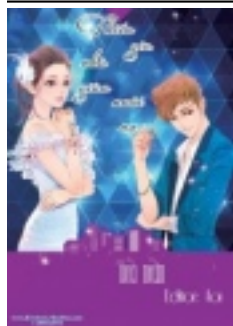

Thiếu Gia Nhà Giàu Nuôi Vợ

Contents

Thiếu Gia Nhà Giàu Nuôi Vợ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10: Kết Thúc	67

Thiếu Gia Nhà Giàu Nuôi Vợ

Giới thiệu

Trong tiệc rượu của cậu, cô không cẩn thận nhận nhầm đại thiếu gia nhà họ Phó thành anh họ, một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-nha-giau-nuoi-vo>

1. Chương 1

Cô là người tàng hình.

Dạ tiệc hào môn, khách đông, trong cái nơi y hươg tấn ảnh, trang phục đẹp đẽ này, cô là người tàng hình.

Mặc dù cô mặc lên người lễ phục đắt tiền nhất mà mình có, nhưng vẫn bị cười vì lỗi thời, càng đừng nói bộ lễ phục này là quần áo cũ của mẹ cô, cô mặc trên người có vẻ rộng lại cổ lỗ.

Những người khác thà rằng giả vờ như không nhìn thấy sự tồn tại của cô, cũng không nguyện ý tiến đến bắt chuyện với cô, thậm chí là cả người thân có quan hệ huyết thống.

Cô và mẹ không nên xuất hiện trong này, cô biết, nhóm thân thích dù không nói ra miệng, nhưng trong lòng tất nhiên sẽ nghĩ như vậy.

Cô không trách bọn họ, bởi vì ngay cả chính cô đối với việc mẹ không được mời mà vẫn cứ đến tham dự cảm thấy xấu hổ.

Dạ tiệc đêm nay là tiệc rượu xuân hằng năm cậu vẫn tổ chức ở nhà mình, ngoài người thân bạn tốt, cậu bao giờ cũng có năng lực mời các nhân vật có tiền có quyền đến tham dự, chẳng qua đêm nay xem ra còn náo nhiệt hơn cả năm ngoái, cô thậm chí nhìn thấy hai nhân vật cấp trưởng phòng chỉ có thể thấy trên tivi trong bữa tiệc này.

Bữa tiệc như thế này, sao có người nguyện ý mời thân thích nghèo như bọn cô, người ta tránh còn không kịp nữa là?

Cô cầm nước trái cây, tránh ở một góc, vụng trộm quan sát đám người đến đại sảnh bữa tiệc –

Mặc lễ phục cho thuê, đêm nay mẹ có vẻ xinh đẹp động lòng người, bà luôn xinh đẹp như vậy, cùng khuôn mặt bình thường như người qua đường của cô một chút cũng không giống.

Làn da mẹ trắng nõn, mắt to như thu thủy, tầm năm* hoa đào, mũi cao môi đẹp, phong tư yểu điệu, không nói ra căn bản không biết được tuổi thật của bà.

* (tầm năm) gọi là bông mắt thì phải, ai muốn biết thêm chi tiết mời tìm hình ảnh vậy...

Giờ phút này, bà giống như một con bướm bay khắp nơi, người quen hay không quen đều có thể gia nhập nói chuyện, cười đến run hết cả người.

Cô nhìn một màn này, tự nhiên cũng không thể bỏ qua ánh mắt khinh bỉ ghét bỏ của nhóm thân thích bên cạnh đối với mẹ cô.

Chỉ là, cô không thể trách bọn họ máu lạnh.

Mẹ quả thật là con dê đen trong gia tộc, năm này tháng nọ vay tiền thân thích xung quanh, chưa bao giờ có nghề nghiệp ổn định, đàn ông bên người cứ thay đi đổi lại, mặc kệ hiện giờ có đối tượng hay không, vĩnh viễn đều tìm kiếm con mồi tốt hơn.

Bữa tiệc đêm nay, là mẹ lấy cớ muốn dẫn cô tham gia cuộc tụ họp ở trường, lừa bạn trai ở chung đi tham gia..... Năm trước cũng lấy cái cớ như vậy, chẳng qua người đàn ông bên cạnh lại là người khác.

“Cái gọi là tình yêu, chẳng qua là theo nhu cầu mà thôi, đàn ông cũng như vậy, chờ ta chân chính đến lúc tuổi lớn sắc suy, bọn họ một đồng tiền cũng không tiêu trên người ta nữa, cho nên thừa dịp còn có tiền vốn, phải hiểu được vì mình mà tính toán.”

Đây là đạo lý mẹ luôn dặt bên miệng, cô không dám gạt bừa, nhưng cũng bất lực.

Bỗng dưng nhớ tới bạn trai đương nhiệm ở chung của mẹ, một cảm giác buồn nôn xông lên cổ họng, cô vội vàng uống sạch ly nước trái cây áp chế cảm giác xúc động, đưa ly cho bồi bàn, lặng lẽ rời khỏi phòng tiệc.

Vừa ra khỏi nơi không thuộc về cô, tâm tình Lục Hân Á nhất thời tốt hơn rất nhiều, bước trên tầng hai, cô không chút do dự đi tới gian phòng bên trong cùng, đó là thư phòng của anh họ nhỏ.

Mỗi lần tham dự cuộc tụ họp ở nhà cậu, điều duy nhất có thể khiến cô vui vẻ đó chính là có thể nhìn thấy anh họ nhỏ.

Anh họ nhỏ lớn hơn cô năm tuổi, bởi vì trời sinh trái tim có chỗ thiếu hụt, nên từ nhỏ thân thể không tốt, các loại tiệc tiệc cũng không tham gia, luôn ở trong thư phòng đọc sách.

Nhưng anh họ nhỏ từ trước kia liền đặc biệt thương cô, cứ việc một năm hai người chỉ thấy mặt nhau một, hai lần, hẳn vẫn thường xuyên liên lạc tình cảm qua email.

Anh họ nhỏ là người duy nhất trên thế giới này nguyện ý nghe cô tâm sự.

Vài năm này nếu không có anh họ nhỏ cùng với cô, cô thật không biết bản thân phải làm gì để giữ vững giá trị quan trong cái gia đình không bình thường đó.

Đi qua hành lang dài, cô đi tới cửa thư phòng, đẩy cửa ra, bên trong một mảnh tối đen.

Đèn không bật, chỉ dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ, cô loáng thoáng thấy bóng một người con trai đứng lặng bên đó.

Anh họ nhỏ đang nghĩ gì mà xuất thần vậy, ngay cả khi cô vào cửa rồi vẫn không phát hiện?

Sờ không thấy chốt mở đèn, cô đơn giản bỏ qua nó, nhẹ tay nhẹ chân đến gần muốn dọa hấn, nhưng lập tức nhớ tới trái tim hấn bị bệnh, vì thế bàn tay vốn muốn đập lên người hấn dừng giữa không trung, do dự vài giây, cuối cùng rốt cục nhẹ nhàng đặt lên lưng hấn.

Ngay khi cảm giác ấm áp truyền đến lòng bàn tay, mũi cô đột nhiên cảm thấy ê ẩm, muốn khóc.

Giống như áp lực đột nhiên được phóng thích, cảm xúc tích lũy trong một đoạn thời gian thật dài, tủi thân nhất thời xông ra.

“Tiểu biểu ca.....” Gọi xong ba chữ, nước mắt của cô trong thoáng chốc không hề báo động mà bùng nổ.

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mười sáu tuổi mà thôi, cho dù cô hiểu thế giới này không công bằng, nhưng vẫn không thể không bị nó gây tổn thương.

Nước mắt mãnh liệt rơi, Lục Hân Á đặt trán lên lưng anh họ, tay đơn giản làm càn ôm lấy hấn, khóc lên không giải thích được.

“Làm sao vậy?”

Trong tiếng khóc, một tiếng nói dịu dàng lại từ tính vang lên trên đỉnh đầu cô, tiếp theo anh họ nhỏ quay người lại, lúc này Lục Hân Á không còn kiên nhẫn gì nữa nhào vào lòng hấn khóc lớn.

“..... Ô..... Tiểu biểu ca.....” Thân thể mềm mại nhào vào trong lòng hấn, khóc đầu cũng không chịu ngừng.

“Xụi, đừng khóc.” Giọng nói anh họ nhỏ thân thiết ôn hòa, bàn tay lớn nhẹ nhàng vỗ lưng cô. “Nói cho tôi biết ai làm em thương tâm?”

“Tiểu biểu ca..... Em mệt mỏi quá..... Em không muốn về nhà.” Cô khóc đến thở không ra hơi, thật lâu mới nức nở dứt quãng mở miệng được.

“Làm sao vậy? Cãi nhau sao? Hay là thi không tốt bị mắng?” Tiếng nói kia vẫn ấm áp như gió.

“Mới không phải.” Sắp một năm không gặp anh họ nhỏ, hình như hấn cao hơn rồi. Lục Hân Á cảm thấy bản thân ở trước mặt anh họ nhỏ càng thấp đi một ít. “Là..... là bạn trai mới của mẹ em.”

“Bạn trai mới của mẹ em?” Giọng nói kia tựa hồ có chút nghiến ngấm tạm dừng vài giây. “Ông ta đối xử không tốt với em sao?”

“Ông ta lại động tay động chân với em! Tại sao mỗi lần đều như vậy.....” Lục Hân Á thương tâm nói xong, một mặt cảm thấy thân thể anh họ nhỏ đang trấn an cô đột nhiên cứng lại.

“Ồ?” Trong bóng đêm, tiếng nói nhu hòa kia thay đổi ngữ khí, giọng điệu hơi hơi đề cao, là tín hiệu nguy hiểm.

Lục Hân Á không để ý, nhớ tới tên đàn ông ghe tởm kia động một chút liền sờ tay nắm vai cô, còn có ánh mắt dâm uế trần trụi, trong lòng liền chua xót, “Vì sao mẹ không thể tìm một người đàn ông tốt chút..... Em mệt mỏi quá..... Thật sự mệt mỏi quá, em không muốn mỗi tối đi ngủ đều kinh hãi đáng sợ như vậy..... Tiểu biểu ca..... Khi nào em mới có thể chạy đi?”

Anh họ nhỏ không cho cô đáp án, chỉ nhẹ nhàng vỗ về đầu cô.

Phát tiết xong cảm xúc, nước mắt chậm rãi ngừng, cô rời khỏi lòng anh họ nhỏ, lau nước mắt, còn có chút nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi tiểu biểu ca..... Em nhìn không được..... Nhưng mà anh biết sau khi khóc xong em sẽ có sức tiếp tục cố gắng..... Em sẽ không buông tay.....”

Trong lúc cô cảm thấy mình khóc nhiều quá rồi, ánh mắt phát đau, ngọn đèn đột nhiên sáng.

“Hân Á?” Một giọng nói càng giống trong trí nhớ phát ra từ phía sau cô. “Sao em lại đến đây?”

“Há?” Lục Hân Á quay đầu, trong đôi mắt đắm lệ nhận ra anh họ nhỏ đứng bên cạnh cửa.

Anh họ nhỏ ở đằng kia..... Vậy người cô vừa ôm là ai?

Cô hoảng sợ, vội vàng lùi lại, đưa tay lên tùy tiện lau nước mắt, mở to hai mắt nhìn quỳ xui xẻo vừa bị cô ôm khóc kể lể.

Dưới ánh đèn nhu hòa trong thư phòng, Lục Hân Á thế này mới thấy rõ người xa lạ trước mắt.

Người con trai trước mắt cao lớn hơn anh họ nhỏ, tuổi xem ra không khác lắm, chắc là bạn học của anh họ nhỏ, nhưng trên người người con trai này có một khí chất bình tĩnh ổn trọng mà sinh viên bình thường khác không có.

“A..... Thực xin lỗi, tôi..... Tôi.....” Cô rất muốn giải thích, nhưng lại nói không ra lời, chỉ có thể bất lực nhìn về anh họ nhỏ, lại nhìn nhìn khoe miệng mang theo ý cười của người xa lạ.

Trời ạ! Cô thật sự ngu ngốc không tả nổi.

Lục Hân Á không giải quyết được quẩn cảnh trước mắt, đành phải bất chấp tất cả, ném ra câu “Rất xin lỗi” rồi giống như chạy nạn chạy ra khỏi phòng.

“Hân Á?” Nhìn cô em họ chạy đi nhanh như chớp, có lẽ có đuổi theo cũng không kịp, Ngụy Thanh Nguyên gọi theo một câu cũng liền thôi, quay đầu hoang mang nhìn bạn tốt, “Thực Ân, em họ tôi sao vậy?”

“Không có gì, cô ấy nhận nhầm người.” Phó Thực Ân mỉm cười, nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên chút vi diệu cùng phức tạp, rồi lập tức khôi phục vẻ thông dong tự nhiên.

“Nhận nhầm tôi với cậu?” Ngụy Thanh Nguyên dáng người gầy ốm, sắc mặt tái nhợt hơn so với người bình thường hồ nghi hỏi.

Phó Thực Ân tuy rằng bề ngoài thoát nhìn ôn hòa nhã nhặn, nhưng cũng là thanh niên làm việc nghỉ ngơi bình thường, mỗi sáng sớm cậu ta đều cố định bơi lội, buổi chiều còn chạy bộ rèn thể lực, chính là để tăng cường khí lực ứng phó với các loại thách thức.

Mà cô em họ ngây ngốc kia của hắn, lại đem cái loại mèo bệnh yếu ớt cần rèn luyện tăng cường khí lực là hắn nhận nhầm người?

Hắn đến tốt cùng là nên vì mình có được loại ngoại hình ảo đó mà vui mừng, hay nên vì khả năng phán đoán của cô em họ mà lo lắng?

“Có thể nhận nhầm quả thật không dễ dàng.” Phó Thực Ân hơi cong khóe miệng, nhận lấy đồ uống trên tay Ngụy Thanh Nguyên, giống như lơ đãng nhắc tới, “Đến nhà cậu nhiều như vậy, sao không biết cậu có một cô em họ như vậy nhỉ?”

“Nhà con bé có chút đặc thù, là gia đình mô cô cha, mẹ Hân Á là em gái cha tôi. Năm đó sau khi cha Hân Á mất tin tức, mẹ con bé bắt đầu quá..... À, cuộc sống không quá giống nhau. Cũng bởi vì cách sống đặc thù của họ, hai nhà bọn tôi rất ít lui tới.” Ngụy Thanh Nguyên đắn đo dùng từ, nhưng ý nghĩa đã rất rõ ràng – gia đình đó là thân thích không được hoan nghênh.

“Nhưng Hân Á.....” Phó Thực Ân thông thả nhẹ gọi tên này. “Em họ cậu hình như rất ỷ lại cậu?”

“Đúng vậy, thế giới người lớn là một chuyện, tôi và Hân Á tuy rằng một năm gặp không tới vài lần, nhưng vẫn liên tục liên hệ qua email, msn.” Ngụy Thanh Nguyên thở dài, “Con bé là đứa nhỏ ngoan, không tính quá thông minh, nhưng rất chăm chỉ học hành, cũng thực nhu thuận, chỉ tiếc có người mẹ như vậy, đại khái cả đời rất khó thoát được. Việc tôi có thể làm cũng chỉ là cố vũ con bé, không để nó lạc bước.”

“Thế sao?” Về mặt Phó Thực Ân xem ra có chút dăm chiêu.

“Ừ.” Ngụy Thanh Nguyên ứng thanh, rất nhanh nói sang chuyện khác. “Hôm nay đám ông già kia cũng đến đây, cậu không xuống dưới chào một tiếng sao?”

“Không cần.” Phó Thực Ân rộng rãi nở nụ cười. “Có chào hỏi cũng sẽ không làm thay đổi cái nhìn của bọn họ đối với tôi, cần gì lãng phí thời gian?”

Ngụy Thanh Nguyên nhìn anh một lúc lâu, bất đắc dĩ lắc đầu. “Có đôi khi tôi thật sự nhìn không ra quyết định của cậu đến tốt cùng là ngây thơ hay thành thực, nếu muốn tiếp quản công ty, quan hệ tốt không phải là việc nên làm sao?” Về mặt hần khó hiểu. “Thời gian chúng ta tốt nghiệp còn không đến một năm, nhưng còn phải đền ơn quốc gia (đi nhập ngũ) mười một tháng, sau khi xuất ngũ cậu mới có thể chính thức tiếp quản công ty, trong khoảng thời gian này cậu vẫn phải dựa vào bọn họ giúp cậu chống công ty chứ?”

“Dựa vào bọn họ? Chỉ sợ khi tôi xuất ngũ trở về, Phó thị ngay cả cái xác cũng không chứa lại đi?” Phó Thực Ân nhìn rất rõ ràng.

“Tình hình không lạc quan như vậy sao?” Ngụy Thanh Nguyên lo lắng hỏi.

“Tư lịch mỗi người đều lão luyện hơn so với tôi, mỗi người đều muốn chiếm vị trí lớn, tôi cái gì cũng không có, cũng chỉ có thắng trong việc nắm cổ phần thao túng hội đồng quản trị.” Phó Thực Ân nói ra rất bình tĩnh, “Công ty có một thằng oắt như tôi, bọn họ đại khái cũng chỉ có hai lựa chọn, một là mượn sức, thao túng tôi, cái khác chính là nghĩ biện pháp vét sạch công ty, cầm tiền chạy lấy người. Trước mắt tính toán trong lòng bọn họ, đại khái chính là làm chuyện đó thế nào cho dễ dàng, không phí sức, về phần lựa chọn chờ tôi tiếp quản công ty ấy à, cho tới bây giờ cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của bọn họ.”

Đối với điểm ấy, Phó Thực Ân cũng không oán hận nhiều lắm, dù sao bằng vào một thằng nhóc chưa ra xã hội như anh, muốn làm lão đại tiếp quản những người công tác trong công ty mấy chục năm rồi, có sự bản ngược là điều đương nhiên.

Tuy nói cho tới nay, cha đem anh trở thành người nối nghiệp mà bồi tài, nhóm các bộ lão trong công ty cũng rõ ràng điều ấy, nhưng một chuyện tình linh xảy ra ngoài ý muốn lại làm rối kế hoạch.

Mấy tháng trước, cha anh và mẹ kế xảy ra tai nạn xe cô, đồng thời ngoài ý muốn bỏ mình, thân là trưởng tử Phó tộc, người nối nghiệp tập đoàn tương lai, anh đột nhiên bị đẩy lên tuyến cao nhất, bị bắt trưởng thành cấp tốc, tiến vào vòng hồ sơ anh lừa tôi gạt trước thời gian.

May mắn khi nhập học anh đã lên kế hoạch đem đại bộ phận học phần tập trung hoàn thành ba năm trước, một năm cuối cùng toàn tâm đầu nhập vào công ty thực tập, hiện tại xem ra, kế hoạch này lại ngoài ý muốn giúp anh một cái ân lớn, học phần cần thiết cho học vị của anh cũng thừa không nhiều, nhưng vẫn để cho anh có tâm sức tiến vào hiểu được tình trạng công ty.

“Cậu thật sự vất vả rồi. Nhìn cậu như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy việc cha mẹ lải nhải cũng có thể nhẫn nại được.” Ngụy Thanh Nguyên cười khổ, vỗ vỗ bờ vai của anh. “Chẳng qua cậu yên tâm, mặc kệ những người khác thế nào, Ngụy gia tuyệt đối đứng ở bên cậu, công ty Ngụy gia thế lực khổng lồ, chỉ cần chúng tôi hỗ trợ cậu, đầu óc những người đó sẽ không nghĩ lệch lạc được gì đâu.” Tuy sắc mặt hần có chút tái nhợt, nhưng vẻ mặt và khẩu khí cũng rất phối hợp tràn ngập nhiệt huyết.

“Cám ơn cậu, nhưng những lời này nói riêng với nhau là được, đừng truyền ra ngoài.” Nhìn vẻ mặt chân thành tha thiết của bạn tốt, Phó Thực Ân mỉm cười mà chống đỡ, ôn hòa nhưng lại có thâm ý khác mà cảnh cáo.

“Tôi biết, cậu lo chúng tôi sẽ bởi vậy mà gây thù, tôi sẽ không nói đâu.”

Phó Thực Ân chỉ hơi động động khóe miệng, không có giải thích rõ.

Ngụy Thanh Nguyên từ trước đến nay chỉ có hứng thú với nghệ thuật thiết kế, mặc dù xuất thân từ nhà họ Ngụy, nhưng đối với việc thương trường lại không biết gì, bởi vậy tự nhiên không thể hiểu được vì sao Phó Thực Ân lại dặn dò hần không được công khai nói ra lập trường của nhà họ Ngụy.

Đơn thuần như hần căn bản sẽ không nghĩ tới, uy hiếp lớn nhất đối với Phó Thực Ân chính là nhà họ Ngụy.

Tiệc rượu xuân ngày hôm nay của nhà họ Ngụy, chủ quản cao cấp của Phó thị đều đến đông đủ, đây chính là bởi vì cả một nhà họ Ngụy thì đã có mười mấy người nhậm chức ở Phó thị, trong đó vài vị là chủ quản cao cấp, cha Ngụy Thanh Nguyên cùng hai người anh em của ông ta lại là nhân vật đầu não trung tâm quyết sách.

Trong ván bài này, quả thật có người đem tiền đặt hết lên trên nhà họ Ngụy, hơn nữa số lượng còn không ít. Cho dù cha Ngụy Thanh Nguyên cùng cha Phó Thực Ân sinh thời cảm tình không tẻ, nhưng anh em ông ta có nghĩ như vậy hay không thì không biết được.

Phó Thực Ân hiểu được, lấy điều kiện trước mắt của anh, tỉ lệ thua rất lớn, phần thắng duy nhất của anh chỉ có thể đánh cược vào nhà họ Ngụy, đánh cược vào tình bạn của cha Ngụy Thanh Nguyên đối với cha anh có thể thắng được lòng tham của con người hay không?

“Anh, Phó đại ca, hóa ra hai người ở trong này sao?” Một cô gái ăn mặc thời thượng từ ngoài cửa đi vào, là em gái Ngụy Thanh Nguyên – Ngụy Như Oánh.

Đi phía sau cô ta là một cô gái khác tuổi cũng không khác nhau mấy, là đường muội (em họ phía nội) Ngụy Thanh Nguyên – Ngụy Giai Hâm.

“Mọi người tìm khắp nơi cũng không thấy hai người.” Ngụy Giai Hâm nói tiếp, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Phó Thực Ân.

“Anh không được thoải mái, Thực Ân ở cùng nói chuyện với anh.” Ngụy Thanh Nguyên mặc kệ giả vờ hay là không thoải mái thật, thoát nhìn đều giống như vô cùng không thoải mái, bởi vậy ngay cả cái cơ cũng không cần, trực tiếp giả bệnh là được rồi.

“Tự anh nghĩ ngơi là được rồi, không cần quần lấy Phó đại ca đâu.” Ngụy Như Oánh tựa hồ không có loại tình cảm tay chân, đối với chuyện anh tưởng bệnh yếu đã luyện đến làm như không thấy. “Dưới tầng có trò hay xem, đợi ở trên này rất đáng tiếc đó.”

“Trò hay gì?” Ngụy Thanh Nguyên tò mò.

“Chính là cô hai và con gái cô đó! Bọn họ hôm nay cứ nhiên đến đây, thật không biết cô hai sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ? Không có ai mời, nhưng năm nào cũng đến.” Ngụy Như Oánh khinh miệt bĩu môi.

“Con gái cô hai cũng thật là, tới tham gia tiệc rượu của nhà họ Ngụy ta cứ nhiên lại ăn mặc xấu như vậy, quần áo của nhỏ đó em nghĩ là quần áo cũ hai mươi năm trước cô hai không cần nữa đi.” Ngụy Giai Hâm hát đệm nói.

“Hoàn cảnh nhà Hân Á không giống chúng ta, mặc quần áo cũ cũng không có gì sai.” Ngụy Thanh Nguyên phiên chán xem thường. “Mấy đứa con gái các em chỉ biết xem mấy chuyện có hay không có này, cả ngày chỉ biết thảo luận hàng hiệu mới, đối với con trai bọn anh mà nói giống nhau cả thôi. Đúng không, Thực Ân?”

Hắn đem quả bóng đá cho Phó Thực Ân đang im lặng không lên tiếng, chính là vì nhìn ra hai cô em này có tâm với thiếu gia nhà họ Phó, hy vọng bạn tốt có thể giúp hai đứa giằng giải một chút giá trị quan sai lệch, không cần cả ngày cứ nghĩ tới hàng hiệu.

Hắn vừa nói vậy, hai cô gái quả nhiên đều trông mong nhìn Phó Thực Ân.

“Đúng vậy, đều như nhau.” Phó Thực Ân thản nhiên nói.

“Sao có thể giống nhau được? Phó đại ca anh không ở dưới tầng, cho nên không thấy được con gái cô hai, quần áo nó màu đỏ sậm, vừa què vừa cổ lỗ, ngay cả quần áo mùa trước của em cũng không có kinh khủng như vậy đâu.” Ngụy Như Oánh không cam lòng quở trách.

“Cả mùa trước trước nữa cũng không kinh như vậy.” Ngụy Giai Hâm cũng nói theo, “Một chút thưởng thức cũng không có.”

“Thế sao?” Phó Thực Ân nhú mày. “Vừa rồi tôi thấy cô ấy, cảm thấy quần áo không thành vấn đề, cô ấy cũng thực đáng yêu.”

Phó Thực Ân vừa nói vậy, hai cô gái sắc mặt rất khó coi.

“Nhìn đi! Hân Á vốn cũng rất đáng yêu, không cần hàng hiệu gì phụ trợ, hai đứa cũng bớt tốn tiền đi.” Ngụy Thanh Nguyên cũng không biết là trời sinh ngu ngốc không hiểu tâm tư con gái, hay là cố ý dạy dỗ

em gái, còn họa vô đơn chí nói, “Mới cấp ba mà đã trang điểm, sạch sẽ giống Hân Á người ta có phải tốt hơn bao nhiêu không?”

“Anh thật phiền quá!” Không có cách nào phản bác người trong lòng, cũng không khách khí với anh trưởng, Ngụ Như Oánh bắt mẫn lờm anh trai một cái, chủ động đi qua nắm lấy Phó Thực Ân. “Không quản mấy chuyện này nữa, Phó đại ca xuống dưới cùng bọn em đi, lấy chút gì ăn được không? Bằng không ở dưới tầng chán lắm à.”

“Không được, tôi có chút mệt, ở trong này vừa vặn cùng Thanh Nguyên nghỉ ngơi.” Phó Thực Ân lễ phép từ chối.

Ngụ Thanh Nguyên thấy em gái bốc đồng bị từ chối, cười vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Vậy bằng không bọn em ở đây cùng các anh là được.” Ngụ Như Oánh trợn mắt với anh trai, lập tức cười ngọt ngào, ân cần với Phó Thực Ân.

“Đúng vậy, em gọi người lấy đồ ăn và rượu lên, chúng ta ở thư phòng nói chuyện phiếm.” Ngụ Giai Hâm phụ họa nói.

“Không cần đâu, hai người xuống dưới chơi đi, tôi và Thanh Nguyên muốn thảo luận bài tập ở trường, có chút không tiện.” Giọng nói Phó Thực Ân ôn hòa, nhưng ngay cả chút hi vọng cũng không cho.

Lời này của anh không chỉ nói cho Ngụ Như Oánh cùng Ngụ Giai Hâm nghe, cũng chính là nói cho người qua đường đang nghe trộm ở ngoài cửa nghe.

Anh biết rõ đôi chị em nhà họ Ngụ này từ nhỏ đã thích anh, cũng biết hai vị trưởng bối nhà họ Ngụ hi vọng con gái mình đạt được ước muốn, hơn nữa chỉ cần anh có thể cùng một chỗ với một trong hai bọn họ, mặc kệ là Phó thị hay là nhà họ Ngụ, tất cả đều có thể củng cố.

Anh có thể an tâm học hành, tham gia quân đội, thời điểm đến, liền có thể dưới sự giúp đỡ của nhà họ Ngụ đạt thành nhiệm vụ thay ca.

Nhưng mà, đó không phải là điều anh muốn.

Anh tuy rằng nguyện ý vì Phó thị dâng hết tất cả tâm huyết, nhưng như thế không có nghĩa là bán rẻ tôn nghiêm và bản thân mình.

2. Chương 2

Cả ngày hôm nay tâm trạng Lục Hân Á đều không yên.

Lúc đi học liên tục phân tâm hoảng thần, trên vở ghi đầy là những vòng cuộn đen nguệch ngoạc, trong bài kiểm tra đột xuất không mấy khi sai hôm nay lại còn nộp giấy trắng.

Mãi cho đến khi tan học, mọi người chuẩn bị đi về, cô vẫn ngẩn người ngồi tại chỗ.

“Lục Hân Á, cậu có khỏe không? Có gì không thoải mái sao?” Lớp trưởng rất cẩn thận chú ý tới người bạn học ngày thường không mấy nói chuyện này gần đây hình như lại càng khép mình.

“A? Không có gì.” Lục Hân Á bị gọi hoàn hồn, vội vàng lắc đầu, phát hiện mọi người đang thu dọn túi sách, lúc này mới chậm chạp dọn đồ.

“Sắc mặt cậu có vẻ không tốt lắm, có phải bị bệnh hay không?” Lớp trưởng nhiệt tâm hỏi.

“Đâu có, tôi không bị bệnh.” Nếu thật sự bị bệnh thì tốt quá, hoặc là chút nữa bước ra khỏi cổng trường có thể xảy ra tai nạn xe..... Mặc kệ là cái gì, chỉ cần có thể để cô không cần đối mặt với chuyện sẽ xảy ra tiếp theo trong hôm nay là tốt rồi.

Lục Hân Á nhớ tới sáng nay khi mẹ vui vẻ tuyên bố bà muốn cùng bạn đi Hong Kong chơi, ánh mắt chú Trần kia nhìn cô lộ ra vẻ..... hưng phấn, cả người cô liền không thoải mái.

Hơn nữa khi cô nghe thấy mẹ vui vẻ cảm ơn chú Trần đã cho bà tiền để đi chơi, cô liền biết có gì đó không đúng.

Hai ngày nay chú Trần quấy rối cô thực sự quá dồn dập, cô biết nó có nghĩa là ông ta muốn tiến bước nữa xâm phạm cô.

Quá trình này cô rất quen thuộc, gần như đã trở thành kịch bản tiêu chuẩn, toàn bộ bạn trai của mẹ đều như vậy, mới đầu chỉ đụng chạm thân thể, sau đó dưới sự đồng ý ngầm của mẹ mà ngày càng tệ hơn, cuối cùng tìm cơ hội muốn xâm phạm cô.

Cô may mắn tránh được hai lần.

Lần đầu tiên là vị Lâm tiên sinh, trong lúc đối phương nửa đêm lấy dụng cụ muốn cạy mở cửa phòng cô liền báo cảnh sát, cảnh sát tới kịp lúc cứu cô, chỉ tiếc là lúc vào phòng mất chút thời gian, làm người nọ có cơ hội thoát thân.

Lần đó sau khi đến cục cảnh sát, mặc kệ cô chỉ ra chứng cứ rành rành, nhưng mẹ cô lại ở trước mặt cảnh sát không ngừng nói giúp đối phương, thậm chí nói với cảnh sát là cô nói dối thành tính, cuối cùng dưới ánh mắt nghiêm khắc cảnh cáo của mẹ, đành phải bắt đắc dĩ thừa nhận với cảnh sát là mình nói dối.

Nhưng Lâm tiên sinh bị xấu mặt, thẹn quá thành giận, không muốn lui tới với mẹ nữa, ột khoản tiền liền biến mất. Chuyện này cho đến nay mẹ vẫn thỉnh thoảng nhắc tới, trách cứ đứa con gái là cô đây làm bà mất một đoạn nhân duyên tốt.

Lần thứ hai là chú Vương, thủ pháp cũng giống vậy, mới đầu cũng lấy cái danh yêu thương mà động tay động chân với cô, sau đó liền bắt đầu ở sau lưng cô mà quấy rối không ngừng, mà cô mỗi lần cầu cứu mẹ đều chỉ đổi lấy ánh mắt lạnh lùng cùng quát mắng, vĩnh viễn đều là cô nói dối.

Cuối cùng cô chết tâm, thậm chí có vài lần, cô không nhịn được mà nghi ngờ mẹ căn bản vì muốn giữ chân người ở chung mà cố ý tạo ra cơ hội để họ lợi dụng.

Cái buổi tối chú Vương kia muốn xâm phạm cô, cô lấy ra dao gọt hoa quả đã giấu sẵn trước, một tay cầm di động uy hiếp muốn báo cảnh sát, hai người giằng co đến hừng đông ông ta mới biết khó mà đi ra.

Chẳng qua là từ đó về sau, ban đêm cô rất ít khi có thể ngủ yên, trên người cũng bắt đầu có vết thương to nhỏ.

Cũng là thẹn quá mà giận, nhưng chú Vương đem sự tức giận đó chuyển hóa thành bạo lực gây ra trên người cô, nhưng mẹ vẫn như cũ làm như không thấy.

“Con ngoan một chút đi, không cần chọc chú Vương tức giận.” Thỉnh thoảng mẹ thấy cô bị đánh thê thảm quá, sẽ nhẹ giọng ở bên nói một câu như vậy.

May mắn những ngày như vậy không lâu lắm, một tháng sau mẹ tìm được đối tượng mới, cũng chính là chú Trần đương nhiệm, liền hỏa tốc chia tay với chú Vương, tạm thời hóa giải nguy cơ của cô.

Chẳng qua tất cả đối với cô mà nói, chỉ là quá trình nhảy từ hố lửa này sang hố lửa khác.

Bầu không khí sáng nay cộng thêm chuyện mẹ tạm thời muốn đi Hong Kong, làm cô mơ hồ có loại dự cảm xấu.

Lần này, cô có thể thoát được sao?

Cô lẽ mề đeo cặp sách lên lưng ra khỏi cổng trường, đoán chừng hôm nay bản thân không thể về nhà, nhưng mà không về nhà, cô có năng lực đi đâu được chứ?

Bình thường thứ hai, thứ tư, thứ sáu và cuối tuần phải tới cửa hàng đồ uống làm thêm, thứ ba, thứ năm phải học bài, cô căn bản không có thời gian cùng bạn học bồi dưỡng tình cảm, hiện giờ muốn trốn nhà, cô lấy đâu ra chỗ dung thân?

Tiền làm thêm cô đều đưa ẹ, tiền trên người vĩnh viễn chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó ba bữa ăn, cho dù muốn ở nhà trọ cũng ở không nổi.

Nơi duy nhất có thể nương nhờ là chỗ của anh họ nhỏ ở Bắc bộ, nhưng hiện tại trên người cô chỉ có năm mươi đồng, đi nhờ xe cũng không đủ, làm thế nào để tìm được anh họ nhỏ đây?

Chẳng lẽ chỉ có thể ăn ngủ đầu đường sao?

Cô chậm chạp bước những bước nặng nề, uể oải mà đi.

Bình thường học sinh gặp phải loại vấn đề này, xin giúp đỡ đại khái có thể đi tìm giáo viên, nhưng nhớ tới kinh nghiệm hồi trước ở cục cảnh sát, cô lại cảm thấy sợ hãi.

Cô sợ mẹ lại nói với giáo viên rằng mình thích nói dối, cuối cùng ép cô tự nhận mình không đúng, khiến ánh mắt mọi người nhìn cô từ thông cảm biến thành khinh thường.....

Lục Hân Á đi lại đi, nước mắt không báo trước rơi xuống.

Trời đất to lớn, lại không có chỗ cho cô dung thân?

Không có nơi nào cho cô thời gian, chờ cô lớn lên, cho cô cơ hội thoát khỏi tất cả.....

Đột nhiên, có người chặn đường cô, giọng một người đàn ông vang lên.

“Xin hỏi là tiểu thư Lục Hân Á phải không?”

Trước mắt là một người có tuổi ăn mặc đẹp, tóc có chút bạc.

Lục Hân Á vội vàng lau nước mắt, hoang mang gập đầu. “Cháu là Lục Hân Á, xin hỏi có việc gì ạ?”

“Cháu có thể gọi bác là Phúc bá.” Người có tuổi hòa ái nhìn cô, một bên giới thiệu người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh. “Vị này là luật sư Cố, chúng tôi tới giúp cháu xử lý vấn đề.”

“Vấn đề gì ạ?” Lục Hân Á hoang mang hỏi. Chẳng lẽ có người có khả năng đọc được suy nghĩ, nghe thấy cô cầu cứu sao?

“Vấn đề gì đều có thể.” Người đàn ông gọi là luật sư Cố kia đưa danh thiếp cho cô.

Lục Hân Á nhận lấy danh thiếp, bên trên thiết kế lịch sự tao nhã ngắn gọn. Tập đoàn lừa đảo sao?

Cô vừa nghĩ vậy, nhưng lập tức phủ định. Cô không có tiền để lừa, nếu muốn gạt sặc, bộ dáng cô tuy thanh tú, nhưng không đến mức phải tăng số nhân thủ đến dụ dỗ đem bán chứ?

Lục Hân Á sững sờ nhìn hai người trước mặt, nểng chiều phảng phất như khảm một lớp viền vàng lên người bọn họ, giờ phút đã cùng đường, cô quyết định đánh cược một phen.

Cô tình nguyện tin tưởng Thượng Đế rốt cục thương hại cô, vì cô mà phá hai thiên sứ xuống.....

Lục Hân Á ngồi trong chiếc xe ô tô màu đen khí thế, đằng trước có người lái xe, luật sư tiên sinh ngồi ghế lái phụ phía trước, Phúc bá hiền lành ngồi bên cạnh cô. Một xe đều là người xa lạ, cho dù thiên sứ thật sự tới cứu cô, cũng làm cô cả người không được tự nhiên.

Lục Hân Á bất chấp khó khăn, cố lấy dũng khí, thật vất vả mới mở miệng. “Xin hỏi..... Nếu vấn đề gì đều có thể giải quyết, có thể cho cháu mượn tiền ở nhà trọ được không? Một ngày là được rồi!” Cô vô cùng hèn mọn thỉnh cầu. “Cháu có đi làm thêm, nhà trọ rẻ không tới một ngàn đồng, cháu làm thêm vài ngày là có thể trả hết nợ..... Cháu có thể viết biên lai mượn đồ, nếu muốn lãi cũng được ạ.”

Phúc bá nhìn cô, vẻ mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chuyển sang thương tiếc, ông mở miệng an ủi cô.

“Lục tiểu thư, xin đừng lo lắng, những vấn đề này sau khi thăm hỏi qua quý phủ* thì sẽ được giải quyết hết.” Mặc dù Phúc bá dùng từ ngữ khách khí, nhưng thái độ cũng rất hòa ái. “Yên tâm, giao cho chúng tôi xử lý là được rồi.”

*là nhà theo cách nói trang trọng

Tuy trên người Phúc bá có loại cảm giác đáng tin nghiệm, nhưng Lục Hân Á vẫn như cũ không thể yên lòng.

Khi đến nhà, cô đứng ở cửa, vài lần dâng lên xúc động muốn xoay người bỏ trốn, nhưng nhớ tới đằng sau có hai người khách, cô miễn cưỡng nuốt sợ hãi đang bốc lên mà mở cửa cho bọn họ.

Chỉ là mới bước vào cửa chính, cô chợt nghe thấy tiếng mẹ và chú Trần đang tranh chấp kịch liệt.

Mẹ không phải đi Hong Kong rồi sao?

Cô nghi hoặc đi vào phòng khách, chỉ thấy mẹ giờ phút này tóc tai bù xù, khuôn mặt được trang điểm loang lổ nước mắt.

Bà khóc kêu thét chói tai, vứt loạn đồ đạc, mà chú Trần vẻ mặt tức giận, không ngừng gào lớn “Câm miệng”.

“Mẹ..... Làm sao vậy?” Lục Hân Á sợ hãi mở miệng.

“Hết rồi, tất cả tiền của chúng ta đều mất hết rồi!” Mẹ Lục than ngồi dưới đất, như là đứa trẻ ba tuổi khóc nháo. “Đều do ông ta! Tên phế vật đó! Nói cái gì mà đầu tư không thành vấn đề, mẹ mới đem tiền cho hắn, sau đấy tiền đều mất hết rồi!”

“Cô câm miệng! Con đàn bà dê tiện này! Nói nữa tôi đánh chết cô!” Trần Anh Cường làm bộ muốn xông qua.

Mẹ Lục kéo Lục Hân Á qua che phía trước, nắm tay Trần Anh Cường vừa muốn hạ xuống, đã bị luật sư Cố lưu loát khê bẻ, áp chế ở trên bàn.

“Nguy phu nhân, Trần tiên sinh, tôi đại diện cho công ty luật sư Thương Đức, tề tính* Cố.” Một tay đè nặng người, Cố luật sư còn có thể chậm rãi giới thiệu, “Công ty Thương Đức là chủ nợ lớn nhất của hai vị, tài sản của hai vị sau khi tòa án kiểm tra và niêm phong sẽ mang đi đấu giá, toàn bộ số tiền sẽ thành phí bồi thường.”

*chỗ này nói lịch sự, có chút hạ thấp mình

“Buông tôi ra!” Trần Anh Cường kịch liệt giãy dụa, nhưng thế nào cũng không thoát khỏi sự áp chế của luật sư Cố.

“Được, tôi sẽ buông, nhưng cũng hy vọng Trần tiên sinh bình tĩnh lại.” Luật sư Cố buông tay ra.

Trần Anh Cường oán hận chửi vài tiếng, tránh đi rất xa.

“Nếu tòa án đã muốn niêm phong tài sản, luật sư Cố đến có gì phải làm sao?” Mẹ Lục quả nhiên rất khôn khéo, mũi ngửi được hương vị đàm phán, rất nhanh thu lại dáng vẻ khóc lóc om sòm lúc trước, lại tao nhã đứng lên, giống như chuyện khóc nháo vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Nguy phu nhân thật thông minh, tôi quả thật đại diện công ty Thương Đức đến làm một cuộc giao dịch khác.” Luật sư Cố cũng đi thẳng vào vấn đề nói. “Chúng tôi muốn dẫn tiểu thư Lục Hân Á đi.”

“A?” Mang cô đi? Lục Hân Á sửng sốt.

“Dựa vào cái gì? Hân Á là con gái bảo bối duy nhất của tôi, sao có thể nói mang đi liền cho anh mang đi?” Giọng nói mẹ Lục miễn cưỡng, khuyết thiếu tình cảm, tràn ngập tham lam cùng tính kế. “Như vậy nửa đời sau của tôi phải dựa vào ai đây?”

“Mẹ.....” Lục Hân Á sao có thể không nghe ra ý tứ muốn mượn cô để bắt chẹt một khoản lớn của mẹ, mũi đau xót, hốc mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa lăn xuống.

“Chúng tôi đồng ý xóa nợ của bà, lại chỉ thêm một tháng ba vạn đồng tiền sinh hoạt cho đến khi Lục tiểu thư trưởng thành, như thế đã đủ phí dùng thuê nhà của bà.” Luật sư Cố nói.

“Ba vạn? Tôi mua túi xách hàng hiệu cũng không có cái giá đấy.” Lục mẫu cười lạnh. “Ba mươi vạn tôi còn có thể cân nhắc một chút.”

“Vậy bà có thể cũng nên cân nhắc một chút một xu tiền cũng không lấy được, cộng thêm mắc nợ ba trăm bảy mươi vạn?” Cố luật sư thần nhiên nói. “Tiểu thư Lục Hân Á qua một năm nữa liền tròn mười tám tuổi, đến lúc đó cô ấy đã có thể độc lập tự chủ, không cần quyền giám hộ của bà, đến lúc đó cái gì bà cũng không chiếm được.”

Mẹ Lục thấy thái độ cương quyết của đối phương, trầm mặc cân nhắc.

Một bên Trần Anh Cường thấy thế, vội vàng chen vào nói. “Một tháng ba vạn quá ít, ba mươi vạn quả thật cũng quá nhiều, bằng không mười vạn đi, đủ sinh hoạt phí cho chúng tôi.”

Luật sư Cố lạnh lùng quét mắt đến. “Thật có lỗi, Trần tiên sinh ông khả năng hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ xóa nợ cho Ngụy phu nhân thôi, nợ nần của ông không bao gồm trong đó.”

“Cái gì?” Trần Anh Cường sững sốt, bất mãn ồn ào, “Bình thường đều là tôi chăm sóc hai mẹ con bọn họ, tuy rằng Hân Á không phải con ruột tôi, nhưng tôi vẫn coi nó như con ruột mà! Chuyện này sao có thể loại tôi ra ngoài được? Không được! Tôi không đồng ý! Mạn Đình, cô nói cho bọn họ, trừ phi đáp ứng điều kiện này, bằng không chúng ta có phá sản cũng không giao Hân Á ra.”

Mẹ Lục cũng không trả lời ngay, gã Trần Anh Cường này cho dù được xóa nợ, trên người cũng không còn béo bở gì nữa, hai người chia tay sẽ là chuyện tất nhiên, nhưng nếu tạm thời mỗi tháng có thể lấy được mười vạn, cũng không phải không có lợi.

“Ngụy phu nhân có thể xem xét cân nhắc.” Cố luật sư nhìn ra sự chần chừ của bà ta, lại nói: “Điều kiện của Trần tiên sinh chúng tôi không thể đáp ứng, mà điều kiện đã nói ra chúng tôi cũng sẽ không thay đổi, bà không cần nghĩ biện pháp mặc cả, không đồng ý thì chờ niêm phong phá sản.”

“Mạn Đình! Em thật sự nhẫn tâm bỏ mặc anh sao?” Trần Anh Cường thấy bà dao động, ai oán khẩn cầu.

“Anh cho rằng tôi bị ngu à, Trần Anh Cường? Tôi bị anh hại thành thế này còn chưa đủ sao? Loại thời điểm này phiền anh không cần làm phiền tôi.” Mẹ Lục không hề có tình cảm, lạnh lùng nói.

Lục Hân Á nhìn bọn họ nói lẫn nhau, cảm thấy bản thân giống như đang xem một trò khôi hài hoang đường lạc đề, mẹ nịnh bợ, sắc mặt ghê tởm của người đàn ông kia, đều khiến cô cảm thấy buồn cười khó chịu.

“Cố tiên sinh, tôi làm sao biết được anh sẽ không lừa tôi?” Mẹ Lục không hề do dự, trực tiếp hỏi.

“Chúng ta kí hợp đồng, giấy trắng mực đen, có bằng có chứng.”

“Được, tôi đồng ý với anh.” Mẹ Lục sáng khoái đáp ứng rồi.

“Mẹ!” Lục Hân Á cảm thấy trái tim mình như vỡ nát, nước mắt không chịu thua kém cũng chảy xuống.

Cô vẫn biết mẹ của mình không phải người mẹ mẫu mực, có các loại khuyết điểm, nhưng mấy năm nay mặc kệ như thế nào, mẹ vẫn mang cô theo bên người, không vứt bỏ cô, vẫn để cho cô đi học!

Cô trăm triệu lần không nghĩ tới, mẹ hôm nay lại dễ dàng đưa con gái của mình cho người khác như vậy, bà thậm chí không hỏi những người này là người nào, muốn dẫn con gái đi đâu? Giống như bà không quan tâm, cũng không để ý.

“Mẹ..... Con không muốn đi, cho con ở lại được không?” Lục Hân Á rốt cục nhận không được khóc hỏi, “Con sẽ cố gắng kiếm tiền, chờ sau khi con tốt nghiệp.....”

“Kiếm tới khi nào mới có thể trả hết ba trăm bảy mươi vạn đồng?” Mẹ Lục nhìn mặt con gái, chậm rãi nói, không mang theo một chút tình cảm. “Con không biết thiếu nợ rất đáng sợ sao, lời với lãi mãi mãi trả không hết. Xã hội này chính là như vậy, mẹ không thể vì món nợ này mà vĩnh viễn không lên đời được, con có hiểu không? Coi như báo đáp bao năm qua mẹ nuôi con vất vả đi, đối với chúng ta như vậy đều tốt.”

“Mẹ..... Con không muốn.....” Lục Hân Á khóc nức nở, thậm chí nói không nên lời.

Bác Phúc không đành lòng đưa khăn giấy cho cô.

“Lục tiểu thư không cần lo lắng, chúng tôi đưa em đi cũng không có ác ý.” Luật sư Cố cũng mềm lòng, dù sao hân cũng không phải tới làm chuyện xấu, giọng nói nhu hòa hơn vừa rồi, cúi đầu giải thích chuyện mẹ Lục trước sau không có hối tởm.

“Ngày mai chúng tôi sẽ thay em sắp xếp chuyện chuyển trường, chuyển tới trung học Quan Thành ở bắc bộ, đợi đến khi em thi xong đại học, cuộc sống liền có thể tự chủ.” Ngụ ý là, bọn họ không phải mang cô đi bán hay làm chuyện gì phi pháp, chỉ đơn thuần muốn cho cô thoát khỏi chỗ này.

“Luật sư Cố, tôi có thể hỏi là ai bạo tay, để mất Hân Á nhà chúng tôi như vậy không?” Vừa nghe đến trường quý tộc Quan Thành nơi không thể nào cao quý hơn được nữa kia, ánh mắt mẹ Lục nhất thời tỏa sáng.

“Thật có lỗi, đây là ủy thác riêng tư, tôi không thể nói.” Luật sư Cố kiên nhẫn nói. “Đây là hợp đồng, có hai bản bà xem qua một chút.”

Mẹ Lục nhận lấy giấy tờ, đôi mắt khôn khéo tinh tế nhìn lên.

Luật sư Cổ chuyển sang nói với Lục Hân Á: “Lục tiểu thư, mời đi chuẩn bị hành lý, một lúc nữa sẽ cùng chúng tôi đi đến Bắc bộ.”

Cô biết chuyện đã thành kết cục đã định, Lục Hân Á lau nước mắt, im lặng xoay người về phòng sửa sang lại hành lý.

Mặc kệ đối phương là ai, muốn đưa cô đến cuộc sống tốt đẹp hay mang cô xuống địa ngục, đều không quan trọng nữa rồi.

Thái độ vô tình của mẹ, làm cô cảm thấy trái tim mình, từng chút từng chút một chết đi.....

Chuyện thu dọn hành lý này, đối với Lục Hân Á mà nói rất thuận lợi, mấy năm nay cô đi theo mẹ chuyển từ nhà này đến nhà khác, kinh nghiệm sớm đã rất phong phú, cũng dường thành thói quen không thích mua đồ của cô.

Thời điểm rời khỏi nhà, cô chỉ kéo theo một cái hòm da, xách theo mấy túi sách giáo khoa của trường học, đó chính là tất cả của cô.

Trên đường lên Bắc bộ, cô cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ quay đầu, nhắm mắt lại, giống như nghỉ ngơi, bác Phúc có thể thấy được khóe mắt cô lóe lên ánh lệ qua ảnh phản chiếu trên gương.

Đối với tương lai của bản thân, cô giống như cam chịu, không muốn biết cũng không muốn hỏi nhiều.

Bác Phúc vì cô gái này mà cảm thấy đau lòng, lúc trước thiếu gia phân phó ông làm chuyện này, ông có chút do dự, thậm chí nghi ngờ có phải thiếu gia bị lừa hay không, mới có thể ngốc nghếch đi chăm sóc một cô gái không quen biết, nhưng hiện tại ông đã rõ, cũng không thể không tán thành quyết định của thiếu gia.

Cô bé này có người mẹ như vậy thật đáng thương, hơn nữa mẹ cô còn ở chung với tên bạn trai tính cách tệ tiệt đó..... Nếu cô tiếp tục ở đó, còn không biết phải ăn bao nhiêu khổ đau.

Xe đi một đường bình an, trở lại Phó viên đã là đêm khuya, Lục Hân Á được bác Phúc dẫn xuống xe, thế này mới phát hiện nhà cửa trước mắt to đến khó tin.

Cô nghĩ đến kiến trúc nhà họ Ngụy đã đủ xa hoa khí phái, nhưng so với Phó viên, cũng không bằng một phần mười.

Cô có chút lo sợ bất an đi theo bác Phúc vào phòng chính, trong phòng trang trí tao nhã cấu hình thấp, đại sảnh tầng cao khiến cô càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

“Lục tiểu thư, hành lý đã chuyển lên rồi, bác mang cháu lên phòng trước làm quen với hoàn cảnh. Bác đã phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa khuya, cháu có thể rửa mặt chải đầu trước, xuống ăn một chút rồi nghỉ ngơi.” Bác Phúc thân thiết nói.

Lục Hân Á gật gật đầu, đi theo bác Phúc lên tầng, được dẫn vào một căn phòng còn lớn hơn cả phòng học ở trường, phòng cho khách đơn giản màu trắng thuần, có giường, bàn học, trên bàn có máy tính và một tủ sách mới, hiển nhiên là chuẩn bị riêng cho cô.

“Lục tiểu thư, đây là phòng của cháu.” Bác Phúc nói.

Lục Hân Á nhìn xung quanh căn phòng, ngăn người đứng một hồi, đột nhiên mở miệng, “Phúc bá, xin hỏi..... chủ nhân nơi này có ở nhà không ạ?” Cô có chút mất tự nhiên. “Cháu có thể gặp anh ấy không ạ?”

“Thiếu gia còn chưa về nhà, gần đây vì chuyện công việc mà cậu ấy thường xuyên về muộn, có khi qua đêm ở công ty, cho nên không thể biết được tối nay cháu có thể gặp cậu ấy được hay không, nhưng mà nếu thiếu gia đêm nay trở về, bác sẽ chuyển lời cháu muốn gặp cho cậu ấy.”

“Cám ơn.” Lục Hân Á nói cảm ơn, bác Phúc nhắc lại cô có thể xuống tầng ăn bữa khuya rồi rời đi.

Cô đứng trong phòng, cảm thấy tất cả như không phải là thật.

Cuộc sống của cô, giống như đêm nay vòng vo nhiều ngã rẽ, chuyện đứng ở trước cổng trường phiên nào ứng phó thế nào với sự quấy rầy của chú Trần, giống như đã rất lâu rồi.

Rốt cuộc là ai trăm phương ngàn kế, tổn nhiều tâm tư vào việc này như vậy? Anh ta có ý đồ hay mục đích gì?

Cô muốn gặp người này.

Phó Thực Ân nhận được điện thoại của luật sư Cổ khi đang trên đường về nhà.

Bận rộn cả một ngày, anh gần như đã quên mất chuyện này.

Luật sư Cổ báo cáo đơn giản tình hình tới nhà họ Lục, đương nhiên cũng không sót phản ứng lạnh lùng của mẹ Lục và sự thương tâm của Lục Hân Á.

Nghe luật sư Cổ nói rằng Lục Hân Á khóc khi rời khỏi nhà, Phó Thực Ân có chút cảm giác tội ác, anh bỗng muốn thay đổi vận mệnh của cô, không nghĩ tới lại làm cô thấy rõ sự tàn nhẫn của mẹ cô quá sớm.

Nhưng cảm giác tội ác này chỉ thoáng qua trong chốc lát, nhớ tới lần trước mình cố ý chuốc say Ngụy Thanh Nguyên, từ miệng cậu ta moi ra được không ít chuyện của Lục Hân Á, cái cảm giác chột dạ đó rất nhanh liền biến mất.

Trở lại Phó viên, bác Phúc nói cho anh Lục Hân Á đang ở phòng ăn, anh có chút do dự có nên đi gặp cô hay không.

“Lục tiểu thư hình như rất bất an, nếu thiếu gia nguyện ý nói rõ tình huống với cô ấy có lẽ sẽ tốt hơn.” Bác Phúc từ trước tới nay ít đưa ra ý kiến khó có dịp mở miệng đề nghị.

Phó Thực Ân suy nghĩ một chút, đi về phía phòng ăn, từ xa liền nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh ngồi trước bàn ăn, nhìn bát canh mà kinh ngạc sững sờ. Anh tới phía ngoài phòng ăn rồi mà cô vẫn chưa cảm giác được, anh nghiêng người tựa vào cánh cửa, nhìn cô một lúc thật lâu mới lên tiếng.

“Trong bát có cái gì sao?” Tiếng anh trầm thấp, mang theo một chút hài hước.

Lục Hân Á bị hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt đầu tiên là hoang mang, hoài nghi, tiếp theo “A” một tiếng đứng lên, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. “Anh là..... anh là cái kia trong thư phòng tiểu biểu ca..... cái kia.....”

“Đúng vậy, tôi là ‘Cái kia’ trong thư phòng tiểu biểu ca của em?” Phó Thực Ân nở nụ cười.

“Sao anh lại ở trong này?” Lục Hân Á miệng hỏi như vậy, nhưng trong lòng đã thay đổi rất nhanh, suy nghĩ cẩn thận. “Anh chính là thiếu gia mà Phúc bá nói? Là anh bảo bọn họ đưa tôi tới đây?”

“Đúng vậy.” Nhìn ra sự khẩn trương của cô, anh quan tâm cách cô một khoảng ngồi xuống bên bàn ăn. “Tôi biết em có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi, ngồi xuống đi.”

Lục Hân Á nghe lời ngoan ngoãn ngồi xuống, trong lòng rối như tơ vò, thật vất vả nặn ra hai chữ “Vì sao”, vấn đề liên bùng nổ mà bắn liên hồi. “Vì sao muốn dẫn tôi tới nơi này? Vì sao nguyện ý chi tiền cho tôi đến trường? Anh muốn cái gì?”

Nghe nghi vấn dồn dập của cô, Phó Thực Ân chỉ ôn hòa nhìn, chậm rãi mở miệng. “Vây em cho rằng em có thể cho tôi cái gì?”

“Tôi..... Không thể.” Đúng vậy, cái gì cô cũng không có. Cô im lặng vài giây, nói tiếp: “Cho nên, sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Nếu tôi nói buổi tối hôm ấy tôi đối với em vừa gặp đã yêu, cho nên làm việc này, em tin sao?” Anh khẽ nhếch khóe miệng, đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô chăm chú.

Lục Hân Á nhìn người con trai trước mắt so với thần tượng trên tivi còn đẹp trai hơn, thật sự suy tư vấn đề của anh, rốt cục lắc đầu. “Tôi không tin.”

“Không tin là tốt rồi.” Anh cười ầm ập, giống như rất vừa lòng câu trả lời của cô. “Đáp án vấn đề của em là, tôi chọn em.”

“Chọn tôi..... Chọn tôi cái gì?” Cô càng hoang mang.

“Trở thành người mà tương lai tôi có thể chia sẻ tất cả.”

“Anh chỉ cái gì cơ?”

“Tất cả của tôi.” Anh nhẹ giọng nói. “Có lẽ em còn chưa hiểu, nhưng không vội, em còn có rất nhiều năm để chuẩn bị. Trong khoảng thời gian này chuyện duy nhất em cần làm, chính là học tập cho tốt, lớn lên cho tốt.”

“Nhưng mà.....” Cô khó hiểu nhìn anh. “Anh mới thấy tôi một lần, sao có thể tùy tiện tìm một người để tin tưởng, sau đó liền..... mua lại?”

Hai chữ “mua lại” làm cô rất khó mở miệng, nhưng nhớ tới phải rời xa mẹ, trong lòng cô nhói đau. Mặc kệ mẹ cay nghiệt ra sao, cô trước sau vẫn thấy khổ sở khi phải chia lìa với người thân, thậm chí có chút chán ghét người con trai trước mặt tự ý quyết định tất cả.

“Tôi không có mua em.” Nhìn đôi mắt ngây thơ non nớt của cô, Phó Thực Ân cười khê. “Em vẫn được tự do, có thể rời đi tùy ý, thậm chí có thể quay về với mẹ em. Tiếp nhận sự sắp xếp của tôi chỉ là một lựa chọn mới, mà sự mong chờ của tôi đối với em cũng chỉ là mong chờ mà thôi, em không có nghĩa vụ phải thỏa mãn nó.”

Lục Hân Á nhìn anh, yên lặng cúi thấp đầu xuống, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi, suýt nữa xúc động mà thốt ra “Vậy để tôi về nhà”.

Nhưng mà, nhớ tới những người đàn ông mỗi lần cứ đối qua một người của mẹ cùng gương mặt đáng ghê tởm của những người đó, loại khát vọng đó lại nguội xuống.

Cô thật ra nên cảm tạ anh, thời điểm cô còn chưa thể bảo vệ chính mình, là anh đã giúp cô thoát khỏi ngôi nhà đó, cho cô một con đường quang minh thoải mái.

Cô trầm tư rất lâu, anh cũng rất kiên nhẫn, cũng không thúc giục.

Cuối cùng, Lục Hân Á thở dài, mới thấp giọng mở miệng, “Sao anh có thể biết tôi có thể trở thành người chia sẻ tất cả cùng anh?”

“Tôi không biết.” Biết cô chấp nhận rồi, Phó Thực Ân trả lời thực nhẹ nhàng. “Tôi chỉ có thể hy vọng là như vậy.”

Người kì quái..... Yêu cầu cũng kì lạ.....

Lục Hân Á chỉ nhìn anh.

“Đây coi như là làm một cuộc đầu tư đi.” Anh nói như vậy. “Đầu tư luôn cần có sự cống hiến, sự mạo hiểm của cuộc đầu tư này chính là em vĩnh viễn có cơ hội hối hận.”

“Vì sao lại là tôi?”

Anh nhìn cô, lộ ra một nụ cười ôn hòa, khiến cô vẫn như cũ không đoán ra được đáp án.

“Tôi không biết, nhưng tôi hy vọng đó là em.”

3. Chương 3

Trung học Quan Thành, một hồi chuông tan học tươi đẹp giải phóng sự yên tĩnh của vườn trường, trong không khí đột nhiên tràn ngập các loại âm thanh, có tiếng vui đùa âm ỹ của học sinh, tiếng bàn học cùng ghé và chạm, cùng với tiếng bước nhanh của hai ba nhóm người, tiếng chạy hấp tấp.

Lục Hân Á chậm rãi thu dọn sách vở xong chuẩn bị rời đi, vừa bước chân ra khỏi cổng trường, liền nhìn thấy hai nữ sinh cầm ví tiền nhỏ trong tay, vui vẻ vẫy tay với cô.

“Hân Á, bọn tớ muốn đi mua đồ ăn, có muốn đi cùng không?” Nữ sinh khá thấp gọi là Trần Tiểu Thiển, khuôn mặt mượt mà, tính cách rất thân thiện, từ khi Lục Hân Á chuyển tới đây liền săn sóc cô mọi lúc mọi nơi.

“Không cần đâu, tớ phải về nhà, không ở lại trường được.” Cô cười từ chối.

“VẬY Ạ.” Trần Tiểu Thiển nghĩ nghĩ. “A! Hôm nay hội* nấu ăn của bọn tớ có hội chợ triển lãm thành quả, rất nhiều đồ để ăn nhé, cậu có muốn đi cùng bọn tớ không?”

*nguyên văn là xã/ xã đoàn: hoạt động đoàn thể

“Đúng vậy, tối qua tớ gấp rút làm một mẻ lớn bánh bích quy, bên trên có một lớp sôcôla hạt dẻ, ngon vô cùng.”

Khâu Đình Đình đứng ở một bên cũng lên tiếng, cô ấy là bạn Trần Tiểu Thiển, hai người như hình với bóng vậy.

“Không cần đâu, cảm ơn các cậu. Bởi vì trong nhà có người đến đón, có thể đã đến khu đưa đón rồi, tới đón rồi không thể không về, thật ngại quá.” Lục Hân Á cười đến thực đáng yêu, khách khí giải thích.

“Như vậy à, đáng tiếc quá..... Nếu biết sớm hôm qua tớ đã nói với cậu rồi.” Trần Tiểu Thiển ảo não cào đầu.

“Bạn Lục không thích hoạt động ngoại khóa, mỗi ngày đều đúng giờ tan học.” Không biết khi nào Vương Chí Viễn – bạn nam cùng lớp xuất hiện, cậu ta nhàm chán sáp đến bổ sung, “Cho nên các cậu mà muốn hẹn bạn Lục thì cần phải sớm hơn nữa!”

“Vậy sao?” Trần Tiểu Thiển vẽ mặt ngoài ý muốn. “Vậy mà cũng có người không thích hoạt động ngoại khóa à? Tớ cứ cho rằng hoạt động ngoại khóa của Quan Thành rất vui nên mọi người mới tới học.”

“Chỉ có cậu thôi á.” Khâu Đình Đình cười vỗ bạn tốt một cái.

“Bạn Lục à, cậu còn chưa nghĩ ra sẽ tham gia hội nào đúng không? Chờ khi cậu chọn được rồi, mỗi ngày đến tối cậu mới về được đến nhà.” Vương Chí Viễn thân là cán bộ hội chụp ảnh, rất tích cực nhân cơ hội giới thiệu. “Không bằng cậu gia nhập hội chụp ảnh của bọn này đi, không nhất định phải biết chụp ảnh, làm model cũng được đấy.”

“Biến thái!” Trần Tiểu Thiển kêu to, quay đầu cười mỉa mai kéo với Lục Hân Á, “Tớ nói với cậu này, nếu cậu muốn tham gia, vẫn nên đến hội nấu ăn của bọn tớ, vừa vui lại vừa được ăn ngon.”

“Được, nghe qua rất tuyệt, nếu tớ muốn tham gia đoàn thể xã hội nào, nhất định sẽ tới hội nấu ăn.” Lục Hân Á cười cam đoan. Tuy rằng hứng thú với nấu nướng không quá lớn, nhưng cô thật thích Trần Tiểu Thiển và Khâu Đình Đình, nếu muốn tham gia hội nào, cô cũng hy vọng có thể gia nhập cùng bọn họ.

“Quyết định thế nhé.” Trần Tiểu Thiển đắc ý vừa lòng nhìn Vương Chí Viễn một cái. “Được rồi, bọn tớ không chậm trễ cậu về nhà nữa, cẩn thận một chút nha, mai gặp nhé.”

“Mai gặp.” Lục Hân Á sau khi chào tạm biệt các bạn, liền một mình đi tới khu đưa đón, cô hiện giờ, đang cố gắng thích ứng cuộc sống mới.

Nhớ lại thật giống như một giấc mộng, vận mệnh của cô thế nhưng chỉ trong một đêm đã thay đổi.

Cô không cần mỗi ngày nơm nớp lo sợ mà sống, buổi tối ngủ không cần phải giữ dao rọc giấy, không cần lo lắng mẹ và người ở chung cãi vã, lại càng không cần phiền não khi mẹ cùng đối phương chia tay sẽ bị bắt chuyển tới nơi mới.

Vào Phó gia đã một tháng, sự bất an nghi ngờ Phó Thực Ân của cô rất nhanh đã hoàn toàn bị loại bỏ, không tốn quá nhiều thời gian liền thích ứng cuộc sống mới.

Học tịch của cô được chuyển vào một trường trung học tư nhân đắt đỏ số một số hai ở Đài Loan, tuy rằng thân thể bối cảnh của cô so với những đứa trẻ nhà danh môn phú hào quả thực cách một trời một vực, nhưng những năm gần đây không ngừng thay đổi hoàn cảnh, đã sớm giúp cô luyện được công phu khéo nạy trang, hướng hô cá tính cô khiêm tốn, về ngoài cũng chỉ coi là thanh tú, muốn khiến người khác quên rất dễ dàng. Ngoại trừ khi mới chuyển vào trường hai ba ngày mọi người còn có chút tò mò với cô, mới mẻ hết rồi, cô cũng đã dần dung nhập được với quần thể.

Tiến độ dạy học ở trường phía Bắc quả nhiên nhanh hơn so với trường phía Nam. Vì muốn nhanh chóng bắt kịp trình độ với các bạn học khác, cô tạm thời không muốn tham gia hoạt động ngoại khóa gì cả, vừa tan học liền ngoan ngoãn lên xe nhà họ Phó phải đến về nhà ôn tập bài học.

Sau khi không cần phải đi làm thêm kiếm tiền nữa, cô đột nhiên cảm thấy thời gian thật dư dả. Mỗi ngày ngoài việc học bài, ăn cơm, còn có thể đi bơi, tới đình viện (sân vườn) xinh đẹp tản bộ ở Phó viên.

Cuộc sống như vậy thật giống thiên đường, cô vốn chưa bao giờ dám hy vọng xa vời.....

“Lục Hân Á?”

Đứng ở khu đưa đón, một thanh âm vừa lạ vừa quen của một nữ sinh ở phía sau gọi cô, cô theo phản xạ quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc chiếu vào mắt.

Lục Hân Á trong lòng trầm xuống. “Chị họ?”

“Lục Hân Á? Thật là cô à? Tôi còn tưởng nhìn nhầm chứ?” Ngụ Như Oánh cười đến có chút khoa trương, một mặt giới thiệu với bạn học bên cạnh. “Nó là con gái cô hai của mình, từ Nam bộ lên.”

“Chào hai chị.” Lục Hân Á rất khách khí gật nhẹ đầu.

“Hân Á, sao cô có thể ở đây? Chuyển đến từ lúc nào vậy?” Ngụ Như Oánh nhìn cô mặc đồng phục giống mình, cảm thấy chướng mắt vô cùng, cái loại con gái xuất thân từ gia đình như vậy, sao lại có thể được tiến vào thành vua? “Là mẹ cô đổi được bạn trai có tiền ở Bắc bộ à?”

Ngụ Như Oánh nói ra mà không chút lưu tình, hai bạn học nữ bên người cô ta kinh ngạc hô nhỏ, càng làm cô ta vừa lòng.

“Không phải, cảm ơn chị họ quan tâm.” Lục Hân Á đứng im, trên mặt vẫn cười, nhưng tay lại âm thầm nắm chặt.

Bởi vì mẹ trường kì đến nhà họ Ngụ vay tiền cậu dì, danh tiếng vô cùng kém, thế nên anh chị em bà con cùng thế hệ cũng đều không khách khí với vô.

“Không phải?” Ngụ Như Oánh đề cao âm điệu, không tin cho lắm. “Vậy sao cô có tiền để học ở Quan Thành? Tôi không biết thế nào, nhưng người khác đều nói học phí của Quan Thành rất đắt đỏ.”

Lục Hân Á không muốn nói ra chuyện nhà họ Phó giúp đỡ cô, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra được lời nào nói cho tốt, đang lúc hết sức khó xử, tiếng anh lái xe A Thái ở bên kia vang lên, vừa vặn giúp cô giải vây.

“Lục tiểu thư, thật ngại quá, trên đường có chút tình huống, cho nên đã tới chậm.” A Thái đi lên trước, tự động nhận túi sách nặng thay cô. “Mời Lục tiểu thư lên xe.” A Thái bình thường sẽ không cầm hộ cô túi sách, nói chuyện cũng không xa lạ như vậy..... Lục Hân Á còn đang kinh ngạc, Ngụ Như Oánh ánh mắt sắc bén đã nhận ra hẳn.

“Anh, anh, anh không phải là lái xe nhà họ Phó sao?” Ngụ Như Oánh kích động đề cao tiếng nói, “Sao có thể tới đón nó?”

“Tôi đúng là lái xe nhà họ Phó, xin hỏi cô là ai? Thật có lỗi mắt tôi vụng về không nhận ra được.” A Thái chậm rãi đánh trả lại từng quân của cô ta. “Lục tiểu thư là khách quý của nhà họ Phó, tôi mỗi ngày đều tới đưa đón cô ấy đi học.”

Ngụ Như Oánh vừa nghe đến câu này nhất thời trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thể tin được.

“Lục tiểu thư, chúng ta đi thôi, Phó tiên sinh đang đợi cô về nhà.” A Thái hoàn toàn hiểu được đạo lý họa vô đơn chí.

“Phó tiên sinh?” Ngụ Như Oánh phản ứng lại rất nhanh. “Phó Thực Ân sao?”

“Đúng vậy, Phó viên trước mắt cũng chỉ có một vị Phó tiên sinh.” Giọng điệu và vẻ mặt của A Thái dường như mất kiên nhẫn giống như phải giải thích chuyện với một kẻ ngốc.

“Bọn em đi trước, hẹn gặp lại chị sau.”

Lục Hân Á không muốn giải thích nhiều với Ngụ Như Oánh, vội vàng nói rồi theo A Thái lên xe, để lại Ngụ Như Oánh mặt đầy sừng sốt đứng tại chỗ.

Sau khi lên xe, Lục Hân Á mới nhẹ nhàng thở ra. “Anh A Thái, cảm ơn anh.”

“Không cần đâu.” A Thái rất Asha nở nụ cười. Cái cô tiểu thư họ Ngụy kia tôi đã khó chịu lâu rồi, mỗi lần chở Phó tiên sinh tới nhà họ Ngụy toàn phải nhìn sắc mặt cô ta, còn luôn sai tôi giúp cô ta lấy này lấy nọ. Làm ơn đi, tôi lấy tiền lương của Phó tiên sinh, chỉ phụ trách lái xe cho nhà họ Phó, Phó tiên sinh còn chưa bảo tôi làm, cô ta tính là cái gì chứ?

Lục Hân Á rất hiểu thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến của con cái nhà họ Ngụy, cũng không phản bác được gì, chỉ nói: “Không nghĩ tới chị họ lại học cùng trường với em.”

“Hân Á, anh thấy em phải cẩn thận một chút, tận lực tránh cô ta ra.” A Thái cũng không nói ra chuyện Ngụy Như Oánh thích ông chủ, chỉ rất uyển chuyển khuyên bảo.

Hân Á thực đáng yêu, cũng rất lễ phép, hẳn không tự chủ được mà thích cô gái này, hơn nữa từ khi cô đến đây tâm tình ông chủ cũng tốt lên không ít, cứ hướng về điểm ấy, hẳn sẽ thay ông chủ chăm sóc cô thật tốt.

Lục Hân Á cho rằng A Thái nói Phó đại ca ở nhà chờ cô là nói đùa, dù sao cô đến Phó gia một tháng tới nay cũng chỉ gặp qua Phó Thực Ân ba lần, mà phần lớn đều là lúc gần đêm khuya. (anh Thực Ân đi làm về muộn nhá :D)

Không nghĩ tới hôm nay vừa về nhà, cô thật sự được nhìn thấy Phó Thực Ân ở đại sảnh.

“Phó đại ca.” Cô đi qua chào hỏi.

“Em đã về rồi.” Phó Thực Ân mặc áo sơ mi cùng quần tây dài, tuyệt không giống sinh viên, anh từ trong tập tài liệu ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười ôn hòa. “Phòng bếp đã chuẩn bị canh hạt sen đường phèn, em ăn một chút rồi hẵng lên tầng, chúng ta có thể thuận tiện trò chuyện một chút.” Giọng nói anh vĩnh viễn đều ấm áp như vậy, trong con người đen lóe ra ý cười nhẹ, thật giống như cưng chiều nói chuyện với em gái vậy.

Lục Hân Á trong lòng ấm áp, phiền não mới vừa rồi gặp phải Ngụy Như Oánh rất nhanh trở thành hư không, cô vui vẻ ngồi xuống ăn canh ngọt, câu có câu không nói chuyện ở trường học cùng Phó Thực Ân.

Tính cách của cô thật ra cũng tính là cởi mở, chỉ là trong quá trình trưởng thành lúc trước có lo lắng với áp lực, ít nhiều khiến cô có chút kiềm chế, nhưng dưới ánh mắt cổ vũ cùng sự chăm chú lắng nghe của Phó Thực Ân, cô chậm rãi thả lỏng, nói chuyện cũng không câu nệ như lúc trước, thảnh thơi còn rất trẻ con than phiền mấy chuyện vụn vặt ở trường.

“..... Trường cũ dùng sách giáo khoa cũng khác Quan Thành, hơn nữa tiến độ của bọn em cũng chậm hơn, cho nên gần đây đều phải tự học. Hy vọng có thể đuổi kịp, như thế em mới có thể tham gia hoạt động hội đoàn với bạn học.”

Lục Hân Á thuận miệng nói xong, Phó Thực Ân nghe hiểu được.

“Văn khoa (môn khoa học xã hội) muốn theo kịp hẳn không thành vấn đề, thực lệ có vẻ phiền toái, may mà em ở tổ xã hội, chỉ có một môn toán.” (môn thực lệ bạn chịu)

Anh nghĩ nghĩ. “Năm ngoái anh có giúp Dư Phi, chính là bạn gái của em trai bố tức môn toán, giờ vẫn còn ấn tượng. Như vậy được đấy, buổi tối thứ năm anh sẽ tận lực về sớm, chủ nhật cũng có thể dành ra hai tiếng, em có chỗ nào không hiểu liền tranh thủ mấy lúc đó hỏi anh, anh giúp em học thêm.”

“A?” Lục Hân Á ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không thể liên tưởng môn toán trung học với thanh niên tuấn tài ăn mặc giống người thành công Phó Thực Ân trước mắt.

Cô còn chưa kịp phản ứng, bác Phúc đã cầm điện thoại đưa tới.

“Lục tiểu thư, cô* có điện thoại.”

*ở đây Phúc bá dùng kính ngữ

“Điện thoại?” Lục Hân Á tràn đầy nghi hoặc, cô trước giờ đều đưa số di động cho bạn học, chưa từng cho số của Phó viên, sao có người có thể gọi tới đây tìm cô?

“Đi nhận điện thoại trước đi.” Phó Thực Ân không ngại nói.

Cô cầm điện thoại không dây đi tới hành lang nhận nghe. “Alo, tôi là Lục Hân Á, xin hỏi vị nào thế?”

“Thật sự là cô?” Loa bên kia truyền đến giọng nói lạnh như băng của Ngụy Như Oánh. “Cô rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để vào được nhà họ Phó?”

“Thật sự là nó sao? Làm sao có thể?” Một bên còn truyền đến tiếng thét chói tai của Ngụy Giai Hâm.

Thế này thì hay rồi, hai vị thiên kim nhà họ Ngụy đều biết cả rồi.

Theo như Lục Hân Á biết, nhà họ Ngụy ở trong công ty của Phó đại ca giữ địa vị quan trọng, hiện tại cô nên giải thích thế nào để không gây phiền toái cho Phó đại ca đây?

“Cô nói đi chứ! Sao cô có thể vào được Phó gia? Chẳng lẽ là anh trai tôi nhờ Phó đại ca sao?” Ngụy Như Oánh nhớ tới anh trai mình đặc biệt yêu thương cô ta, có một trận tức giận.

“Không phải.” Anh họ tháng này đi Pháp, căn bản không thời gian login, cũng không biết chuyện cô đến nhà họ Phó. Lục Hân Á suy nghĩ thật lâu, vẫn chỉ có thể thở dài, “Xin lỗi chị họ, đây là chuyện của em và Phó đại ca, em không thể giải thích.”

“Cô –” Ngụy Như Oánh hét lên một tiếng, nổi giận đùng đùng gác điện thoại.

Lục Hân Á chỉ cảm thấy khó hiểu, sao chị họ đối với chuyện cô vào nhà họ Phó lại phản ứng kịch liệt thế chứ?

Cô trở lại đại sảnh, có chút ngoài ý muốn Phó Thực Ân vậy mà lại ngủ thiếp đi, anh nằm trên sofa, sách vẫn cầm trong tay không để xuống, mày kiếm tuấn lãng khi ngủ còn hơi nhú lại, dưới hốc mắt có màu xanh nhàn nhạt.

Cô ngơ ngác đứng một bên nhìn một lát, thẳng đến khi bác Phúc cầm chăn ra đắp cho anh, cô mới phục hồi lại tinh thần, thu dọn bát trên bàn theo sau bác Phúc đi ra ngoài.

Sau khi cất canh hạt sen đường phèn còn lại vào tủ lạnh, Lục Hân Á một bên vẩy nước rửa chén trong bồn, một mặt nhin không được hồi bác Phúc. “Phó đại ca anh ấy rất vất vả ạ?”

Tới nhà họ Phó đến nay, cô không tìm hiểu việc riêng tư của nhà họ Phó mấy, chỉ biết sau khi cha mẹ Phó đại ca qua đời, em trai ra nước ngoài du học, Phó đại ca lại đang chuẩn bị tiếp quản công ty.

Cô không thích hỏi nhiều, nhưng vừa rồi thấy dáng vẻ mệt mỏi của Phó đại ca làm cô không khỏi có chút lo lắng.

“Cậu ấy mỗi ngày năm giờ thức dậy, chuẩn bị bài học trên trường, sau khi tan học liền lập tức đến công ty thực tập, đa số thời gian cháu không gặp được thiếu gia cậu ấy đều ở công ty, có khi trở về rất muộn, có khi ở lại công ty.” Bác Phúc giải thích.

“Oa, vậy áp lực của Phó đại ca nhất định rất lớn.” Cô đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, đồng thời cảm thấy khó hiểu, nếu công ty cùng việc học của Phó đại ca bận rộn như vậy, sao ngày nghỉ còn rút thời gian ra giúp cô bổ túc chứ?

“Đúng vậy.” Bác Phúc gật gù đầu, rốt cục tìm được đối tượng để nói hết. “Thiếu gia là người tâm địa tốt nhất, thiện lương nhất, tốt nhất, hay nghĩ cho người khác nhất mà bác từng gặp qua, cho dù lão gia yêu cầu thế nào, cậu ấy cũng sẽ không oán hận, luôn cười cố gắng hoàn thành tất cả yêu cầu nghiêm khắc của lão gia.”

“Phúc bá.” Cầm chiếc bát đầy bọt dội qua nước sạch, Lục Hân Á tạm dừng một chút, đột nhiên rất nghiêm túc hỏi: “Bác có biết vì sao Phó đại ca muốn mang cháu tới đây không ạ?”

Bác Phúc đầu tiên lắc đầu, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng. “Có lẽ..... là vì thiếu gia có chút cô đơn đi.”

Cô đơn? Lục Hân Á hoang mang nhìn ông.

“Mấy tháng trước Phó gia đâu có thế này.” Bác Phúc nhớ lại, không khỏi thổn thức thở dài. “Năm trước Phó viên còn một nhà năm người, lão gia, phu nhân, thiếu gia Thực Ân cùng thiếu gia Ngô Hi, còn có tiểu thư Dư Phi cùng tuổi với thiếu gia Ngô Hi sống nhờ ở đây, khi đó Phó viên thật náo nhiệt, thiếu gia Thực Ân tuy rằng cũng đã thực tập ở công ty, nhưng không cần phải nhận sức ép về sự sống chết của công ty,

thăng đến sau khi lão gia cùng phu nhân qua đời ngoài ý muốn, thiếu gia Thực Ân mới đột nhiên bị bắt gán vào nhà họ Phó.

Cậu ấy một bên đốc thúc bản thân học tập, một bên lại lo lắng thời kì đầu tiếp quản công ty sẽ có nguy hiểm không thể đoán trước được, hơn nữa vì sợ nguy hiểm cho thiếu gia Ngô Hi, cậu ấy thậm chí ngoan quyết đem thiếu gia Ngô Hi ra nước ngoài, mà tiểu thư Dư Phi cũng bởi vậy mà ra nước ngoài học đại học, bắt đầu từ đó, nhà họ Phó cũng chỉ còn lại một mình thiếu gia Thực Ân.” Nhìn trong ánh mắt cô gái lộ vẻ đồng tình cùng lo lắng, bác Phúc thực sâu não tiếp tục nói. “Cháu xem, cái nơi rộng thế này, ngoại trừ vài người dưới giúp đỡ chúng ta, không có ai khác có thể cùng cậu ấy. Có lẽ là vì vậy, thiếu gia mới đưa cháu về đây, bác nghĩ..... Thiếu gia là muốn có một người nhà.”

Người nhà?

Lục Hân Á trợn tròn đôi mắt, nhớ tới Phó đại ca đáng vẻ nhìn rất được, khí chất thật ôn hòa nhưng đằng sau đó lại vất vả như vậy, không khỏi vì anh phải nhận quá nhiều áp lực mà cảm thấy buồn.

[TGNG] – Chương 3.206.06.2014 by linhthinhlungtungLeave a ment

Trong phòng nấu ăn với thiết bị đầy đủ mới lạ truyền đến từng đợt mùi thơm, ba cô nữ sinh đứng sát nhau, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cái gì đó trong lò nướng, một bên líu ríu nói chuyện phiếm, trong đó có một cô gái, chính là Lục Hân Á.

Từ sau khi bác Phúc đề cập đến chuyện của Phó Thực Ân, cô bắt đầu nhìn thẳng vào ý nghĩa tồn tại của mình. Dù sao đi chăng nữa, anh đã kéo cô ra khỏi hoàn cảnh tồi tệ, cô báo đáp anh cũng là việc nên làm.

Vì thế, cô bắt đầu nghiên cứu lịch làm việc và nghỉ ngơi của Phó Thực Ân, cố gắng để anh không cảm thấy cô đơn, để bản thân trở thành “Người nhà” của anh.

Mười mấy năm trước, hai chữ “Người nhà” này đối với Lục Hân Á mà nói tràn ngập sự sợ hãi cùng lo lắng, thân tình cô có được ít đến đáng thương, mặc kệ là từ mẹ hay người khác trong họ hàng, phần lớn chỉ có thương tổn cùng lạnh lùng.

Cô như vậy, lại vọng tưởng trở thành người nhà chân chính của Phó Thực Ân, trở thành bạn của anh, như vậy có ngậy thơ quá không?

Lục Hân Á không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể làm hết sức.

Cô giống như làm báo cáo vậy, lên mạng google rất nhiều cách người nhà ở cùng nhau, ở trường học thân thiết hơn với Trần Tiểu Thiển cùng Khâu Đình Đình, thỉnh thoảng hỏi thăm cách thức ở chung của bọn họ cùng gia đình, đối với một cô gái hơn mười tuổi mà nói, có người nguyện ý nghe mình oán trách cha mẹ, luôn cãi nhau với anh chị em, thật sự là quá tốt rồi, các cô ấy mừng rỡ chia sẻ chi tiết với cô ở nhà trình diễn anh em nhân rồi thủ túc tương tàn như thế nào.....

Mặc dù có chút kinh nghiệm nhưng không thích hợp áp dụng như vậy, nhưng Lục Hân Á vẫn rất nhanh vạch ra kế hoạch của mình.

Đầu tiên cô xin MSN của Phó Thực Ân, làm theo cách của mình và anh họ nhỏ, khi không gửi tin nhắn cho anh, mới đầu chỉ đơn giản hỏi đã ăn chưa, có về nhà ăn cơm hay không? Dần dần bọn họ bắt đầu nói nhiều hơn vài câu về chuyện ở trường.

Sau đó cô bắt đầu quan tâm thời gian đi làm của anh, tận dụng hết khả năng cùng anh ăn bữa sáng hoặc bữa tối. Có khi biết anh sẽ về tối nay, cô sẽ hy sinh giấc ngủ, trước khi anh trở về phòng nghỉ ngơi sẽ cùng anh ăn bữa khuya, hoặc đơn giản chào hỏi quan tâm, chỉ cần cho anh biết trong nhà còn có người chờ anh.

Một tháng trôi qua, tuy rằng cách ở chung chân chính của người nhà giữa hai người còn xa xôi lắm, nhưng giống như bạn bè với nhau nói nói cười cười đã rất tự nhiên rồi.

Vì càng muốn biểu hiện sự quan tâm với người nhà hơn, Lục Hân Á rốt cục gia nhập hội nấu ăn, quyết định bắt đầu học làm điểm tâm cho Phó Thực Ân ăn.

“Hân Á, bọn họ nói cậu như vậy, cậu không tức sao?” Trần Tiểu Thiển quệt miệng, đáng vẻ đầy cảm phần nhìn lò nướng, tức giận nói: “Hôm nay tớ nghe bọn họ nói vậy, thiếu chút nữa muốn đánh ột trận đấy!”

Gần đây đột nhiên có một đồng lớn tin khó nghe về mẹ của Lục Hân Á truyền ra từ trong lớp, bạn học bình thường cũng không có phản ứng gì quá lớn, nhưng có riêng mấy bạn học lại gây khó dễ cho cô.

Lục Hân Á biết, trong trường người nắm rõ xuất thân của cô trong lòng bàn tay chỉ có hai cô chị họ, mà bạn học làm khó dễ cô phần lớn đều là người có quan hệ với nhà họ Ngụy hoặc là nhóm đàn em của họ, bởi vậy cô cũng chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

“Bọn họ nói là sự thật, tớ quả thật không phải là người ở cùng thế giới với các cậu.”

“Nhưng cậu cũng là học sinh Quan Thành, sao lại không giống cho được?” Khâu Đình Đình cũng vì cô mà bênh vực kẻ yếu. “Tan học cậu cũng có tài xế tới đón đấy.”

“Đó là tài xế của người khác, không phải của mình.” Lục Hân Á cười giải thích.

“Tài xế nhà tớ cũng là của ba mẹ, không phải của tớ đấy thôi.” Trần Tiểu Thiển vẫn bất mãn. “Tớ cũng không tin tài xế của ai trong trường là do tự người đó kiếm tiền mời làm.”

Lục Hân Á nở nụ cười, bạn tốt bảo vệ khiến cô thấy thực ấm áp, sau khi có được một cuộc sống bình thường, cô không cần nơm nớp lo sợ phải chuyển trường nữa, rốt cục có thể kết được bạn, cũng thật sự quen được hai người bạn tốt.

“Đình.” Lò nướng phát ra tiếng dễ nghe.

“Được rồi được rồi, hoàn thành xuất sắc.” Trần Tiểu Thiển lớn tiếng tuyên bố.

Ba người vội vàng lấy bánh ngọt ra, Lục Hân Á lưu loát úp ba cái bánh ngọt lên giấy trên bàn.

“Oa! Hân Á, bánh của cậu thật được nhá, cậu thành công rồi!” Khâu Đình Đình nhìn chiếc bánh ngọt thơm lừng mềm nhũn, hâm mộ lại vui vẻ nói.

“Đúng thế, giống như chúng ta vậy!” Trần Tiểu Thiển dán mắt nhìn đồ vật trên bàn, hít một tiếng.

“Hai cái này cho các cậu đó.” Lục Hân Á chỉ chỉ hai cái trong đó, hào phóng nói.

“Thật vậy sao?” Khâu Đình Đình cùng Trần Tiểu Thiển mắt đều sáng lên.

“Đó chính là cho các cậu mà.” Cô vốn cũng chỉ định nướng cho Phó đại ca ăn thôi.

Thật vui vẻ chia xong bánh ngọt, ba cô gái quạt gió cho bánh ngọt, chờ nguội bớt rồi liền cho vào hộp đựng bánh, vui vui vẻ vẻ chuẩn bị về nhà.

Chẳng qua khi các cô vừa mới ra khỏi phòng nấu ăn, bên ngoài có hai nữ sinh khóa trên đang chờ.

Lục Hân Á thấy rõ người tới, vô cùng bất đắc dĩ thở dài trong lòng.

“Cô lại đây.” Nhìn thấy Lục Hân Á, Ngụy Như Oánh tư thái cao ngạo ngoắc ngoắc ngón tay.

“Chị họ.....” Ngay cả Ngụy Gia Hâm cũng đến đây, Lục Hân Á vẫn phải lễ phép chào hỏi.

“Có việc tìm cô, cô lại đây!” Ngụy Như Oánh bỏ xuống một câu, lạnh lùng xoay người, cùng Ngụy Gia Hâm đến chỗ cầu thang trước chờ cô.

“Hân Á, chị họ cậu gì mà hung vậy?” Khâu Đình Đình bị hoảng sợ.

“Đúng vậy! Kì thế, cậu không cần qua đâu.” Trần Tiểu Thiển cảm thấy tình huống không ổn, giữ chặt cô. “Bằng không bọn tớ đi cùng cậu.”

“Không sao, chắc là không có chuyện gì đâu.” Không muốn liên lụy nhóm bạn tốt, Lục Hân Á cười cười từ chối. “Các cậu chờ tớ một chút, một lúc tớ sẽ quay lại.”

Lục Hân Á miệng nói thì thoải mái, nhưng lại không yên bất an đi về phía cầu thang hẻo lánh.

Hai người Ngụy Như Oánh cùng Ngụy Gia Hâm vẻ mặt không hề giận nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng giống như có thể giết người trong vô hình.

“Chị họ, có chuyện gì sao?” Lục Hân Á mở miệng hỏi trước.

“Không cần gọi chúng tôi là chị họ, nhà họ Ngụy chúng tôi không có loại thân thích như cô.” Ngụy Như Oánh lần đầu tiên thống khoái nói ra lời trong lòng, “Cô nói cho rõ đi, cô và Phó đại ca rốt cục có quan hệ gì?”

“Em và Phó đại ca không có quan hệ gì cả.” Tuy rằng không hiểu vì sao hai người chị họ lại có phản ứng lớn với chuyện này như vậy, nhưng vì để tránh phiền toái, Lục Hân Á cuối cùng vẫn quyết định nói ra tình hình thực tế. “Phó đại ca chỉ là hy vọng em có thể học hành cho tốt, nên đưa em tới Quan Thành.”

“Ai hỏi cô cái này! Cô vì sao lại ở nhà anh ấy kia?” Ngụy Như Oánh bắt đầu chất vấn.

“Phó đại ca sao có thể đồng ý cho cô ở đó?” Ngụy Giai Hâm háh đệm nói, “Không phải là cô bán mình cho anh ấy, ở nhà anh ấy làm công đầy chứ?”

“Không phải.” Lục Hân Á thiếu chút nữa bật cười, cô có thể làm công cái gì chứ? “Phó đại ca chỉ là rất tốt bụng, muốn giúp em mà thôi.”

“Nói vậy! Cô và Phó đại ca không thân cũng chẳng quen, sao anh ấy lại phải giúp cô?” Ngụy Như Oánh có thể nào cũng không chịu tin.

“Mẹ cô lại động tay động chân gì rồi? Hay là cô cũng học cái thủ đoạn câu dẫn đàn ông kia của mẹ cô rồi?”

Không dự đoán được chị họ lại nói ra những lời tổn thương người như vậy, Lục Hân Á đầu tiên sững sốt, rồi mới chậm rãi mở miệng. “Chị họ, em phải đi thôi, bạn học đang đợi em, anh A Thái cũng tới đón em rồi.”

“Anh A Thái là ai? Không phải là tên tài xế kia sao? Sẽ không phải là cô ở chung với hắn nên mới tới Phó gia ở chứ?” Ngụy Giai Hâm liên tục suy đoán không ngừng.

“Em không phải.....” Lục Hân Á bắt đầu cảm thấy bất đắc dĩ.

“Vậy sao cô lại gọi hắn là anh A Thái? Hắn chẳng qua chỉ là tên tài xế.” Ngụy Giai Hâm khí thế bức người hỏi.

“Dù sao hôm nay cô không giải thích rõ ràng thì đừng hòng đi đâu.” Ngụy Như Oánh nắm lấy tay cô.

“Chị họ, xin lỗi, em không có nghĩa vụ phải khai báo với chị.” Gặp hai người không phân rõ phải trái thế này, Lục Hân Á không khỏi tức giận. “Nếu các chị thực sự tò mò như vậy, có thể đi hỏi Phó đại ca, em đưa chị số điện thoại của anh ấy.”

Lục Hân Á vừa nói vậy, sắc mặt hai cô gái Ngụy gia đều thay đổi, không chỉ vì tranh luận của cô, càng bởi vì bọn họ chưa bao giờ có phương thức liên lạc cá nhân của Phó Thực Ân.

Sự đố kỵ hừng hực thiêu đốt, dựa vào đâu cái đứa si nhục nhà họ Ngụy này lại có được sự ưu ái của Phó Thực Ân? Có thể tiến vào Phó gia, hưởng thụ tất cả những thứ bọn họ đang theo đuổi, thậm chí còn cùng ngồi cùng ăn cùng học trong ngôi trường quý tộc này?

Nhìn Lục Hân Á đang cầm bánh ngọt, dáng vẻ vô tội, Ngụy Như Oánh càng nghĩ càng giận, nhin không được đưa tay đẩy cô một cái, vốn chỉ muốn phát tiết sự tức giận, lại không ngờ được Lục Hân Á đứng ở miệng cầu thang trọng tâm không vững, bước hụt, cả người cứ như vậy ngã về phía sau.

Sau đó, từng tiếng va chạm cùng đau đớn đánh chiếm ý thức của cô, trước khi rơi vào hôn mê, điều duy nhất cô nhớ rõ là ôm chặt lấy chiếc bánh ngọt trong lòng.

Đây là điểm tâm để đưa cho Phó đại ca.....

4. Chương 4

Phòng họp đơn giản rộng rãi, trên tầng cao nhất của Phó thị đang tiến hành hội nghị thường kì, người chủ trì là lão đại nhà họ Ngụy – Ngụy Văn Bá, chủ vị hai bên một là Phó Thực Ân, bên còn lại là lão nhị nhà họ Ngụy – Ngụy Văn Trọng.

“..... Yêu cầu hồ sơ mời thầu của công trình lần này chúng ta đã quyết định ổn thỏa, tiền nong cũng đã được tính ra, lần đấu thầu này chúng ta nhất định phải kí được.” Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi sau khi thao thao không ngừng rồi kết thúc báo cáo, tin tưởng mười phần đưa ra kết luận.

“Tốt lắm. Lần đấu thầu này giao cho quản lý Lý có kinh nghiệm phong phú, mọi người không có ý kiến gì chứ?” Ngụy Văn Bá lật lật bản kế hoạch, dựa theo lệ cũ hỏi.

Trong phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, một tiếng nói ổn trọng, trẻ tuổi vang lên bên người ông ta.

“Tôi cảm thấy rất có vấn đề.” Người nói chuyện đúng là Phó Thực Ân.

“Phó tiên sinh có ý kiến gì sao?” Quản lý Lý vừa mới kết thúc báo cáo đề cao âm điệu, ánh mắt hèn mọn đầy vẻ không cho là đúng. “Không biết giá đấu thầu mà ngành chúng tôi phải vất vả nghiên cứu ra, Phó tiên sinh có cao kiến gì muốn bổ sung?”

“Cao kiến thì không dám nói, nhưng ý kiến lại có rất nhiều.” Phó Thực Ân sao lại không biết ý châm chọc sau lời nói của quản lý Lý, nhưng anh chỉ cười ôn hòa, chậm rãi nói: “Trong hồ sơ mời thầu có rất nhiều kiểu mẫu sản phẩm không phù hợp yêu cầu, có mấy hạng mục không quan trọng lại dùng đến tài liệu cao cấp nhất, báo giá mà đưa lên nhất định sẽ bị quá cao, cho dù chúng ta miễn cưỡng dùng loại kiểu mẫu này mà đưa báo giá hợp lý, thì vụ này nhất định sẽ bị lỗ một số tiền lớn, nếu không thì sẽ không qua được nghiệm thu.”

“Cậu, cậu dựa vào cái gì mà nói như vậy?” Quản lý Lý không dự đoán được tên nhóc này lại nhìn ra hần động tay động chân vào hồ sơ, nhất thời có chút hoảng. “Cậu mới thực tập ở công ty bao lâu, chuyện ở công ty khả năng còn chưa biết rõ!”

Ngụy Văn Bá ngồi ở chủ vị cũng không tính nhúng tay vào, chỉ thờ ơ lạnh nhạt xem hai người tranh luận.

Ông ta sớm có nghe thấy quản lý Lý chuẩn bị đeo thương đầu nhập công ty khác, chỉ sợ hồ sơ đấu thầu lần này cố ý ra loạn giá, chính là để cầu lợi từ chủ mới, Phó Thực Ân cũng không phải kẻ tầm thường, mới chỉ tiếp xúc hạng mục vận chuyển của công ty có mấy tháng mà đã có thể nhìn ra được manh mối từ hồ sơ mời thầu, chẳng qua cậu ta hẳn là chưa nhìn ra ý đồ chân chính của quản lý Lý đi.

“Có một số việc không phải là tôi không hiểu là có thể che giấu, có sự hợp tác của công ty, đồng sự của các bộ phận có thể kiểm tra, hồ sơ đấu thầu này nếu các vị ngồi đây có thể nghiên cứu tỉ mỉ, nhất định cũng sẽ cho ra đáp án giống tôi.” Giọng điệu của Phó Thực Ân từ đầu đến cuối đều vững vàng như thường, không có sự vội vàng xao động của thanh niên trẻ tuổi. “Ngụy tổng, không biết cái nhìn của ông thế nào?”

Phó Thực Ân cũng không tính để cho ông ta không đếm xỉa đến, ánh mắt bình tĩnh mà lợi hại đảo tới Ngụy Văn Bá.

“Tôi nghĩ.....” Ngụy Văn Bá dừng lại như đang suy nghĩ. “Thực Ân đến công ty thực tập cũng gần nửa năm rồi, không bằng nhân cơ hội này, để mọi người xem thành quả của cậu đi.”

Phó Thực Ân không lên tiếng, nhưng trong lòng lại vì thái độ của Ngụy Văn Bá mà chiếm được đáp án mình muốn.

“Phần hồ sơ đấu thầu này, cậu làm lại kiểu mẫu và giá tiền khác đi.” Ngụy Văn Bá nói, “Chỉ cần có thể hoàn thành trước ngày đóng thầu, chúng ta liền dùng bản của cậu.”

“Ngụy tổng, như thế quá mạo hiểm đi?” Quản lý Lý mắt thấy toan tính của mình bị quấy rầy, không khỏi kháng nghị. “Cậu ta chỉ là sinh viên, ngay cả chương trình công ty vẫn còn mờ mịt.....”

“Quản lý Lý, phải cho người trẻ tuổi có cơ hội xuất đầu chứ,” Ngụy Văn Bá ha ha cười nói. “Lần này xem như là kì sát hạch của Thực Ân đi. Đương nhiên, nếu đấu thầu không được thông qua, trách nhiệm phải quy về người gửi, đây là quy định của công ty, Thực Ân, cậu phải suy nghĩ rõ ràng đấy.”

Phó Thực Ân đương nhiên biết lão hồ ly này nghĩ cái gì, nhưng tương lai nếu muốn tiếp quản Phó thị, anh sẽ không thể vì khiêu chiến mà lùi bước. “Rất công bằng, tôi nhận.”

“Vậy quyết định như thế đi.” Ngụy Văn Bá gõ nhịp quyết định. “Hội nghị hôm nay đến đây kết thúc.”

Các chủ quản cao cấp rất nhanh tản đi, Phó Thực Ân lúc này mới đem chiếc di động đã rung hồi lâu lấy ra.

Trên màn hình hiện lên dãy số cuộc gọi nhờ của Phúc bá, khiến lòng anh dấy lên một dự cảm xấu, Phúc bá rất ít khi gọi điện thoại đến.....

Anh vội vàng ra khỏi phòng họp gọi điện lại, còn chưa kịp mở miệng, Phúc bá liền báo tin xấu cho anh.

“Thiếu gia, Lục tiểu thư ở trường học bị rơi từ cầu thang xuống, hiện tại người đang ở bệnh viện.”

Trong phòng bệnh đơn cao cấp, trong không khí có mùi vị nước khử trùng.

Phó Thực Ân nhìn thiên hạ đầu quần băng gạc đang ngủ say trên giường, đôi mày tuấn lãng thủy chung đóng chặt.

Nhìn gương mặt đáng yêu của cô trở nên sưng vù, anh nhất thời cảm thấy có một loại cảm giác tội lỗi không hiểu được. Lúc đầu, anh chỉ là ích kỷ hy vọng có người có thể cùng với anh, mới làm ra hành động đầy cảm tính đầu tiên trong cuộc đời, đưa một cô bé xa lạ về nhà, anh vốn tưởng rằng mình đã đưa cô thoát khỏi hoàn cảnh trưởng thành tồi tệ, không nghĩ tới kết quả lại khiến cô vì mình mà bị thương tổn.

Vừa rồi bác Phúc đã nói chuyện xảy với anh, anh cũng xem qua hình ảnh giám thị ở trường học.

Khi anh thấy Ngụy Như Oánh đẩy cô xuống tầng, khi cô ngã nhào khỏi cầu thang, anh cảm thấy tim mình như ngừng đập, lửa giận trong nháy mắt nổ tung. Tiếp theo khi thấy hai cô gái nhà họ Ngụy kia nhìn thấy cô bị thương, lại không thêm quan tâm quay đầu rời đi, lần đầu tiên anh xuất hiện ý niệm bạo lực máu tanh trả thù trong đầu.

Nếu không có hai người bạn học của Lục Hân Á chạy tìm cô, phát hiện cô ngất xỉu chỗ cầu thang, thì với tần suất sử dụng cầu thang của học sinh Quan Thành mà nói, chỉ sợ không biết phải bao lâu mới có người phát hiện ra cô.

Phó Thực Ân nắm chặt tay. Nhớ tới bạn học của cô khóc nói hai đàn chị nhà họ Ngụy kia thường tìm cô gây phiền toái, còn tung tin khiến cô bị xa lánh ở trường, anh càng giận đến không áp chế được.

Anh thống hận bản thân đã liên lụy đến cô, cũng thống hận bản thân vô năng.

Nhìn hàng lông mi thật dài nhẹ cong cong của cô, nắm tay anh dần dần thả lỏng, không nhìn được mở bàn tay, ngón tay dài nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt non mềm.

Cứ cho là cô bị thương vì anh đi, nhưng anh không muốn buông tay.

Có lẽ anh ích kỷ, nhưng đây cũng là chỗ dựa duy nhất trong cuộc sống anh có thể nắm lấy được.

Trải qua mấy ngày, cô đã trở thành một bộ phận chân thật nhất trong cuộc sống của anh rồi – cùng anh ăn sáng, chờ anh ăn khuya, khi công việc ở công ty đang sốt đầu mẻ trán, gửi đến một tin nhắn ấm áp..... Cô dần dần buông lỏng sự đề phòng, học được cách làm nũng với anh.....

Anh biết bác Phúc đã nói chuyện với cô, biết đây là thành quả cố gắng của cô, nhưng không có vạch trần, chỉ hưởng thụ sự ấm áp cô chân thành đưa tới anh.

“Cho anh một cơ hội nữa được không.....” Anh nhỏ giọng tự nói, giống như cầu xin sự đồng ý của cô. “Anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Giống như nghe thấy lời rì rào của anh, lông mi thật dài vén lên, đôi mắt mướt mà có chút sương mù chậm rãi mở ra, sự lo lắng trên khuôn mặt anh tuấn thân thiết nhất thời đập vào mắt.

“Phó đại ca?” Lục Hân Á hoang mang mở miệng, lập tức ý thức được mình đang nằm trên giường, vội vàng muốn ngồi dậy.

“Chậm một chút, đừng vội đứng dậy.” Tay Phó Thực Ân đè cô lại.

“Không sao đâu, em đỡ nhiều rồi.” Cô sờ sờ băng gạc trên đầu, hơi nhú mày, nhớ tới chuyện tranh chấp cùng chị họ.

Không biết Phó đại ca đã biết chưa? Lục Hân Á quyết định không chủ động nhắc tới, cô chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy cốc nước Phó Thực Ân đưa cho, nhẹ nhấp mấy ngụm, nhin không được xoa xoa đôi mắt có chút mệt mỏi. “Hiện tại mấy giờ? Sáng rồi ă?”

“Em ngủ một ngày rồi.” Phó Thực Ân nói. “Anh đã xin phép giúp em rồi, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Hôm nay là thứ Năm.....” Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Buổi sáng không phải anh có lớp sao?”

“Em lo nghĩ nhiều quá rồi.” Anh cười khê, vốn muốn sờ sờ đầu cô, thấy miệng vết thương lại rứt tay về.

“Em muốn ăn gì không? Anh gọi người mang tới.”

“Cũng không đói lắm.” Lúc này nhìn Phó Thực Ân ở đây, Lục Hân Á cảm thấy thực không nỡ, không nhin được hỏi lại lần nữa. “Phó đại ca anh thật sự không cần đi học sao?”

“Thật sự không cần, tin tưởng anh một chút được không?” Anh mỉm cười, im lặng trong chốc lát, giống như lơ đãng mở miệng hỏi: “Hân Á, sao em lại ngã từ cầu thang xuống?”

“Em.....” Lục Hân Á nhớ tới bác Phúc từng đề cập qua quan hệ giữa nhà họ Ngụy và Phó Thực Ân, có chút ấp úng nói, “Em không cần thận sắ..... Đại khái là vội đi tìm bạn học, cho nên đi cầu thang không vững.”

Phó Thực Ân không nói gì, con người thâm thúy đen thẳm an tĩnh nhìn cô, ánh mắt vẫn ôn hòa, chỉ là trầm tĩnh khiến người ta bất an.

Ánh mắt anh trong suốt, giống như mọi lời nói dối đều bị anh nhìn thấu triệt.

Lục Hân Á không được tự nhiên cúi thấp mặt, nhìn chăm chăm cốc nước trên tay mình, đang khi không biết nên làm thế nào mới tốt, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, bác Phúc từ cửa đi vào.

“Hân Á cháu tỉnh rồi?” Bác Phúc thấy cô ngồi dậy, trên khuôn mặt già nua nghiêm túc hiện lên nét cười thả lỏng, ngay sau đó lại nghiêm nghị báo cáo: “Thiếu gia, Ngụy Văn Bá cùng Ngụy Văn Trọng mang theo hai vị thiên kim ở bên ngoài muốn gặp cậu.”

“Anh biết rồi?” Lục Hân Á mới rồi còn đang vắt óc suy nghĩ nên làm thế nào, lập tức hiểu được anh đã biết hết rồi, cô kinh ngạc nhìn Phó Thực Ân bất động thanh sắc.

“Anh đã biết rồi.” Anh chỉ thản nhiên nói. “Nói dối là không tốt.”

“Phó đại ca, bọn họ không cố ý.” Đột nhiên trong lúc đó, cô cảm giác ánh mắt dịu dàng của Phó đại ca trở nên thật đáng sợ, cô vội vàng muốn giải thích, “Chị họ có đẩy em, nhưng lực không lớn, là do em vấp phải cái gì đó nên mới ngã xuống.”

“Anh không cần biết bọn họ có cố ý hay không, khi bọn họ xúc phạm em, với anh mà nói không có gì khác biệt cả.” Giọng nói Phó Thực Ân mềm nhẹ đến nỗi khiến người ta lỏng tóc dựng đứng.

“Phó đại ca.....” Lục Hân Á sốt ruột nháy mắt với bác Phúc.

“Thiếu gia.” Bác Phúc hiểu ý, tiếp lời nói: “Hiện tại cậu không thể có mâu thuẫn với người nhà họ Ngụy được, công ty còn cần nhà họ Ngụy giúp đỡ.”

“Không có khả năng.” Khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị xem ra phá lệ nghiêm trọng, giọng nói Phó Thực Ân lạnh đi. “Bọn họ đã đối nghịch động thủ với em, thì không nên bỏ qua hậu quả. Phúc bá, mời bọn họ vào.”

“Chờ một chút Phúc bá!” Lục Hân Á hoảng rồi, giữ chặt tay anh, vội vàng nói: “Phó đại ca anh không cần làm vậy! Anh như vậy em sẽ..... em sẽ rất hối hận vì tới nơi này!”

Phó Thực Ân rút cục dao động.

“Đây thật sự chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, chị họ không phải cố ý.” Lục Hân Á gấp đến độ nước mắt lưng tròng, điều cô không muốn nhất chính là khiến anh khó xử. “Có thể được đến nhà họ Phó là em thực sự may mắn, em vẫn luôn không biết làm thế nào để có thể báo đáp, hiện tại nếu vì em mà khiến anh cãi nhau với nhà họ Ngụy, em sẽ cảm thấy rất có lỗi với anh.”

Đôi mắt đen vốn đang toát ra lửa giận yếu dần đi. “Anh sẽ không để bất luận kẻ nào bắt nạt em.”

“Không ai bắt nạt em cả.” Cô chùi chùi nước mắt, lớn tiếng cam đoan. “Em hiện tại tốt lắm.”

Phó Thực Ân chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

Không thấy anh đáp lại, cô lại dùng sức nhấn mạnh. “Hiện tại là thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời em!”

Dưới sự khẩn cầu của Lục Hân Á, Phó Thực Ân đứng là phải cúi đầu trước thực tế, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không buông tha cho nhà họ Ngụy, nhưng đối với việc anh không thể bảo vệ được cô, khiến cô bị thương, trong lòng anh vẫn rất áy náy, cho dù cô không để trong lòng chút nào.

Buổi chiều tháng 10, Lục Hân Á còn đang xin phép nghỉ tránh ở dưới bóng cây viết bài học, một bên uống nước ô mai lạnh, cảm thấy ngày qua thật nhàn nhã.

Nhìn sắc trời xám xám âm âm, cô không nhịn được nheo mắt ngẩn người.

Không biết Phó đại ca hiện giờ đang làm gì..... Hôm nay là thứ Hai, trên trường đại học không có lớp, Phó đại ca hẳn là ở công ty làm việc rồi?

Giống như đã dần dần trở thành một loại thói quen, cô tính toán thời gian, bắt đầu lịch trình lượn vòng quanh Phó đại ca, anh chính là tiêu điểm của khoảng thời gian này. Cô thử muốn thời gian học của bản thân nhiều như thời gian làm việc của anh, nhưng mà dường như vĩnh viễn không thể đuổi kịp, Phó đại ca giống như người sắt vậy, cô căn bản chưa nghe thấy anh kêu mệt qua bao giờ.

Chống cằm, cô nghiêng đầu nhìn lá cây rung động bị gió thổi sà sạt, bắt đầu có chút buồn ngủ, thất thần một chút, không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau.

“Sao không vào phòng mà học? Có khí lạnh đấy.”

Phía sau vang lên giọng nam ôn hòa, Lục Hân Á phút chốc bừng tỉnh.

“Phó đại ca.” Cô nhìn đồng hồ, mới hơn năm giờ. “Sao hôm nay anh về sớm vậy? Phúc bá nói gần đây ở công ty bề bộn nhiều việc lắm.”

“Có chút thôi.” Phó Thực Ân nhẹ nhàng nói cho qua.

Mấy ngày này vì chuyện hồ sơ đấu thầu, anh không ngừng đi tiếp kiến các bộ ngành và nhà máy, thật vất vả làm ra một bộ kiểu mẫu đồng dạng, buổi tối sửa sang thêm chút nữa, là có thể vượt qua cuộc bỏ thầu ngày mai rồi.

“Dường như hai ngày nay em không thấy anh rồi.” Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Công việc nhất định rất bề bộn đi.”

“Xử lý cũng tạm ổn rồi.” Anh cười cười. “Buổi tối em phải đi tái khám đúng không?”

“Đúng vậy, đi cắt chỉ.”

“Anh đưa em đi.” Phó Thực Ân nói, một bên giơ lên tay trái đặt một hộp quà lên bàn. “Cái này cho em.”

Hộp quà được bọc màu vàng kim, là một nhãn hiệu nổi danh, Lục Hân Á dưới ánh mắt cổ vũ của anh mở hộp ra, mùi thơm nồng đậm của socola lập tức bay vào mũi.

“Oa! Bánh ngọt Sôcôla!” Cô biết thương hiệu này siêu đắt tiền đó!

“Ngày đó bánh ngọt của em hỏng rồi, mua một cái bù cho em.” Anh nhớ trong hình ảnh giám thị, cô ngã xuống cầu thang còn ôm chặt lấy bánh ngọt trong lòng, không nhịn được muốn bồi thường cho cô.

“Ý? Bánh ngọt?” Lục Hân Á sững sốt rồi bừng tỉnh. “Không phải, cái bánh ngọt đó là cho anh ăn, là em làm ở lớp nấu ăn.”

“Cho anh?” Phó Thực Ân nói nhỏ, nhìn cô vui vẻ mở bánh, bận rộn cắt thành từng miếng phân ra ăn, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp. Cô liền chết ôm lấy bánh ngọt, là vì để cho anh sao? Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?

Anh nhận lấy bánh ngọt cô đưa tới, cũng không ăn luôn, mà nhìn cô ăn một miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt sáng lên.

“Ăn thật ngon quá! Quá ngon luôn!” Lục Hân Á nhin không được vui mừng lại thỏa mãn thở nhẹ, quay đầu thấy anh mỉm cười nhìn mình, khuôn mặt không khỏi nóng lên, vội vàng cúi đầu im lặng ăn bánh ngọt.

“Gần đây người nhà họ Ngụy còn tìm em gây phiền toái không?” Phó Thực Ân đột nhiên hỏi.

“Không còn nữa. Mấy chị ấy đâu dám?” Nói đến đây, Lục Hân Á không biết nên cảm động hay là bất đắc dĩ. “Từ lúc anh dẫn dò hội học sinh mỗi ngày lên lớp tan học đều phải đi cùng em từ phòng học đến khu vực chờ xe, ngay cả bạn học đều sắp không muốn nói chuyện cùng em nữa rồi.”

“Anh không hi vọng em bị thương tổn lần nữa.” Anh từng là hội trưởng hội học sinh của Quan Thành, có chuyện muốn bàn giao với hội trưởng đương nhiệm, căn bản chỉ là chuyện nhỏ, mặc kệ ra sao, anh đều không muốn nhìn thấy cô bị thương tổn gì cả.

“Không thể đâu! Lần đó thật sự là em không cẩn thận té ngã.....” Lục Hân Á miệng đầy bánh ngọt, ầm ờ nói.

“Tính em thế này rất dễ bị người ta bắt nạt.”

Ở nhà họ Phó càng lâu, cá tính vốn có của Lục Hân Á càng rõ ràng, mọi phòng bị sau khi được giải trừ, cô chính là cô gái nhỏ ngây thơ.

“Nào có? Em mới không hay bị bắt nạt đâu.” Cô ăn xong bánh rồi, nhìn chiếc bánh ngọt ăn chưa được mấy miếng trên tay anh.

“Anh không ăn, em ăn đi.” Phó Thực Ân thấy ánh mắt khát vọng của cô, buồn cười đẩy bánh ngọt qua.

Lục Hân Á xấu hổ, nhưng không nhin được sự thèm ăn mà nhận lấy, một mặt tìm đề tài lung tung. “Phó đại ca, nhìn anh có vẻ mệt, có muốn đi ngủ một chút trước hay không?”

“Ừ, gần đây công việc tương đối bận rộn.” Kỳ thật đã hơn ba mươi sáu tiếng anh chưa được ngủ rồi.

“Khi nào mới hết bận? Có thể nghỉ ngơi cho tốt?”

Phó Thực Ân còn chưa trả lời, trên trời liền vang lên tiếng sấm rền, từng giọt mưa lớn liền rơi xuống.

Lục Hân Á nhìn mưa đánh vào trên mặt bánh ngọt, vội vàng bảo vệ, lại nhớ tới bài tập trên bàn, nhất thời luống cuống tay chân.

Phó Thực Ân nhìn dáng vẻ khấn trương của cô, nhin không được cười nhẹ ra tiếng.

“Phó đại ca! Không được cười! Giúp em giúp em đi!” Cô vừa thẹn vừa giận, nhưng hai bên đều không thể buông xuống.

Phó Thực Ân giúp đỡ thu dọn bánh ngọt, không dừng được ý cười bên khóe miệng.

Sau giữa trưa cơn dông đến như trút nước từ trên trời rơi xuống, mặc kệ hai người đã nhanh chóng chạy về hành lang, nhưng vẫn một thân ẩm ướt.

“Cơn mưa này đột ngột quá.”

Hai người đứng ở hành lang dài, nhìn trận mưa mãnh liệt bên ngoài, Phó Thực Ân còn khe mỉm cười, vẻ mặt đó làm Lục Hân Á nhin mà sững sờ.

“Được rồi, em còn phát gốc cái gì nữa? Mau vào tắm rửa thay quần áo.” Phát hiện tầm mắt của cô, anh rút cục thu lại nụ cười, nhưng con người xinh đẹp vẫn chứa ý cười, tay anh gạt vài sợi tóc ẩm ướt trên trán cô, vỗ vỗ hai má cô.

“A.” Cô ngẩn người nhin anh, đột nhiên cảm thấy tim đập thật nhanh, nhanh đến độ không thể hô hấp.

“Hân Á.” Anh buông tay, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc. “Lần trước em nói anh đưa em về nhà họ Phó, em muốn báo ơn, còn nhớ rõ không?”

“Vâng.” Cô vẫn kinh ngạc dõi theo anh, gần như vô ý thức gật đầu.

“Về sau đừng nghĩ như vậy.”

“Hả?” Vì sao?

“Đồng ý với anh được không?” Phó Thực Ân mang theo đôi mắt đầy dịu dàng. “Anh không hy vọng mỗi việc em làm cho anh, đều là vì báo ơn.”

Lục Hân Á nhìn anh, sững sờ như cũ, tim đập càng lúc càng nhanh, nhưng không quên gật đầu hứa hẹn.

Bởi vì từ đó về sau, mỗi chuyện cô làm cho anh, đều không phải vì báo ơn nữa.

Sáng sớm 6 giờ rưỡi trong Phó viện, không khí tươi mát, hơi ẩm còn chưa rút đi, hình thành một màn sương mỏng, có thể thấy được thời tiết hôm nay sẽ rất tốt.

Lục Hân Á rời giường thật sớm, sau khi rửa ráy xong, liền đến nhà bếp cùng đầu bếp chuẩn bị bữa sáng. Khó có được ngày Phó đại ca ở lại nhà qua đêm, sáng nay bữa sáng làm phong phú một chút.

Sau khi giúp đỡ mang salad rau sống, chân giò hun khói, trứng, hoa quả bưng lên bàn ăn, cô bắt đầu pha cà phê, trong phòng nhất thời tràn ngập hương cà phê nồng đậm.

Không bao lâu, tiếng bước chân truyền đến, Lục Hân Á ngẩng đầu nhìn lại, thấy Phó Thực Ân đã mặc sơ mi quần dài, nhưng chưa đeo caravat, sắc mặt có chút khó coi.

“Chào Phó đại ca.” Cô chào hỏi, đặc biệt lưu ý tới vẻ mặt của anh.

“Sao dậy sớm vậy?” Phó Thực Ân chậm vài giây mới ngẩng đầu lên, cong khóe miệng cười với cô, giọng có chút khàn khàn.

Không đúng! Phó đại ca thoát nhìn là lạ.....

“Hôm nay hẹn đến trường sớm với bạn học, tiến độ trước đó bị chậm, bạn học muốn cho em mượn vở ghi chép.” Lục Hân Á nghiêng đầu, nhìn kỹ sắc mặt Phó Thực Ân, giống như có chút tái nhợt. “Phó đại ca, nhìn anh có vẻ không ổn, giọng nói cũng có chút là lạ, có phải bị cảm hay không?”

“Chắc vậy rồi.” Anh nhận lấy cà phê, không thêm đường không thêm sữa uống một ngụm.

Lục Hân Á nhú mày, càng lo lắng. “Có phải do gặp mưa ngày hôm qua không?”

“Đại khái vậy, cũng có thể do gần đây bị mệt. Em đừng lo lắng, anh sẽ đi khám bác sĩ.” Phó Thực Ân tùy tiện ăn mấy miếng trứng ốp lếp cùng chân giò hun khói, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. “Hôm nay anh đi sớm một chút, em cứ từ từ ăn, cũng đừng đến trường quá sớm, ít người có vẻ nguy hiểm.....”

Anh thì thào nói vài câu, thân hình cao ngất thẳng tắp dần dần vô lực, đột nhiên trước mắt đen lại, anh thiếu chút nữa ngã xỉu ngã xuống, may mắn đúng lúc có ghế dựa đỡ đằng sau, mới không bị ngã ngã đi.

“Phó đại ca!” Lục Hân Á kinh hô một tiếng.

“Thiếu gia!” Bác Phúc vội vàng tiến đến đỡ anh ngồi xuống.

Lục Hân Á vội vàng đưa tay sờ trán anh. “Phó đại ca anh sốt rồi! Nóng quá.”

“Bác gọi A Thái chuẩn bị xe, lập tức đưa thiếu gia đi bệnh viện.” Bác Phúc cầm lấy bộ đàm muốn phân phó, lại bị Phó Thực Ân giữ chặt.

“Không được, tôi phải đi đưa hồ sơ đầu thầu, nhất định phải đi.....” Anh kiên trì nói.

“Không thể! Anh hiện tại đang sốt thế này thì đi đâu?” Ánh mắt Lục Hân Á tràn đầy lo lắng.

“Thiếu gia, tình huống cậu thế này ngay cả đi đường cũng là vấn đề.” Bác Phúc cũng khuyên bảo theo.

“Không sao, tôi nhất định phải đi.....” Nếu không chuyển giao được, cố gắng mấy ngày này của anh sẽ uổng phí, hơn nữa tiếp quản Phó thị sẽ càng gian nan.

Phó Thực Ân miễn cưỡng muốn đứng lên, toàn thân lại vô lực, suy sụp ngồi lại trên sofa.

“Phúc bá, chúng ta vẫn phải gọi anh A Thái chuẩn bị xe, mặc kệ thế nào cũng phải đưa Phó đại ca đi bệnh viện, hoặc là mời bác sĩ tới đây một chuyến cũng được.” Lục Hân Á mới mặc kệ chuyện gì quan trọng, trước mắt quan trọng nhất chính là anh. “Hồ sơ kia, trong công ty không có ai khác có thể đi đưa thay anh sao?”

“Không ai có thể tin tưởng được.” Có lẽ sốt đến hồ đồ rồi, Phó Thực Ân lần đầu tiên ở trước mặt cô nói ra khốn cảnh của mình trong công ty. “Anh phải tự mình xử lý.”

Lục Hân Á nhìn Phó Thực Ân không hề che dấu sự cô đơn cùng một mối, trong lòng đột nhiên bị cảm giác đau thương không biết tên nào đó tràn đầy.

Anh luôn chỉ có một mình đơn độc tác chiến, không có đồng minh, không có chỗ dựa.

“Phó đại ca, nếu như có thể..... em giúp anh đi chuyển!” Cô nghiêm túc mở miệng, ánh mắt dừng cảm mà quả quyết. “Em biết em còn chưa đến tuổi pháp luật quy định, nhưng Phúc bá có thể đi cùng em. Nếu chỉ là một phần tài liệu, em và Phúc bá hẳn là có thể để anh tin tưởng.”

Lục Hân Á chờ anh phản hồi, cô thầm nghĩ muốn cho anh biết, anh không phải chỉ có một mình.

“Thiếu gia, tôi và Hân Á có thể làm được, xin cậu hãy đi nghỉ ngơi.” Bác Phúc thấy thiếu gia có chút dao động, vội vàng nói theo.

Tính cách thiếu gia luôn độc lập vì người khác, chưa bao giờ chịu chia sẻ để người khác giúp đỡ, có lẽ cô gái Lục Hân Á này có thể thay đổi cậu ấy.

Phó Thực Ân nhìn vẻ mặt kiên định một già một trẻ trước mặt, cân nhắc một chút, rốt cục gật đầu.

“Giúp tôi lấy cặp tài liệu tới đây, hồ sơ đấu thầu ở bên trong. Phúc bá, lấy giúp tôi tờ giấy với con dấu, tôi viết thư ủy thác cho bác.” Anh miễn cưỡng ngồi thẳng dậy phân phó. “Thời gian dự thầu hôm nay là 8 giờ rưỡi sáng, nhất định phải đúng giờ, nếu không trong công ty sẽ cử một nhóm người mang hồ sơ đấu thầu khác tới. Còn có, túi hồ sơ đấu thầu không được giao cho bất cứ người nào, kể cả người của công ty, xin hai người đưa đi giúp tôi.”

Tòa nhà thị phủ, đây là lần đầu tiên Lục Hân Á đến Phủ thị chính thành phố, đại sảnh tầng một, trên trần cao là giếng trời, đại sảnh rộng mở trống trải cùng với sàn nhà đá cẩm thạch, tất cả tản mát ra một loại hơi thở nghiêm cẩn cứng như sắt thép.

Trong không khí có hương vị sạch sẽ lạnh như băng, mỗi người đều mặc tây trang trắng thơm hoặc bộ đồ công chức, khi đi qua hành lang dài, gót giày còn đánh ra tiếng thanh thúy khi chạm vào sàn nhà.

Sau khi hai người tới nơi phục vụ hỏi phòng họp đấu thầu, cô liền ôm thật chặt hồ sơ đấu thầu vào lòng cùng bác Phúc đi kí tên công ty, thuận tiện làm thủ tục xác nhận người ủy thác.

Thời gian là buổi sáng tám giờ năm phút.

Trên sổ ghi chép kí tên công ty có không ít tên những đại diện khác của Phó thị, tổ vẽ bọn họ giành trước từng bước.

Dưới chỉ thị của nhân viên gọi thầu, hai người tới trước phòng hội nghị gọi thầu ngồi đợi. Bác Phúc vì có chút căng thẳng, liền đi toilet một chuyến.

Một mình ngồi trong phòng hội nghị, Lục Hân Á vẫn không dám khinh thường ôm chặt túi tài liệu, cô biết đây là vật rất quan trọng với Phó Thực Ân, cô phải cố gắng bảo vệ nó.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng nói chuyện, cô cảnh giác quay đầu lại, nhìn thấy hai người đàn ông trung niên mặc tây trang đi tới, hai người kia nhìn thấy cô, nhỏ giọng nói với nhau vài câu, liền đi tới chỗ cô.

“Cô giúp Phó Thực Ân đưa hồ sơ đấu thầu đến?” Vị dẫn đầu có vẻ lớn tuổi hơn kia mở miệng hỏi.

Lục Hân Á đề phòng nhìn ông ta, rốt cục gật gù đầu, người đàn ông lập tức lộ ra nụ cười nồng nhiệt.

“Tôi là quản lí Lý thuộc bộ phận công trình của Phó thị, là người phụ trách trả giá lần này.” Quản lí Lý lấy danh thiếp đưa cô, “Cám ơn cô đã đem hồ sơ tới đây, tới đây đưa hồ sơ đấu thầu cho tôi là được rồi, tôi sẽ phụ trách quy trình trả giá tiếp theo.” Ông ta nói xong liền đưa tay muốn lấy túi tài liệu trong lòng cô.

Lục Hân Á vội vàng ôm chặt lấy. “Không cần!” Cô nhanh chóng cự tuyệt “Trả giá là chuyện Phúc bá sẽ làm.”

“Phúc bá? Cô nói là quản gia sao?” Quản lí Lý hừ nhẹ một tiếng. “Phó thị sao có thể đến phiên một quản gia làm chủ? Đưa túi tài liệu cho tôi đi, đến lúc đó nhờ may mắn kia làm ra hồ sơ có vấn đề gì, các người cũng không cần chịu trách nhiệm.”

Thằng nhóc kia? Là chỉ Phó đại ca sao?

Phó đại ca rõ ràng là người nổi nghiệp tương lai của Phó thị, vì sao người đàn ông trước mắt này lại dùng từ ngữ khinh bỉ như thế nói anh chứ?

Lục Hân Á lắc đầu. “Tôi sẽ không đưa cho ông đâu, nếu ông nhất quyết muốn tranh lấy, tôi sẽ kêu to đó. Tôi biết bên cạnh Phủ thị chính là cục cảnh sát, ông đừng có nghĩ làm vậy.”

Quản lí Lý nghe cô nói như vậy, sắc mặt khê biến. Ông ta quả thật không thể cứng rắn mà tranh được, nếu công khai làm ra hành động không khôn ngoan gì, nói không chừng sẽ bị tố giác, lần hội nghị trả giá này sẽ đi tong, đến lúc đó ông ta cũng không có cách nào để ăn nói với công ty đang ăn mánh khác.

Đương lúc quản lí Lý cảm thấy khó giải quyết, người đàn ông phía sau hắn thấp giọng nói: “Quản lí, Ngụy tiên sinh gọi tới.”

Quản lí Lý nhận điện thoại, vẫn không rời khỏi chỗ Lục Hân Á, chỉ nhỏ giọng trả lời vài câu, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

“Cô là Lục Hân Á đúng không?” Ông ta hỏi.

Cô gật gật đầu.

“Bác cả cô có chuyện muốn nói với cô.” Ông ta đưa di động qua, thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, không khỏi có chút mất kiên nhẫn. “Cái di động không ăn thịt cô đâu.”

Cô lúc này mới nhận lấy di động. “Alo.”

“Hân Á sao? Là bác cả đây.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc lại xa lạ. “Không nghĩ tới Thực Ân lại giao hồ sơ đầu thầu cho cháu. Hân Á cháu nghe bác nói, chuyện Phó thị rất phức tạp, Thực Ân tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu cũng không có kinh nghiệm, đối với công ty cũng không hiểu mấy, lần đầu thầu này rất quan trọng, cháu nghe lời quản lí Lý, giao hồ sơ cho ông ta.”

“Bác cả, cháu không thể đưa cho ông ta được.” Đối phương là trưởng bối, Lục Hân Á đành phải cung kính trả lời. “Phó đại ca đã dặn cháu nhất định phải tự mình đưa tới.”

“Hân Á, sao cháu lại cũng đi theo làm vậy như thế? Bác đã ở Phó thị công tác mấy chục năm rồi, rất rõ ràng thời điểm tiếp nhận của Phó Thực Ân chưa đến, nếu lần này để cậu ấy trả gia, có bao nhiêu mạo hiểm cháu có biết không?” Thấy cô không theo, ngữ khí Ngụy Văn Bá cương quyết lên. “Nghe lời, đưa hồ sơ đầu thầu cho quản lí Lý, cháu nhanh về đi học đi.”

“Thực xin lỗi, bác cả, cháu không thể làm vậy được.” Tuy rằng lời bác cả nói dường như rất có đạo lý, nhưng cô càng tin tưởng Phó đại ca hơn. Cô biết Phó đại ca rất dụng tâm làm phần hồ sơ đầu thầu này, mặc kệ ra sao cô cũng phải thực hiện lời hẹn của mình, bảo vệ hồ sơ thật tốt.

“Hân Á, đứa nhỏ này! Sao ngay cả lời trưởng bối cũng không nghe?” Ngụy Văn Bá ngữ khí nặng nề, “Mấy năm nay mẹ cháu đến nhờ vả bác bao nhiêu thứ, bác cũng vì đó là người thân mà giúp đỡ, sao lần này cần cháu giúp bác cả một chút việc nhỏ cũng không được?”

Lục Hân Á không đoán được bác cả sẽ nhắc đến ân huệ cũ, nhất thời không nói ra lời.

“Hân Á, chỉ cần cháu giúp bác lần này, cháu xem cháu có muốn về với mẹ, hay là các người còn thiếu nợ cái gì, bác đều sẽ tận lực giúp đỡ, chỉ cần cháu giao hồ sơ đầu thầu cho quản lí Lý, bác nhất định làm được.”

Ngay tại giờ phút này, Lục Hân Á chân chính hiểu được, thì ra mình cùng mẹ khiến nhóm thân thích chán ghét cỡ nào.

Cô cố nén bi thương tự ái, tận lực vụng về mở miệng, “Bác cả, thực xin lỗi, sau này cháu và mẹ sẽ không làm phiền bác nữa.” Cô nói. “Hồ sơ thì cháu nhất định sẽ đưa giúp Phó đại ca, xin đừng khó xử cháu nữa.”

Nói xong cũng không chờ Ngụy Văn Bá đáp lời, cô liền trả lại di động cho quản lý Lý, ôm tài liệu đầu thầu đến bên chỗ đăng kí ngoài hành lang đứng.

Nhân viên gọi thầu ở trong này, đám người quản lý Lý không có cách nào vong động, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô.

Hiện tại cô rất cục biết tình cảnh của Phó đại ca ở công ty, cũng đã hiểu được vì sao Phó đại ca lại hy vọng có người bên mình.

Phó đại ca từng nói qua, anh hy vọng cô có thể trở thành “Người kia”.

Cho tới nay, cô không rõ “Người kia” là người như thế nào, cô nên làm thế nào để trở thành “Người kia” như Phó đại ca nói.

Hiện tại, cô rất cục biết bản thân nên làm thế nào rồi.

5. Chương 5

Ngày hè mười năm sau, ánh mặt trời sáng ngời chói mắt, nóng rực nướng lấy mặt đất, nhựa đường đường như cũng bị nấu chảy mềm nhũn như bánh ngọt Mộ Tư, người đi đường tới tấp tránh dưới những nơi có bóng râm, không tránh được, thì đành bung dù tạo một vùng mát mẻ.

Tòa cao ốc Lâm Lập xây dựng khu văn phòng dày đặc thiếu sắc xanh, khiến nhiệt độ không khí càng nóng nực, tòa nhà cơ quan tổng bộ của tập đoàn Phó thị đứng sừng sững ở đoạn đường tinh hoa cũng vậy.

Nhưng cửa sau tòa cao ốc Phó thị nối tiếp với một ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ đều là những kiến trúc có chút cũ kĩ, mang theo hơi thở phong cách Nhật Bản, mỗi nhà trong sân vườn đều trồng đại thụ nhiều năm, bóng râm màu xanh che lấp giảm nhiệt ngoài trời, cả con ngõ nhỏ lộ ra vẻ yên tĩnh khoan khoái, chỉ tiếc đó là con ngõ cụt.

Cuối ngõ nhỏ, có một quán cà phê nho nhỏ đơn giản tràn đầy sắc xanh, khiêm tốn an tĩnh mà buôn bán.

Tên quán cà phê giống tiếng Anh nhưng lại không phải tiếng Anh, tên là “Go Siorai”.

Người bình thường không đọc được, chủ quán thực hiểu ý thiết kế một tấm bảng có chữ GS làm biển hiệu, sau đó quán nhỏ này được gọi thành GS, mọi người cũng dần dần quên đi tên vốn có của nó.

Buổi chiều 3 giờ, đã qua giữa trưa một khoảng thời gian, khách hàng không nhiều lắm, trong tiệm phát sóng âm nhạc của ca sĩ người Ireland – Damien Rice, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đứng sau quầy tẩy rửa dụng cụ, không được mấy phút lại ngắt đầu ngóng cửa một lần.

“Cửa hàng trưởng, chị còn nhìn nữa cửa sẽ bị xuyên thủng đó.” Một chàng trai trẻ tuổi tóc nhuộm màu râm nắng đi tới, cười hì hì nói.

“Đi vác hạt cà phê của cậu đi.” Bị nhìn thấu tâm sự, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng nhiễm một tầng phấn hồng, cô gái được gọi là cửa hàng trưởng lúc này mới cúi xuống tiếp tục rửa chén.

Tiếng chuông gió nhỏ vụn vang lên, đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng của cô gái vội vàng nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần tây vừa thấp giọng nói chuyện di động vừa đi tới, ánh mắt của toàn bộ khách hàng nữ trong quán cà phê nhất thời bị hấp dẫn quá đó.

Diện mạo người đàn ông anh tuấn nhã nhặn, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao ngất, bước đi thông dong tao nhã, có một sự cao quý tự tin sẵn có. Đôi mắt sắc bén như hắc diện thạch mang theo ý cười nhìn về phía quầy hàng, sau khi nhìn thấy rõ người trong quầy lại càng mềm mại.

Trái tim các cô gái ở đây, thoáng chốc đều tan chảy như nhựa đường bên ngoài.

Cô gái sau quầy hàng sau khi nhìn người đàn ông đi tới chỗ ghế đơn được giữ riêng, thế này mới vội vàng đến phòng bếp chuẩn bị, miệng còn sai sử cậu thanh niên đang cười trộm một bên.

“A Thác, đừng nhìn lung tung nữa, mau đưa nước đá cùng trà hoa quả đặc chế ra đi.”

“Không muốn đâu cửa hàng trưởng à.” A Thác kêu thảm thiết một tiếng. “Phó tiên sinh đã nói qua chỉ muốn uống cà phê đen, như thế em sẽ bị anh ấy nói mất.”

Tuy rằng ngoài miệng nói Phó tiên sinh ôn hòa, thái độ nhã nhặn, nhưng cái khí thế quần lâm thiên hạ của anh chính là khiến người ta nhận không được mà đầu gối cứ nhũn ra.

“Không được, anh ấy uống nhiều cà phê rồi, trà hoa quả của chúng ta dinh dưỡng hơn.” Bỏ lại những lời này, cô gái liền xoay người vào phòng bếp bận rộn.

A Thác vỗ mặt đau khổ đành phải bắt đầu nấu trà hoa quả, sau khi chuẩn bị xong, mang theo nước đá đi tới khu ghế lô tư nhân vừa thần bí lại được che khuất phía trong kia.

“Phó tiên sinh, mời dùng nước, đây là trà hoa quả đặc chế của bốn tiệm.” A Thác kiên trì nói.

Quả nhiên, ánh mắt người đàn ông không nặng không nhẹ quét qua A Thác một cái, làm da đầu A Thác run lên một trận.

Anh thản nhiên mở miệng, “Tôi muốn một ly cà phê đen.”

A Thác lui từng bước, vội vàng trốn tránh trách nhiệm nói; “Đây là phân phó của cửa hàng trưởng, nói Phó tiên sinh cần trà hoa quả dinh dưỡng, mời chậm dùng.” Nói xong gót chân lập tức di chuyển, rất vô dụng mà chạy trốn nhanh như chớp.

Nhìn bình trà hoa quả năm màu kia, tràn ngập các loại hoa quả mới mẻ mơ mộng, Phó Thực Ân nhận không được buồn cười, nhưng cũng không thể làm gì, đành phải miễn cưỡng đổ một ly uống.

Mùi vị chua chua ngọt ngọt, không khó uống, chỉ là quả nhiên rất mơ mộng.

Anh lấy ra di động ghi lại chút công việc quan trọng lên đó, không bao lâu sau, tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền đến, rèm vải được vén lên, mùi hương thức ăn ấm nóng nhanh chóng lan ra trong không gian nhỏ nhỏ.

Một đĩa cơm lơ lửng sắc đầy đủ, canh tăng vị, rau cuốn, tất cả đều là những món đặc sắc trên thực đơn không có.

“Mới học được?” Lòng mày anh tuấn nhướn lên, anh nhìn Lục Hân Á phối hợp ngồi xuống, cười đến ánh mắt như phát sáng, khóe miệng không khỏi cũng cong lên theo.

“Đúng vậy. Anh ăn đi.” Cô chờ mong nhìn anh.

Phó Thực Ân nếm vài miếng, thịt lơ lửng kho tàu thanh ngọt cùng cơm trắng nóng mềm vừa vào miệng, cái cảm giác thêm ăn khi anh tổ chức hội nghị không thấy đâu giờ đã quay lại rồi. “Tay nghề của em đã tốt đến mức có thể mở nhà hàng rồi đấy. Em học nhiều món mới như vậy, nhưng sao thực đơn vẫn không thay đổi thế?”

“Lười nấu thôi. Bọn em đương nhiên bán cơm, bữa cơm vô cùng đơn giản là được rồi,” Những người khác đơn giản là tốt rồi, cô thầm nghĩ chỉ muốn nấu cho anh thôi, có phức tạp phiền toái mấy cũng không sao, nhìn anh ăn đến vui vẻ cô cũng cảm thấy thỏa mãn rồi. “Phó đại ca, sao hôm nay muộn như vậy anh mới ăn cơm?”

“Cuộc họp bắt đầu muộn một chút.” Cứ việc đang ăn cơm, Phó Thực Ân vẫn chậm rãi nói, một bộ dáng quý công tử văn nhã.

“Như vậy thật không có tính người! Kéo dài trễ như vậy mới được ăn cơm.” Lục Hân Á bĩu môi bất bình oán giận.

“Yên tâm, trong hội nghị cũng cung cấp thức ăn nhẹ.” Chẳng qua là đồ tiện lợi mà thôi.

“Kỳ quái, em trai anh đã về Đài Loan rồi, sao anh vẫn còn bận như vậy chứ?” Cô nghiêng đầu tò mò hỏi. “Em thấy lúc trước giới truyền thông đều nói đến chuyện anh ấy trở lại, anh ấy không đến giúp anh sao?”

Mấy tháng trước chợt nghe nói nhị thiếu gia nhà họ Phó làm ỏ ở bên nước ngoài thật nhiều năm đã trở lại, nhưng sao Phó đại ca mỗi ngày vẫn phải đi xã giao, họp, tăng ca như vậy?

“Không phải, Ngô Hi phụ trách công ty chi nhánh, cùng với nghiệp vụ của anh không thể làm cùng.”

“Công ty đã lớn như vậy rồi, làm chi còn muốn công ty chi nhánh nữa? Không thể hiểu nổi, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì đâu?” Lục Hân Á miết miết miệng. Nghĩ tới những năm qua Phó Thực Ân cũng không bởi vì thuận lợi tiếp quản được Phó thị mà thoải mái hơn, ngược lại càng ngày càng bận rộn, cô không khỏi đau lòng.

“Chia hoa hồng cho cổ đông à.” Nhìn dáng vẻ tức giận bất bình của cô, Phó Thực Ân nở nụ cười, có ý chỉ ra.

“Cổ đông” bị chỉ đến thế này mới cười lên. “Nói cũng đúng, tất cả đều dựa vào cổ phiếu công ty các anh mới có thể khiến cái quán nhỏ này của em hoạt động được.”

Những năm gần đây tuy rằng năng lực của cô có hạn, không thể trợ giúp công việc cho anh, nhưng sau khi cô học đại học bắt đầu làm thêm, liền mang toàn bộ tiền tiết kiệm được, cầm đi đổi thành cổ phiếu của tập đoàn Phó thị.

Đây là sự tin tưởng cùng ủng hộ của cô đối với Phó Thực Ân, cô nguyện ý đem toàn bộ thân gia (bản thân và gia đình) của mình đánh cuộc lên người anh.

Mà sự thật chứng minh cô không nhìn lầm người.

Mấy năm qua này tập đoàn Phó thị phát triển đa nguyên hóa*, giá cổ phiếu cũng nước lên thuyền lên, tăng gấp mấy lần. Dựa vào cổ phiếu, cô tích trữ một khoản mở một cửa hàng nhỏ, tìm được chỗ dừng chân an thân gần với anh nhất.

*đa nguyên hóa: mở rộng phạm vi sản nghiệp, tiến quân vào nhiều ngành nghề khác nhau

“Đáng tiếc cái đầu thông minh của em toàn dùng vào chỗ nhàn hạ.” Anh cười lắc đầu.

“Đừng chỉ nhìn vào chỗ nhàn hạ đó! Cái nhàn hạ của em thật ra là một loại vất vả đấy.” Cô đứng lý hợp tình nói.

Phó Thực Ân nuông chiều cười cười, chuyển đề tài. “Qua một thời gian nữa, đưa em trai tùy hứng kia của anh có lẽ sẽ kết hôn.”

“Cùng chị Dư Phi à?” Lục Hân Á kinh ngạc hỏi.

Khi cô vào nhà họ Phó được nửa năm, Tôn Dư Phi liền từ trường Nam bộ chuyển về Bắc bộ, cũng bắt đầu về Phó viên giúp đỡ Phó Thực Ân, hai cô gái tuổi xấp xỉ nhau hàn huyên nói chuyện, bất tri bất giác liền trở thành bạn tốt.

Cô biết chị Dư Phi không nói chuyện yêu đương nguyên do là vì nhị thiếu nhà họ Phó, nhưng cũng không nghĩ tới nhiều năm trôi qua như vậy rồi, bọn họ nhớ cũng không nhớ đối phương, nhưng cuối cùng còn trở thành người nhà.

“Đúng vậy, cũng chẳng có ai khác muốn nó.” Phó Thực Ân cười khê. “Dư Phi muốn tìm em làm phù dâu, buổi tối sẽ đề cập với em.”

“Phù dâu!” Lục Hân Á hưng phấn mà tròn đôi mắt sáng. “Thật vậy à?”

“Mấy cô gái các em, vừa nghe có cơ hội mặc quần áo đẹp, ánh mắt đều phát sáng hết cả lên.” Phó Thực Ân trên choker nói.

“Mới không phải đâu. Đó là.....” Đó là bởi vì em muốn cho anh xem dáng vẻ của em khi mặc lễ phục phù dâu. Lục Hân Á không có nói ra miệng, áp chế khát vọng lui tới trong lòng, tràn ra nụ cười ngọt ngào “Em nhất định sẽ đi!”

Chạng vạng, Tôn Dư Phi quả nhiên gọi điện tới, sau khi kết thúc bữa tối bận rộn, Lục Hân Á trước thời gian quảng cửa hàng lại cho A Thác, hứng thú vui vẻ chạy tới nhà Tôn Dư Phi.

Từ khi bắt đầu quen biết Tôn Dư Phi, cô chỉ biết trong lòng Tôn Dư Phi vẫn có một người, người đó chính là em trai Phó đại ca, cô đã thấy qua người đó trong ảnh chụp, đã trộm mắng trong lòng rất nhiều lần, bao

gồm vì sao anh ta không trở lại chia sẻ áp lực với Phó đại ca, vì sao nhiều năm vậy rồi không quay lại gặp Tôn Dư Phi..... Nay người bị cô mắng nhiều năm, hôm nay vẫn là lần đầu tiên xuất hiện trước mắt.

“Xin chào, em là Lục Hân Á.” Yên lặng oán thầm đối phương đã nhiều năm như vậy rồi, khó tránh khỏi có chút chột dạ, Lục Hân Á cũng phá lệ có lễ phép hơn.

Phó Ngộ Hi cùng Phó đại ca tuy rằng ánh mắt có vài phần tương tự, nhưng hai người là kiểu hình hoàn toàn khác nhau, Phó đại ca anh tuấn tao nhã, khí chất nội liễm, Phó Ngộ Hi lại là kiểu đại thiếu gia có tiền không ai bì nổi, Tôn Dư Phi đứng ở bên cạnh, căn bản như là dân nữ bị cưỡng đoạt.

“Tôi biết cô.” Nhị thiếu gia nhà họ Phó quả nhiên có phong phạm “Đại thiếu gia”, ngay cả cách dùng từ cũng ngạo mạn hơn người khác. “Từng ở trong nhà tôi.”

“Ngộ Hi.” Tôn Dư Phi vì vị hôn phu không lễ phép mà thấy xấu hổ, vội vàng kéo cánh tay anh ta.

Phó Ngộ Hi khó hiểu nhìn cô ấy một cái, hồn nhiên không biết sao mình lại bị cảnh cáo.

“À, đúng..... Em từng ở trong nhà anh.” Người bình thường quả nhiên không được nhị thiếu gia để vào mắt, Lục Hân Á ngây ngô cười có lệ.

“Hai người nói chuyện đi, anh đi vào có việc trước.” Phó Ngộ Hi không sao cả nhún nhún vai, không khách khí nhẹ hôn lên môi Tôn Dư Phi một cái, xoay người trở về thư phòng,

Tôn Dư Phi bắt đầu đi lại thẹn thùng đỏ mặt, kéo Lục Hân Á ngồi lên sofa.

“Oa, anh ấy thật sự như chị nói, giống như mấy đại thiếu gia trên tivi vậy đó.” Lục Hân Á hưng phấn mà nói.

“Phó đại ca đâu có như vậy, nhìn không ra là em trai của anh ấy đâu.”

“Phó đại ca có vẻ ổn trọng hơn.” Tôn Dư Phi nở nụ cười, không chịu thua nói lại, “Hơn nữa ở trong lòng em, ai có thể tốt như Phó đại ca chứ?”

Lục Hân Á hoàn toàn không phủ nhận, lè lưỡi cười. “Chẳng qua anh ấy xem ra thật yêu chị, như vậy là tốt rồi.” Giọng điệu của cô có chút hâm mộ.

Từ sau khi tình cảm thâm mến với Phó đại ca ngày càng sâu, cô trở nên có chút đa sầu đa cảm, chỉ cần nhìn thấy đôi tình nhân dắt tay nhau liền hâm mộ, nhìn thấy đôi tình nhân cãi nhau mà không đành lòng, chỉ vì cô rốt cục hiểu được, lưỡng tình tương duyệt là kì tích khó khăn cỡ nào.

“Hân Á, đã lâu vậy rồi, em không định nói cho Phó đại ca sao?” Tôn Dư Phi nhin không được hỏi cô.

Nghe vấn đề bạn tốt hỏi, Lục Hân Á thở dài một hơi, đây là vấn đề đầu bảng mà trong lòng cô thường xuyên gặp phải.

Mấy năm nay cô cũng thường tự hỏi bản thân, vì sao không nói được ra miệng vậy?

Mới đầu cô sợ bản thân chỉ là nhất thời mê luyến, lớn hơn một chút thì lại lo lắng sau khi thổ lộ rồi nhờ may không được nhận, hai người gặp nhau sẽ thấy xấu hổ, hiện tại quan hệ đã ổn định, lại lo lắng hiện trạng trước mắt sẽ bị thay đổi bởi lời tỏ tình của mình.

Nếu Phó đại ca bởi vậy mà không đến quán cà phê của cô ăn cơm nữa? Vậy cô phải làm sao bây giờ?

Cô đã chuyển ra khỏi Phó viên, khoảng thời gian duy nhất hai người cùng xuất hiện chỉ còn lại mỗi ngày giữa trưa dùng cơm. Nếu anh bị dọa chạy, cô cái gì cũng không còn.

“Em không biết nên nói thế nào.” Trăm câu vạn chữ, Lục Hân Á chỉ có thể thở dài lại thở dài. “Phó đại ca giống như vẫn đối xử với em như em gái, em thật sự nói không nên lời.”

“Em gái? Em khẳng định sao?” Tôn Dư Phi cười nhẹ. “Phó đại ca cũng coi chị là em gái, nhưng chưa bao giờ mỗi ngày nghĩ cách đi gặp chị.”

“Mỗi ngày nghĩ cách gặp em?” Lục Hân Á khó hiểu hỏi. “Có sao?”

“Mỗi ngày giữa trưa đều tới quán em ăn cơm, em cho là rất dễ dàng sao?” Tôn Dư Phi đơn giản nói rõ.

“Giữa trưa là thời điểm công tác xã giao nhiều nhất, bình thường không phải cùng khách hàng ăn cơm, thì chính là ăn cơm hộp hội nghị cấp cho.

Nhưng Phó tổng tài của chúng ta cho tới bây giờ chưa từng chạm qua cơm hộp của hội nghị, cũng dùng hết khả năng không đi xã giao giữa trưa, em xem anh ấy mỗi trưa tới đâu ăn cơm vậy, Lục tiểu thư?”

“Thật vậy sao?” Từ trong lời Tôn Dư Phi thấy được một đường hy vọng, Lục Hân Á vừa mong chờ vừa sợ bị tổn thương nhìn bạn tốt.

“Chị không biết Phó đại ca nghĩ như thế nào, nhưng anh ấy sẽ không vì ăn cơm cùng chị mà sắp xếp chuyện gì cả.” Tôn Dư Phi kiên định nhìn cô. “Sẽ không cố ý để bụng đói vài giờ, chỉ vì để ăn cơm với chị.”

“Cho nên..... Em là đặc biệt sao?” Lục Hân Á cảm thấy tim cô đập thật nhanh, giống như cô gái nhỏ ngây thơ, chỉ vì mấy câu nói mà vui vẻ muốn hết âm lên.

“Hân Á, chị không có đáp án, đáp án ở chỗ anh ấy, chỉ là em có muốn xem thử một chút hay không?” Tôn Dư Phi cổ vũ cô.

“Nhưng mà..... bên người Phó đại ca luôn có bạn gái.” Trong tạp chí thành thạo xuất hiện ảnh chụp Phó đại ca kéo bạn gái mới tham gia tiệc nợ lễ kia, mỗi lần nhìn thấy lòng cô đau như cắt.

“Em tin giới truyền thông sao? Mãi cho đến trước khi chị và Ngô Hi tuyên bố muốn kết hôn, chị cũng vẫn bị bên truyền thông viết thành bạn gái của Phó đại ca đó.” Tôn Dư Phi cười cười. “Phó đại ca không có bạn gái, đương nhiên sẽ cần bạn gái cùng đi tham dự nhiều hoạt động xã giao. Em hẳn rất rõ ràng, ở mặt tình cảm Phó đại ca chưa từng ổn định qua lần nào.”

Lục Hân Á suy nghĩ một chút. Đúng thật là như vậy..... Truyền thông nói Phó đại ca hoa tâm, là vì ngoài chị Dư Phi, bạn gái của anh chưa bao giờ vượt quá một tháng.

Điều này chứng tỏ, Phó đại ca quả thật không có quen ai cả..... Đây xem như là chuyện tốt sao?

“Hân Á, chị xem em là em gái, cho nên hy vọng em cũng có thể đạt được hạnh phúc.” Tôn Dư Phi nắm tay cô, chân thành tha thiết nói, “Phó đại ca là một người đàn ông tốt lắm, đối xử với em cũng rất tốt, chẳng lẽ như vậy còn không đáng giá cho em đánh cược một lần sao?”

Nên đánh cược một lần.

Lục Hân Á, mười năm đã trôi qua rồi, cậu nên cố lấy dũng khí tỏ tình đi.

Kể từ khi chị Dư Phi nhắc nhở cô cố lấy dũng khí đối mặt với tình cảm của bản thân, đã vài tuần lễ này, cô không lúc nào nghĩ tới chuyện đó, khiến cô hạ quyết tâm, không hoàn toàn bởi vì tia hy vọng chị Dư Phi cho cô, mà là chị Dư Phi cũng đã từng giống cô, tổn tám năm ột đoạn tình cảm, may mà hiện giờ đã có kết quả tốt.

Cô thì trái lại, ngay cả bước đầu tiên đơn giản nhất; bày tỏ tâm ý, cũng làm không được.

Cô cảm thấy bản thân hèn nhát không tả được.

Nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán, bao nhiêu lần khi Phó đại ca đến quán cà phê dùng cơm, lời nói đều lên đến miệng rồi, cô lại cứ đột ngột nuốt xuống.

Nhìn vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh của Phó đại ca, cô không nhận được cứ nghĩ tới anh là một người đàn ông ưu tú cỡ nào, sao có thể cùng bản thân xuất hiện với nhau được?

Anh có thể coi cô là em gái mà đối xử, hẳn đã là vận may cực hạn trong cuộc đời cô rồi, cô không nên yêu cầu xa vời hơn nữa, nhưng cô muốn đánh cược, đánh cược khả năng một phần ngàn kia.

Vì thế mỗi ngày cô cứ lật đi lật lại hai cái suy nghĩ đánh loạn trong đầu.

Thời gian trôi qua thật nhanh, hơn một tháng qua, hôn lễ của Tôn Dư Phi và nhị thiếu nhà họ Phó rốt cục cũng đến.

Lục Hân Á nhìn bóng dáng mặc bộ lễ phục màu hồng nhạt trong gương, tưởng tượng một trăm kiểu dáng vẻ của mình đứng bên cạnh Phó đại ca.

Qua bàn tay hóa trang cùng thiết kế khéo léo của thợ trang điểm, đây là lúc xinh đẹp nhất trong cuộc đời cô, nhưng sao cô nhìn trong gương vẫn thấy bình thường như vậy, không có ánh hào quang?

“Quên đi! Hành sự tùy hoàn cảnh.” Cô thì thào nói với gương, “Dù sao hôm nay là hôn lễ của chị Dư Phi, chị ấy mới là nhân vật chính.”

Làm xong công tác tư tưởng, mới bước ra phòng nghỉ, cô liền thấy Phó Thực Ân một thân tây trang màu đen đi tới, anh cao lớn thẳng tắp, phong thần tuấn lãng, anh tuấn khiến người ta không nhìn được mà đỏ mặt.

Lục Hân Á nắm tay nắm cửa, ngẩn người nhìn khoe miệng anh khẽ nhếch đi về phía mình, gần như sắp không hô hấp được nữa rồi.

“Tiểu mỹ nữ biến đại mỹ nữ rồi.” Phó Thực Ân thấp giọng khen ngợi. Nhìn vẻ mặt vẫn ngốc hề hề của cô, phỏng chừng không biết hiện tại bản thân có bao nhiêu hấp dẫn người khác.

Khuôn mặt vốn thanh tú ngọt ngào, sau khi trang điểm nhẹ liền tăng thêm mấy phần diễm lệ, con người mượt mà đen trắng rõ ràng, sống mũi cao thẳng, môi hồng nhuận khéo léo, đều khiến đàn ông có xúc động muốn âu yếm.

Tim Phó Thực Ân đập nhanh, không thể phủ nhận bản thân cũng bị lay động.

Anh thân sĩ vươn tay ra, cô vẫn còn nhìn anh ngẩn người, anh nhìn không được cười khẽ ra tiếng.

“Ngây ngốc gì thế?” Anh đành phải chủ động nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, ôm lấy khuỷu tay của mình. “Đi thôi, hôm nay có nhiều khách quý đến sẽ bề bộn nhiều việc, phải chuẩn bị tâm lý.”

“Vâng.” Lục Hân Á gật gật đầu, mặc anh dẫn mình đi về phía trước.

Mũi người thấy mùi nước hoa nhẹ nhàng trên người anh, cô cảm thấy mình sắp ngất rồi.....

“Phó đại ca.....” Liền thừa dịp bây giờ đầu óc đang mơ màng nói ra hết đi!

“Ừ?”

“Em nghĩ muốn nói với anh một chuyện.” Trái tim đập nhanh quá, có thể bị nổ hay không?

“Chuyện gì?”

“Em.....” Em thích anh. “Em.....”

“Sao vậy Hân Á? Không thoải mái sao?” Khuôn mặt tuấn lãng tao nhã mang theo chút sầu lo nhìn cô.

“Em..... Em..... Trời thật đẹp.”

Ai, được rồi. Đầu óc cô có chút choáng, nhưng còn chưa đủ vág.....

Phó Thực Ân không có nói quá, đây quả thực là một cuộc hôn lễ khách quý tụ tập, chính thương giới danh nhân, trù truyền thông, danh nhân mặt mày rạng rỡ thường chỉ thấy hoặc chưa bao giờ được thấy trên tivi tất cả đều xuất hiện.

Mặc dù hôn lễ đơn giản long trọng, nhưng chỉ riêng việc tiếp đón khách đã khiến cho Lục Hân Á đầu óc choáng váng, căn bản không có cơ hội nhắc tới chuyện tỏ tình gì đó.

Mà Phó Thực Ân thân là tổng tài tập đoàn Phó thị, anh trai chú rể, tự nhiên sẽ không có một phút rảnh rỗi, bên người vình vẩy vây quanh các khách khứa khác nhau thăm hỏi.

Thật vất vả tranh thủ được một chút thời gian, Lục Hân Á cầm trong tay rượu cốc tai, rầu rĩ không vui nhìn bóng dáng anh tuấn không xa, xem ra hôm nay cô lại thất bại rồi, ai.....

Đang lúc phiền não, đột nhiên có người ở phía sau gọi cô một tiếng.

“Lục Hân Á!”

Cô quay đầu, thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi tới chỗ mình.

“Lúc anh nghe thấy có người gọi cái tên này, còn tưởng rằng nghe lầm chứ” Người đàn ông vừa đi gần, liền cười thân thiện chào hỏi, “Có nhớ ra anh không? Anh là học trưởng ở Quan Thành phụ trách đưa em lên lớp tan học đó.”

“A! Học trưởng Cố?” Khó trách nhìn thật quen mắt. Lục Hân Á ngượng ngùng lộ ra nụ cười ngọt ngào. “Đã lâu không thấy, cảm ơn học trưởng khi còn đi học đã chiều cố em như vậy.”

“Việc nên làm thôi, gần đây tốt không?” Cố Bản Phàm khách khí nói, ánh mắt không một phút rời khỏi khuôn mặt ngọt ngào cùng bờ vai lộ của cô. “Thật sự là con gái mười tám thay đổi lớn, trông em thật khá, anh sắp không nhận ra được rồi.”

“Cảm ơn.” Lục Hân Á khách sáo cười cười. “Em cũng không tệ, còn học trưởng?”

Sau khi hỏi, cô rất nhanh đã hối hận mình đã mở ra cái đề tài này.

“Sau khi tốt nghiệp anh sang Mỹ học kinh tế, em có biết không, trong nhà có mình anh là con trai độc nhất, cha cũng chỉ có thể bồi dưỡng anh, ở nước ngoài học vài năm, cầm bằng thạc sĩ rồi trở về.” Có cơ hội biểu hiện trước mặt người đẹp, Cố Bản Phàm thao thao bất tuyệt nói về công việc sự nghiệp to lớn mấy năm qua, chỉ sợ có chuyện bỏ sót. “Anh cũng không có gì cả, trước mắt làm phó tổng trong xí nghiệp gia tộc, chuẩn bị sau này tiếp quản, đương nhiên rồi, anh không giống học trưởng Phó Thực Ân có năng lực như vậy, lại có cơ hội tiếp quản trước thời gian, nhưng anh thấy cũng sắp.....”

Đầu óc Lục Hân Á đã bắt đầu bay đi đâu đó rồi, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người Phó Thực Ân ở phương xa kia, bên tai truyền đến tiếng phát thanh tự truyện giống như đọc kinh của học trưởng.

“Anh đã sắp ba mươi rồi, đáng tiếc còn chưa có cô gái nào có thể chân chính khiến anh động tâm, em biết không, đàn ông có điều kiện như anh, tìm đối tượng cũng không phải quá khó.....”

Bác cả và bác hai xuất hiện kia, hơn nữa còn đang nói chuyện với Phó đại ca.....

Lục Hân Á nhận không được nổi lên lo lắng.

Sự kiện hồ sơ đấu thầu nhiều năm trước kia, mặc kệ cuối cùng hồ sơ của Phó Thực Ân thành công giành được giá bỏ thầu, ổn định địa vị tiếp quản Phó thị của anh, nhưng lập trường cùng thái độ của bác cả khi đó vẫn khiến Lục Hân Á canh cánh trong lòng, từ đó luôn đặc biệt cảnh giác nhà họ Ngụy, mặc dù hiện tại Phó Thực Ân đã an ổn vị trí tổng tài, nhưng cô vẫn sợ nhà họ Ngụy gây bất lợi cho anh.

“Học trưởng Cố, thật ngại quá, em có chút chuyện phải đi trước rồi.” Nhìn bọn họ chuẩn bị về nhà chính của nhà họ Phó, Lục Hân Á vội nói xin lỗi rồi kéo làn váy chạy vào trong nhà.

“Hân Á, sao lại chạy nhanh vậy? Có chuyện gì sao?”

Cô vừa vào nhà liền thấy Phúc bá đang bận rộn sắp xếp nhưng trên mặt lại vui vẻ khó thấy được.

“Bác Phúc, Phó đại ca theo cậu cháu lên tầng rồi ạ?” Cô bất an nhìn chung quanh.

“Đúng vậy, đến thư phòng nói chuyện rồi.” Phúc bá không đồng ý lắc đầu. “Thật là, ngay cả hôn lễ của nhị thiếu gia cũng muốn bàn công chuyện.”

“Cảm ơn ạ”. Nói cảm ơn xong, cô vội vã chạy lên tầng, đến ngoài cửa thư phòng.

Cửa thư phòng không có đóng chặt, thanh âm nói chuyện của người bên trong truyền ra rõ ràng, Lục Hân Á đứng ở cạnh cửa, giảm thấp tiếng hít thở, chỉ sợ người bên trong phát hiện ra cô ở ngoài này.

Thật ra đuổi theo để làm gì cô cũng không biết, chỉ là cô luôn luôn cảm thấy người nhà họ Ngụy không có ý tốt đối với Phó đại ca.

“..... Vừa rồi bác đã nói chuyện với Hoàng đồng, lần họp nhận thầu sau mời bọn họ phối hợp, coi như bán cho bọn họ một cái ân huệ.” Tiếng Ngụy Văn Bá truyền đến, cùng với tiếng ly rượu khẽ chạm nhau.

“Bác Ngụy vất vả rồi.” Tiếng nói tao nhã thuần hậu của Phó Thực Ân theo sau vang lên.

Nghe thế nào cũng chỉ là cuộc nói chuyện bình thường, Lục Hân Á đột nhiên cảm thấy mình phản ứng quá lớn rồi, cô nhẹ thở ra, nhưng lại không rời đi, tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện.

“Đâu có, dù sao cũng chỉ là chuyện nói mấy câu đã có thể thu phục được.” Ngụy Văn Bá chuyển đề tài. “Nhưng thật ra là cháu đó, đều đã mấy tuổi rồi còn bận rộn công sự, ngay cả chuyện lớn cưới xin cũng không quan tâm.”

“Đúng vậy, cũng đã bị em trai vượt qua rồi, cháu phải không chịu thua chứ!” Ngụy Văn Trọng cười hát đệm

“Công ty rất quan trọng, cưới vợ cũng rất quan trọng đó. Đàn ông phải tìm môn đăng hộ đối, vợ hiền có thể giúp sự nghiệp của gia đình, mới có thể xông ra bên ngoài thuận theo trời đất, bác nghĩ cha cháu cũng hy vọng như vậy.” Ngụy Văn Bá nói lời thâm thúy, giống như thật tình để ý đến hạnh phúc của anh.

“Con gái bác cả – Như Oánh đã lập gia đình rồi, nhưng con gái Giai Hâm của bác, cháu thấy thế nào?” Ngụy Văn Trọng ngắt lời nói, không biết rằng câu vừa rồi đã khiến trái tim thiên hạ đứng ngoài nghe lên treo ở giữa không trung. “Con bé vẫn rất thích cháu, đến bây giờ cũng không có đối tượng. Nói thật xem, cháu đối với Giai Hâm nhà chúng ta có hứng thú? Để mắt đến không?”

“Giai Hâm là cô gái tốt, lại là con gái bác Ngụy, điều kiện đương nhiên không tầm thường, sao cháu dám không để vào mắt.”

Phó Thực Ân lại ngoài dự liệu không cự tuyệt. “Nhưng thật ra cháu nhiều năm chỉ lo công việc, không có tình thú cuộc sống gì, sợ cô ấy sẽ thấy cháu nhàm chán.”

“Không không không! Đừng nói như vậy,” Ngụy Văn Trọng vui vẻ hắt lên. “Nếu cháu thích Giai Hâm nhà chúng ta, vậy không thể tốt hơn, con bé điềm đạm ít nói, không sợ buồn.”

“Đáng tiếc, Như Oánh nhà bác đã sớm gả đi vài năm rồi.....” Ngụy Văn Bá chỉ có thể đứng một bên bóp cổ tay.

Lục Hân Á đứng ngoài cửa, tâm trạng vốn đang lo lắng chuyện tỏ tình mà bất an, đột nhiên giống như bị hắt một chậu nước lạnh, một chút ánh sáng cũng không còn nữa, tất cả đều dập tắt. Hóa ra người trong lòng Phó đại ca là chị họ.....

Cô cảm thấy toàn thân rét run, kinh ngạc đi ra ngoài, một mình đến vườn sau không người.

Hoa viên nho nhỏ, núi giả lưu thủy, thật nhiều kí ức bỗng xuất hiện trong đầu, từ chuyện cô tới nhà họ Phó, hứa hẹn của mình với Phó đại ca, trong nháy mắt, giống như trở nên thật yếu ớt không chịu nổi một kích. Là cô một bên tình nguyện ảo tưởng tình yêu nhiều năm như vậy.....

“Hân Á, em ở trong đây à?” Giọng nói Cố Bản Phàm lại vang lên từ phía sau. “Anh vừa nghe nói em ở gần tập đoàn Phó thị mở một quán cà phê nhỏ..... Hân Á? Em sao vậy?”

Cô không để ý tới hắn, vẫn còn nhìn sân vườn, không biết từ khi nào nước mắt đã lăn xuống hai má.

“Hân Á?” Thấy giai nhân rơi lệ, Cố Bản Phàm hoảng hốt, tay nắm lấy đầu vai, muốn an ủi cô.

Giống như đã mất hết sức lực, cô không có phản kháng cũng không đẩy hắn ra, chỉ tự mình đau lòng.

Hoàn toàn không phát hiện được phía sau có một đôi mắt thâm trầm, thu hết tất cả vào đáy mắt.....

6. Chương 6

Hôn lễ đi qua, Lục Hân Á trở lại quán cà phê nho nhỏ của cô, vẫn làm việc như bình thường, trong quán cà phê vẫn truyền phát âm nhạc kì ảo u buồn của ca sĩ Ireland.

Cửa hàng trưởng vốn luôn vui vẻ tiếp đãi khách hàng không biết vì sao hai ngày nay luôn rầu rĩ không vui.

Là vì trong tiệm gần đây thêm một người, hay là thiếu mất một người đây? A Thác đang tự hỏi, liền nhìn thấy bóng dáng chán ghét gần đây từ ngoài cửa đi vào.

“Cửa hàng trưởng, fan của chị lại tới nữa kìa.” A Thác nhỏ giọng báo cáo.

Lục Hân Á thấy Cố Bản Phàm cười với mình, mặc dù vô cùng bất đắc dĩ, vẫn phải cầm nước đá lên tiếp đón. “Xin hỏi hôm nay muốn ăn gì ạ?”

“Hôm qua hoa hồng đưa tới em có nhận được không? Có thích không?” Cố Bản Phàm nhìn cũng không nhìn menu tự mình hỏi.

Ngày đó sau khi vô ý an ủi cô, hắn cảm thấy bản thân giống như đã chia sẻ một điều bí mật không muốn người khác biết của cô, vì thế dứt khoát hào phóng theo đuổi tới.

“Cám ơn hoa của anh, nhưng xin đừng tốn kém nữa.” Lục Hân Á bình tĩnh trả lời.

Cố Bản Phàm không phải người xấu, cô cũng nhìn ra anh ta có ý với mình, nhưng bất đắc dĩ cả đầu cô vẫn chỉ có một người, vẫn luôn như vậy. Đáng buồn hơn nữa là, cô sợ vĩnh viễn sẽ mãi như thế.

“Có tốn kém gì đâu? Con gái xinh đẹp như em thích hợp với hoa hồng nhất” Cố Bản Phàm nói.

Không ngăn được hắn đến quán cà phê, Lục Hân Á không thể làm gì khác đành hết sức làm việc. “Xin hỏi muốn gọi cơm gì ạ?”

“Lẩu thịt bò cùng trà hoa hồng đi.” Cố Bản Phàm tùy tiện gọi cơm, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Hôm nay tan việc em có rảnh không? Chúng ta có thể ra ngoài đi dạo một chút, lên núi ngắm cảnh đêm.”

“Thật có lỗi không có rảnh. Cơm gọi xin hãy chờ.” Sau khi đưa một câu trả lời rập khuôn, cô liền quay đầu về phòng bếp chuẩn bị.

“Oa, cửa hàng trưởng, sao chị hung dữ với người ta như vậy?” A Thác không sợ chết thăm dò bát quái. “Hoa hồng ngày hôm qua có một trăm bông đó! Thật ra anh ta cũng có tâm, đáng vẽ lại không tệ, đương nhiên không thể so với Phó tiên sinh.....”

“Đi pha trà hoa hồng đi!” Lục Hân Á trợn mắt, cầm cái nồi chỉ vào cậu ta.

A Thác đành phải ngoan ngoãn cầm miệng rụt đầu lại, cô sẽ không để Cố Bản Phàm có cơ hội mập mờ hay suy nghĩ viển vông.

Chỉ cần có chút mập mờ, sẽ có sự chờ mong, sẽ ngây ngốc mà chờ đợi, chờ đợi càng lâu, miệng vết thương sẽ ngày càng đau. Cô bây giờ có lẽ là người hiểu rõ đạo lý này nhất.

Nếu cô có thể thổ lộ sớm với Phó đại ca, có phải hiện tại sẽ không đau như thế này? Có phải hiện tại cô cũng có thể thoát khỏi yêu thương chỉ có một mình một người, có thể buông tay tìm được tình yêu sẽ có hồi đáp?

Nồi lẩu nhỏ đã xong rồi, Lục Hân Á để A Thác đi đưa cơm, như thế mới quay lại quầy chuẩn bị kiểm tra cà phê nhập buổi sáng, lúc này tiếng chuông cửa thanh thúy lại vang lên.

“Hoan nghênh quang lâm.” Cô theo bản năng tiếp đón, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú khiến trái tim cô có chút đau đớn.

Phó Thực Ân sau hôn lễ không thấy xuất hiện đã đến rồi.

“Bên trong..... xin mời.” Nhìn người quen thuộc, cô vừa mở miệng liền lắp bắp.

Phó Thực Ân vẫn như mọi khi mỉm cười với cô, liền đi tới khu ghế lô chuyên thuộc của anh.

Nhìn bóng lưng cao ngất của người đàn ông hại cô khổ sở muốn chết kia, Lục Hân Á bỗng dưng cảm thấy mũi mình ề ảm.

“Cửa hàng trưởng, em có phải đưa trà hoa quả đặc chế cho Phó tiên sinh nữa không?” A Thác giống con cún Pug nằm bò một bên hỏi nhỏ.

“Cà phê đen là được rồi.” Phó Thực Ân đáng giận! Hại cô lãng phí tình yêu nhiều năm như vậy! Cho anh uống cà phê đến đau dạ dày luôn đi!

“Hử?” A Thác hoảng sợ, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lệnh. “Vâng.”

“Bỏ đi.” Ai, đều do cô một mình tình nguyện, trách ai được chứ? Lục Hân Á trong lòng loạn chuyển, cuối cùng vẫn gọi A Thác lại. “Đưa trà hoa quả đi.”

“Ồh.” Cửa hàng trưởng thật kì quái. A Thác vụng trộm đánh giá một chút, vẫn quyết định không nên nhúng tay vào, người không liên quan nên tránh thôi.

Lục Hân Á đi vào phòng bếp, hít một cái thật sâu, thật ra đã sớm chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho Phó Thực Ân, vẫn là nhận mệnh thay người ta chuẩn bị bữa trưa đặc biệt.

Phó đại ca vẫn là Phó đại ca, cho dù anh không yêu cô, nhưng anh vẫn là Phó đại ca của cô. Chẳng qua lúc đầu cô nghĩ tới trăm kiểu giả thiết tỏ tình, lại quên mất giả thiết bản thân bị tổn thương nặng đến mức yếu ớt không dám gặp lại anh.

Lục Hân Á bưng đồ ăn, một đường làm công tác tư tưởng, miễn cưỡng nở nụ cười trên mặt, thật vất vả mới bưng đồ ăn tiến vào trong ghế lô được.

“Phó đại ca, đây là cơm trưa hôm nay.” Giọng nói của cô có chút cứng nhắc, vội vàng đặt đồ ăn lên bàn trước mặt anh rồi quay người muốn đi, cổ tay lại bị một bàn tay to nhẹ nhàng giữ chặt.

“Hiện giờ cũng không quá bận, sao không ngồi nói chuyện một chút với anh?”

Đôi mắt cơ trí ôn hòa của Phó Thực Ân ngẩng lên khỏi sách báo, chẳng qua chỉ nhìn cô một cái, sự phòng ngự cố gắng nửa ngày của cô đã bị công hãm.

Lục Hân Á trong lòng thở dài bản thân yếu đuối, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, giống như trước cùng Phó Thực Ân dùng cơm, chỉ là ánh mắt không dám nhìn về phía anh, nhìn chăm chăm vào bát canh, một hồi lâu mới nghĩ ra được một câu thăm hỏi trống rỗng.

“Gần đây có phải rất bận không ạ? Mấy ngày nay không thấy anh tới.”

“Ừ, có một dự án đặc biệt đang tiến hành cùng nhà họ Ngụy.” Sâu sắc như Phó Thực Ân đương nhiên sẽ phát hiện cô có gì đó không đúng, nhìn cô mấy lần, mới bắt đầu chậm rãi dùng cơm.

“À.” Là dự án yêu đương và kết hôn đi..... Lục Hân Á tự phỏng đoán đáp án, tìm lại hưng hăng đau nhói một trận.

“Tâm trạng em không tốt sao? Làm sao vậy?” Phó Thực Ân giống như lơ đãng hỏi.

“Không có đâu.” Giọng anh dịu dàng như vậy, hại cô thiếu chút nữa bị cảm giác tủi thân không hiểu được nẩy lên trong lòng mà muốn khóc.

“Không có việc gì.”

Phó Thực Ân đang muốn mở miệng nói cái gì đó, A Thác đột nhiên ghé đầu tiến vào, vẻ mặt xin lỗi gật gật đầu với Phó Thực Ân.

“Ngại quá quấy rầy một chút..... Cửa hàng trưởng, Cố tiên sinh kia nói muốn uống cà phê đặc biệt.”

Cái gọi là cà phê đặc biệt*, chính là cà phê cửa hàng trưởng đặc chế, ý chính là chỉ có Lục Hân Á mới có thể làm được.

*nguyên cv là chiêu bài, nôm na là món tử của cửa hàng

“Nói với anh ta là hết rồi.”

Lục Hân Á tùy tiện đẩy ột câu, A Thác ứng tiếng xong liền đi luôn.

“Cố tiên sinh?” Phó Thực Ân hơi nhướn mày, là người đàn ông ngày đó ôm cô trong sân sao?

Hình ảnh ngày đó anh không cẩn thận thấy được, mấy ngày nay cứ không ngừng xuất hiện trong đầu, khiến anh khó có lúc phiền chán.

“Cố Bản Phàm.” Cô rầu rĩ trả lời.

“Ai?”

“Hồi ở Quan Thành, anh có nhờ hội trưởng đương nhiệm giúp đỡ để ý đến em, hội trưởng đó chính là Cố Bản Phàm, ngày đó anh ta cũng tham dự hôn lễ của nhị thiếu gia.” Cô giải thích một chuỗi dài.

“Chắc cậu ta lấy danh nghĩa của cha tới dự.” Phó Thực Ân quả thật nhớ rõ mình có dặn hội trưởng khóa lúc đó chăm sóc cho Lục Hân Á, nhưng đối với chuyện người đó là ai, ấn tượng cũng đã mờ hồ rồi.

“Ngại quá lại quấy rầy một chút.” A Thác đột nhiên lại ghé đầu tiến vào. “Cửa hàng trưởng, Cố tiên sinh nói muốn sinh tố đá đặc biệt.”

Cái gọi là sinh tố đá đặc biệt..... Aizz, muốn làm phiền cô mới đúng đi.

“Nói với anh ta là hết rồi.”

Lục Hân Á vẫn cho cái đáp án cũ, A Thác cười hì hì lại lĩnh mệnh chạy đi.

“Cậu ta theo đuổi em?” Chờ A Thác đi xa, Phó Thực Ân mới thản nhiên mở miệng, trong lòng có cảm giác phiền muộn không hiểu được.

“Hình như vậy.” Anh để ý làm gì?

“Không thích cậu ta sao?” Anh truy vấn.

“Em đã có người trong lòng rồi.” Chỉ là đối phương không thích em, cô rất thành thật trả lời.

“Vậy sao?” Phó Thực Ân sững sốt một chút, cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới, cô em gái luôn ở bên người nhìn mình đây, lại có một ngày nhìn người đàn ông khác. Anh đột nhiên cảm thấy không còn thèm ăn nữa. “Người kia..... Anh biết không?”

Lục Hân Á đang định đáp lại, A Thác lại tới.

“Cửa hàng trưởng, Cố tiên sinh nói –”

“Nói với anh ta tôi muốn đóng cửa, không bán đồ, không được tới làm phiền tôi nữa.” Sự nhẫn nại đã dùng hết, tất cả sự phiền não bùng nổ, Lục Hân Á rốt cục không nhịn được tức giận rồi.

“Được được được, em nói với anh ta, không tới làm phiền chị nữa.” Hai nước giao chiến không nên giết sứ giả chứ! A Thác gơ hai tay đầu hàng, chạy thật xa.

“Cậu ta là người đáng ghét sao?” Nhìn cô không chút che giấu sự chán ghét với đối phương, Phó Thực Ân lại cảm thấy cảm giác căng thẳng nhất thời được thả lỏng.

“Không hẳn vậy.” Lục Hân Á mặt nhăn mày cau, không hiểu vì sao anh lại tò mò với việc này như vậy.

Anh im lặng hồi lâu, nhìn cô, thử mở miệng. “Nếu như vậy, sao em không thử một chút?”

Tách..... Chiếc tấm Lục Hân Á vẫn nắm trong tay bị bẻ gãy.

Cô nâng đôi mắt tròn tròn đen láy lẳng lẳng nhìn Phó Thực Ân, chậm rãi mở miệng nói: “Phó đại ca, anh không thích em đúng không?”

“Đứa ngốc, sao anh có thể không thích em.....” Anh vẫn như cũ dịu dàng trả lời.

Rất dịu dàng, chính bởi sự dịu dàng này, nên mới khiến cô cảm thấy như luôn có một chút cơ hội.

Lục Hân Á đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, mệt mỏi đối với việc bản thân ngu ngốc đi thích Phó Thực Ân.

Bỏ đi, cô không đấu tranh nữa.

Nói hay không nói, cô cũng không muốn nghĩ nữa, cô chỉ muốn chuyện này hoàn toàn chấm dứt.

“Phó đại ca, em dường như hiểu lầm rất nhiều chuyện. Em nghĩ anh đối với em tốt như thế, như vậy chính là thích.” Cô lẳng lẳng nhìn anh: “Em rất thích anh..... hay là nói, em rất yêu anh, cho tới nay đều như vậy. Từ lúc anh yêu cầu em không cần vì báo ơn mà đối tốt với anh, em đã biết mọi chuyện em làm không phải vì báo ơn, mà bởi vì yêu.”

Phó Thực Ân không dự đoán được cô đột nhiên tỏ tình, nhất thời không phản ứng lại được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô.

“Em biết anh thích chị họ, rất nhanh thôi sẽ kết hôn với chị ấy..... Em có chút khó chịu..... Không, em rất khó chịu, vô cùng khó chịu..... khó chịu đến muốn chết.....” Hốc mắt cô đỏ hoe, nhưng vẫn nhìn xuống không khóc. “Nhưng mà em sẽ tốt lên, sẽ tiếp tục coi anh là anh trai, hiện tại, cho em tạm thời trốn một chút được không?”

Lục Hân Á nói xong cũng không chờ anh phản ứng lại, quay đầu bước ra khỏi khu ghế lô.

“Cửa hàng trưởng, Cố tiên sinh.....” A Thác bên ngoài, đầu thiếu chút nữa đụng vào cô.

Lục Hân Á cũng không quay đầu lại đi ra khỏi quán cà phê.

Phó đại ca có lẽ không có cơ hội biết, quán cà phê này có cái tên tiếng Anh là Q.a không thể giải thích được, chính là “Vĩnh viễn” trong tiếng Gaelic*, là cô ở trong lòng tự hứa hẹn muốn vĩnh viễn làm “Người kia” của Phó đại ca, mặc kệ ra sao sẽ không vứt bỏ anh, vĩnh viễn sẽ là “người kia” ủng hộ anh.

*xem để biết thêm chi tiết

Hiện tại cho dù cô vẫn nguyện ý trở thành người kia, nhưng còn Phó đại ca? Anh có cần “Vĩnh viễn” Sao?

Lấy trí tuệ của Phó Thực Ân, tự nhiên không khó đoán ra Lục Hân Á nhất định không cẩn thận nghe thấy cuộc nói chuyện của anh với nhà họ Ngụy đêm đó, mới có thể hiểu lầm anh có ý với Ngụy Giai Hâm.

Hơn nữa hiển nhiên cô mới nghe xong nửa đoạn đầu đã bỏ đi, cho nên mới không nghe thấy nửa đoạn dưới anh khéo léo từ chối Ngụy Văn Trọng.

Nhưng cái đó không quan trọng. Quan trọng là, cô vậy mà lại đột nhiên tỏ tình với anh.

Suốt hai ngày nay, Phó Thực Ân cũng không tới quán cà phê, thứ nhất là công việc gần đây quá bận rộn, còn nữa là vì bình tĩnh trầm ổn như anh, nhưng nhất thời không có cách nào làm rõ được suy nghĩ của mình, không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

Cảm xúc rối rắm cứ vậy lấy khiến tâm thần anh không yên, rơi vào trạng thái buồn bực.

Mấy cuộc hội nghị đơn giản thường kì đều có người biến thành vật hi sinh, mọi người đều thấp phần hoang mang, tổng tài đại nhân bình thường xử sự không câu nệ, tính tình ôn hòa, sao đột nhiên lại đối tính lấy nhị thiếu ác ma làm chuẩn thể này?

Liên quan tới nghi vấn này, có người cư nhiên không sợ chết chạy tới hỏi nhị thiếu gia, mà tất nhiên, Phó Ngộ Hi sẽ trưng ra vẻ mặt “liên quan quái gì tới anh” lườm lại.

Đối phương ngậm miệng không dám hỏi nữa, Phó Ngộ Hi lại cảm thấy tò mò.

Thừa dịp tới tổng công ty nói chuyện hợp tác làm ăn, thời điểm cuộc họp kết thúc cũng đã là buổi tối, anh đi qua văn phòng tổng tài phát hiện đèn vẫn còn sáng, liền thuận tiện tới thăm ông anh trai nhân cách đột biến một chút.

“Nghe nói gần đây anh giết điện mọi người rất lợi hại.” Phó nhị thiếu căn bản chưa từng nghe qua cái gọi là uyển chuyển hay khách khí, đã hiểu kì liên trực tiếp hỏi tới. “Khổ sở vì tình sao?”

“Anh giống người như thế sao?” Phó Thực Ân không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận mà chỉ nhẹ nhàng dẫn dắt.

“Anh không phải người như vậy, chẳng qua gặp được đúng người, thì sẽ thay đổi.” Thân là người từng trải, Phó Ngộ Hi rất rõ ràng đàn ông khi yêu có thể ngốc đến tình trạng nào. “Là thứ trước kia ở trong nhà chúng ra đi?” Ngoài cô gái của mình, anh căn bản sẽ không phí tâm nhớ tên của những sinh vật khác phái khác.

“Lục Hân Á, cô ấy tên là Lục Hân Á, không phải là thứ kia.” Phó Thực Ân không nhịn được sửa đúng.

“À.....” Phó Ngộ Hi kéo dài âm cuối, ánh mắt vô cùng mờ ám. “Anh trai, anh cũng không phải người trẻ tuổi gì nữa, không cần kín đáo như vậy chứ? Nếu vừa ý liền tỏ thái độ đi.”

“Anh vẫn coi cô ấy là em gái.” Có khi anh thật sự hâm mộ kiểu tự hời của cậu em trai đơn bào này. “Không nói đến vấn đề thích hay không thích.”

“Em không biết anh nghĩ thế nào, nhưng Dư Phi có nói qua với em, anh cũng coi cô ấy là em gái, nhưng hai cô em gái này có gì khác nhau, chỉ có bản thân anh rõ ràng nhất.” Phó Ngộ Hi đuổi người, hôm nay anh ta đến đây chính là để nhìn dáng vẻ khổ sở vì tình của ông anh luôn tỉnh táo này, như ý nguyện được thấy anh trai rơi vào suy nghĩ sâu xa, cũng đáng giá làm một vé quay về. “Anh vì nhà họ Phó bán mạng nhiều năm như vậy, cũng nên ngẫm lại chuyện của bản thân, nếu anh muốn một kì nghỉ tình yêu, em sẽ trở về giúp đỡ, coi như em trả nợ anh.”

Cậu em tùy hứng vậy mà cũng có lúc sắc sảo như vậy, xem ra tình yêu thật sự thay đổi nó rất nhiều. Phó Thực Ân mỉm cười. “Nếu cần anh sẽ không khách khí đâu.”

Phó Ngộ Hi nói rõ ràng hết rồi liền không lãng phí thời gian nữa, tiêu sái bỏ lại một câu “Vây liên lạc sau” rồi chạy lấy người.

Để lại Phó Thực Ân còn đang suy nghĩ câu nói kia của em trai.

Cùng là em gái, anh đối với Hân Á và Dư Phi có gì khác nhau..... Chuyện cũ rõ ràng hiện lên, trong khoảng thời gian ngắn, càng nhiều suy nghĩ kì quái khiến tâm tư vốn đang buồn bực của anh trở nên càng rối loạn.

Anh xoa bóp mi tâm, nhìn thời gian hiện trên máy tính, đã 9 giờ tối, GS 9 giờ rưỡi đóng cửa, có lẽ anh nên tới đó ăn tối, thuận tiện nói chuyện cùng Hân Á.

Giai điệu nhạc Pháp nhẹ nhàng động lòng người du dương trong không khí, ánh nến lơ mơ tràn đầy tình cảm, rượu ngon món ngon ở phía trước, nhưng có người vẫn mặt mày ủ rũ, rầu rĩ không vui.

“Ăn cơm cùng anh đau khổ như vậy sao?” Cố Bản Phàm đang cố gắng giải thích lịch sử gia đình cùng lịch sử phần đầu của bản thân, rất cục cựa chú ý tới giai nhân ngồi đối diện vẫn luôn rã rời không hứng thú, không khỏi có cảm giác suy sụp sâu sắc.

“Thật có lỗi, học trưởng.” Lục Hân Á hoàn hồn, nặn ra nụ cười khổ. “Mục đích đến hôm nay em đã nói rõ ràng rồi, hy vọng học trưởng có thể thông cảm.”

Từ sau ngày thổ lộ đó, cô cũng chưa gặp lại Phó đại ca, ngược lại Cố Bản Phàm biết cô đang bị tổn thương, càng thêm hăng hái theo đuổi, mỗi ngày gần như đều làm ồ ở quán cà phê hỏi đông hỏi tây, gọi đồ cũng không thấy ăn, khiến cô đau đầu nhức óc.

Cố Bản Phàm giống như kẹo da trâu vậy, quần quýt muốn hẹn hò với cô, cuối cùng cô bị làm phiền không chịu nổi, tâm tình làm việc bị chịu ảnh hưởng lớn, đành phải đáp ứng hẹn hò với hắn.

Cô nhìn hắn, thành khẩn nói: “Hôm nay em thử hẹn hò với anh, chính là muốn cho anh biết chúng ta thật sự không thích hợp, em cũng không có cách nào thích anh, hy vọng sau cuộc hẹn này, anh có thể trả cho em cuộc sống vốn có.” Đây là điều kiện cô đồng ý hẹn hò.

Cố Bản Phàm cũng rất dứt khoát, không biết là do quá tự tin vào bản thân hay trời sinh tính tình tốt bụng nữa. Hắn vỗ ngực cam đoan: “Nếu kết thúc cuộc hẹn hôm nay mà em vẫn không thích anh, không xếp anh vào danh sách tuyển chọn, vậy anh đành chấp nhận thôi.”

Đối phương cũng tin tưởng với quyết định của bản thân như vậy rồi, vì thế bọn họ liền hẹn hò.

Chẳng qua Lục Hân Á biết kiếp này có lẽ cô nhất định bị Phó Thực Ân nắm trong tay rồi, vì vậy mặc kệ Cố Bản Phàm sử dụng tất cả vốn liếng, liệt ra lịch sử tổ tông mười tám đời huy hoàng như thế nào, cũng vẫn không cách nào đả động được trái tim mỹ nhân.

“Anh ta thật sự tốt như vậy sao?” Thất bại tuy nhiều. Nhưng Cố Bản Phàm vẫn rất phong độ hỏi.

“Em không biết anh ấy tốt hay xấu, nhưng trong lòng em chỉ có mình anh ấy, không ai có thể so được.” Đối mặt với người không tính là xa lạ này, Lục Hân Á trái lại rất thản nhiên.

“Em thật khờ, học muội à.” Cổ Bản Phàm ngoài thốn thức cũng không khỏi đau lòng thay cô. “Anh đây thoát nhìn hoa tâm, bạn gái thay đổi liên tục, nhưng đó là vì anh muốn tìm một người bạn đời chính xác, cho nên mới quen nhiều người để so sánh, giống như người Miêu làm áng vẩy, so tới so lui, để cuối cùng anh có thể chọn ra được người tốt nhất, thích nhất, nhưng ngay đến đối tượng để so sánh em cũng không có, liền đã đặt hết tiền cược lên người anh ta, như vậy rất nguy hiểm, nhờ may anh ta không thích em thì biết làm sao?”

Lục Hân Á suy nghĩ một chút, chỉ cho hắn bốn chữ “Chỉ có thể chấp nhận.”

Cổ Bản Phàm biết không thể thay đổi người đẹp, bản thân không có cơ hội, đành phải qua loa kết thúc cuộc hẹn, đưa cô về quán cà phê.

Khi trở lại quán cà phê, đã gần 10 giờ tối, A Thác sớm đã đóng cửa về nhà.

Bên ngoài trời mưa to, Cổ Bản Phàm tuy không vào được mắt xanh của người đẹp, nhưng lại khá có phong độ, còn tự mình xuống xe bung dù đưa cô tới cửa quán cà phê.

“Học trưởng, cảm ơn anh.” Tuy rằng không chịu nổi cái tính thích tự biên tự diễn của hắn, nhưng hắn quả thật là người tốt.

Lục Hân Á chân thành tha thiết nói cảm ơn. “Mặc kệ là thời trung học được anh chăm sóc hay là hôm nay, cảm ơn anh! Cũng hy vọng anh sẽ tìm được hạnh phúc của mình.”

“Nói đến làm anh đau lòng.” Cổ Bản Phàm dang hai tay, thấy cô không kháng cự, rất lễ độ nhanh chóng ôm lấy cô một cái. “Về sau có rảnh anh vẫn sẽ tới thăm – mang cổ vương* của anh tới, đừng lo lắng, em cũng hãy cố lên.”

*nguyên chữ ai biết chỉ mình ==

Tiến hắn rời đi rồi, Lục Hân Á quay đầu lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc khiến cô đau lòng.

“Hẹn hò trễ như vậy mới về sao?” Tiếng nói kia không ôn hòa như ngày thường, ngược lại mang theo hơi thở u ám.

Lục Hân Á cả kinh, quay đầu lại liền nhìn thấy Phó Thực Ân che dù đứng cách đó không xa, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm nhìn chằm chằm cô.

“Phó đại ca.....” Cô lùi lại một bước, mới nhìn rõ mặc kệ anh đã che dù, nhưng hơn nửa người vẫn bị mưa xối ướt, cô chỉ do dự vài giây rồi nhanh chóng mở cửa. “Mau vào đi, anh bị ướt hết rồi, sẽ bị cảm đấy.”

Anh không nói chuyện, theo cô đi vào quán cà phê đã đóng cửa không còn bóng người, không khí trong phòng vẫn nhàn nhạt hương cà phê, anh theo thói quen đi tới khu ghế lô của mình, nhưng trong đầu vẫn không cách nào khắc chế được cứ lặp lại hình ảnh vừa thấy ở cửa.

Đây là lần thứ hai.

Lần thứ hai, anh thấy cô ôm người đàn ông khác, hơn nữa còn cùng là một người đàn ông, nhưng không bởi vậy mà cảm thấy quen, trái tim có cảm giác bị buộc chặt khác thường, chua xót làm anh cảm thấy tức giận không hiểu được.

Anh còn chưa tới khu ghế lô, cánh tay đã bị một bàn tay nhỏ bé giữ chặt lại.

“Phó đại ca, anh cứ như vậy sẽ bị cảm đó, em đưa anh lên tầng tắm rửa thay quần áo trước đã, có chuyện gì chờ chút nữa nói sau được không?” Lục Hân Á cảm thấy bản thân mềm lòng đến khó hiểu, cô chính là không thể tỏ thái độ với Phó đại ca, thấy anh bị mưa dầm ướt, trong lòng liền không nỡ.

Phó Thực Ân không từ chối, đi theo cô lên tầng hai.

Trước kia anh biết cô ở tầng hai, nhưng chưa từng lên qua, dù sao cũng là phòng của con gái, đàn ông như anh sao có thể nói lên là lên được?

Lục Hân Á dẫn anh vào phòng nhỏ của mình, phòng cô sạch sẽ, sắc thái nhu hòa, sàn gỗ có vẻ được chăm sóc rất kĩ, sáng bóng lấp lánh. (aoi: cứ nghĩ mỗi sàn gạch mới sáng bóng được :v)

“Anh chờ em một chút, em đi lấy quần áo và khăn tắm cho anh.” Cô nói xong liền đến tủ quần áo tìm kiếm một hồi, không tới một lúc liền lấy ra một bộ quần áo nam mặc nhà từ trong túi giấy.

Phó Thực Ân nhìn bộ quần áo đàn ông kia, sắc mặt rõ ràng trầm xuống. “Đây là quần áo của ai?”

Lục Hân Á nhìn anh nửa ngày, biết anh không lấy được đáp án thì sẽ không bỏ qua, đành phải thở dài nói: “Của anh đó.”

“Của anh?” Anh hơi nhướn mày.

“Vốn định tặng cho anh, nhưng cuối cùng không tặng nữa.” Cô cúi đầu nhìn ngón chân mình, bên tai không tự giác được hơi phấp phồng.

“Sao lại không tặng nữa?” Phó Thực Ân sắc mặt hơi chuyển, nhưng vẫn không nhìn được hỏi.

“Bởi vì..... sau đó em thấy không thích hợp.” Lục Hân Á tìm cái cớ trả lời.

Thực ra, đồ thể này trong phòng cô còn chất một đống lớn, cô thường nhìn thấy cái gì đã nghĩ ngay mua tặng anh, nhưng vừa nhìn thấy anh, lại cảm thấy ánh mắt mình không tốt, mua cái gì căn bản cũng không xứng với anh.....

Đấu tranh tình cảm nhiều năm như vậy rồi, khiến trong phòng cô luôn có đồ dùng đàn ông phân tán ở các góc.

“Phó đại ca anh đi tắm rửa nhanh đi, bằng không sẽ thật sự bị bệnh đó.” Cô không cho anh cơ hội đặt câu hỏi, vội vàng đuổi người vào phòng tắm.

Đứng bên ngoài phòng tắm, nghe thấy tiếng nước chảy bên trong, cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng tim lại lập tức đập nhanh.

Sao Phó đại ca lại tới tìm cô? Chẳng lẽ.....

Nhớ tới lời thổ lộ ngày đó của mình, cô lại rơi vào cảm giác tuyệt vọng.

Có lẽ hôm nay Phó đại ca đến là để nói rõ ràng với cô, nếu không sắc mặt anh sao có thể nghiêm túc khó coi như vậy được?

Lục Hân Á ở ngoài cửa phòng tắm đoán đông nghĩ tây, chỉ chốc lát sau, tiếng nước bên trong dừng lại, Phó Thực Ân mặc quần áo cô mua đi ra, trên người còn vương hơi nước mang theo hơi thở khoan khoái thoải mái, rõ ràng là cùng một loại sữa tắm, ở trên người anh lại trở nên gợi cảm dễ người.

Cô có chút không chịu được trộm lui một bước, đồng thời đánh giá quần áo anh mặc trên người.

Quần áo vừa người hơn so với cô nghĩ, hơn nữa Phó đại ca anh tuấn cao ngất, trời sinh căn bản chính là cái giá treo áo, mặc thể nào cũng rất giống người mẫu. Có lẽ, cô nên đóng gói hết đồ quần áo đưa cho Phó đại ca.....

Khi Lục Hân Á còn đang miên man suy nghĩ, Phó Thực Ân đột nhiên mở miệng.

“Anh không thích Ngụy Giai Hâm, cũng không muốn kết hôn cùng cô ta.”

“Ý?” Cô sững sốt.

“Em hẳn là người biết rõ thái độ của anh với nhà họ Ngụy nhất.” Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt sắc bén giống như không tiếng động trách cứ cô hiểu lầm. “Hai người bọn họ từng gây tổn thương cho em. Sao anh có thể thích người đã gây ra tổn thương cho em được?”

“Em.....” Trong nháy mắt này, tia hy vọng nho nhỏ chọt lóe lên trong lòng Lục Hân Á. Cô vụng trộm chờ mong câu nói tiếp theo của anh.

Nhưng mà Phó Thực Ân cũng không nói gì nữa, không khí nhất thời đông cứng.

Cô có chút hoang mang mở miệng, “Phó đại ca, anh chỉ muốn nói với em thế thôi sao?”

“Ừ.” Anh ứng thanh, coi như thật sự không còn lời nào để nói, sau một lúc lâu mới giống như không bận tâm mấy, hỏi: “Em và Cố Bản Phàm là có chuyện gì?”

Cố Bản Phàm? Lần trước không phải anh đã hỏi rồi sao? Lục Hân Á mới đầu có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh nhớ tới lúc này mình và Cố Bản Phàm ôm nhau bên ngoài cửa, cô mở miệng muốn giải thích, Phó Thực Ân lại cắt đứt lời cô.

“Anh đã điều tra qua, Cố Bản Phàm là một hoa hoa công tử, ăn chơi trác táng, suốt ngày đổi bạn gái, không làm việc đàng hoàng, em không nên qua lại với cậu ta.” Giọng anh bỗng trở nên nghiêm khắc.

Lục Hân Á trợn đôi mắt to nhìn anh, tức giận nhanh chóng ngưng tụ. “Vậy em nên để mắt qua lại với ai đây?”

Cô lớn tiếng chất vấn. “Anh không thích em, chẳng lẽ em không nên đi tìm đối tượng khác sao?”

Phó Thực Ân nhìn cô bị lửa giận nhiễm hồng khuôn mặt, ngọt ngào tựa như thiên sứ trong ánh lửa, đôi môi cô đỏ mọng ướm át khe hở, khiến người ta mê loạn. Ánh mắt anh trầm xuống.

Không phát hiện ra khoảng cách giữa hai người gần đến quá đáng, Lục Hân Á tức giận đến nói hết suy nghĩ trong đầu: “Mà em tìm được đối tượng thế nào có liên quan gì tới anh? Anh đối với em thật sự quá tốt, tốt đến mức khiến em có ảo giác rằng anh thích em, coi như em bị anh lừa là được rồi, em nghĩ anh sẽ yêu em, là do em ngu ngốc. Nhưng hiện tại em đã thông suốt rồi, em muốn thử cùng một người đàn ông khác không được sao? Dù sao anh cũng không thích — ưm.....”

Lời còn chưa dứt, thất lưng cô đột nhiên bị người ta hung hăng kéo lại, sau một trận quay cuồng, đâm vào một lồng ngực kiên cố, hơi thở nóng rực bỗng chốc bao phủ lấy cô, bạc môi kiên nghị nuốt hết những lời còn lại.

Môi cô vừa ngọt vừa ẩm, thân thể mềm mại kề sát mình phù hợp như thế, tất cả của cô giống như vì anh mà sinh ra.....

Bàn tay không khống chế được mơn trớn lưng cô, giữ chặt eo thon, nhận thấy bản thân yên lặng xuất hiện phản ứng sinh lý, lý trí đột nhiên giống như nước đá “ào” một tiếng vào đầu Phó Thực Ân. Anh kinh ngạc hoàn hồn, nhanh chóng buông Lục Hân Á hai mắt đang say mê.

“Thực xin lỗi.” Nói xong, anh xoay người vội vàng rời đi.

7. Chương 7

Anh rốt cuộc đã làm gì Hân Á?

Không phải anh rõ ràng chỉ coi cô là em gái thôi sao? Vì sao lại không khống chế được hôn cô?

Từ trước tới nay anh chưa từng vì người phụ nữ nào mà mất không chế qua, đối với sự tự chủ của mình anh rất kiêu ngạo.

Vì sao là Hân Á?

Hơn nữa..... Anh không thể phủ nhận, cảm giác Hân Á ở trong lòng anh thật sự tốt lắm, khiến anh cảm giác giống như một bộ phận nào đó của mình được lấp đầy.

Anh rốt cuộc làm sao vậy? Hân Á không phải là em gái sao?

Bên ngoài mưa to tầm tã, Phó Thực Ân một mình ngồi trong phòng khách, trong tay cầm tài liệu công ty, nhưng một chữ cũng không đọc được, anh đành đứng dậy rót ỉnh một cốc rượu, muốn chinh đốn lại suy nghĩ đang hỗn loạn.

“Thiếu gia, trẻ thế này rồi sao cậu còn uống rượu?” Quản gia Phúc bá đi ngang qua, thấy anh cau mày, nhin không được thân thiết hỏi.

“Bác Phúc.” Phó Thực Ân thấy ông quản gia nhìn mình lớn lên từ nhỏ, đã giống như người nhà rồi, không nhin được muốn nói chuyện với ông. “Có thể cùng tôi uống cốc rượu không?”

“Được, nếu thiếu gia không ngại.” Phúc bá biết chuyện khiến đại thiếu gia bối rối không liên quan đến công sự, rót cho mình một cốc rượu, ngồi xuống một bên sofa, yên tĩnh đợi thiếu gia tự mình lên tiếng trước.

Đây là lần đầu tiên Phó Thực Ân cùng người khác thảo luận vấn đề tình cảm. Lăn lộn trên thương trường mười năm qua, sóng to gió lớn gì anh cũng đã gặp qua, nhưng lúc này anh lại cảm thấy có chút khó mở miệng.

Thấy thiếu gia trước sau không nói ra lời, Phúc bá dứt khoát lớn mật đoán, “Thiếu gia muốn nói chuyện về Hân Á sao?”

Phó Thực Ân ngoài ý muốn nhìn ông quản gia, “Sao bác biết?”

“Chuyện gì xảy ra trong nhà này, tôi đều biết.” Phúc bá nở nụ cười. “Ngày hôn lễ của nhị thiếu gia, tôi thấy bộ dáng không yên của cô ấy, liền đoán được cô bé có chuyện muốn nói với cậu.”

“Vậy chuyện cô ấy muốn nói bác Phúc cũng biết sao?” Phó Thực Ân cố ý hỏi, không tin ông quản gia khôn khéo như vậy, mọi chuyện đều bị ông đoán được.

“Hân Á thâm mến thiếu gia nhiều năm như vậy, tôi nghĩ cũng nên đến lúc.” Phúc bá nói trúng tim đen.

“Cô ấy..... thâm mến tôi rất nhiều năm sao?” Phó Thực Ân rất kinh ngạc khi nghe đáp án này, lẩm bẩm.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Phúc bá cảm thấy ông mới là người cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới thiếu gia anh tài ngút trời, thế nhưng cũng có lúc không tinh tường. “Mấy năm nay mặc kệ Hân Á có quyết định gì, cuối cùng đều có liên quan đến thiếu gia, không phải sao?”

Phó Thực Ân không phản bác được gì. Những năm gần đây, Hân Á quả thật lúc nào cũng ở bên anh, học đại học thì chuyển đến một khu nhà gần nhà anh nhất, sau khi tốt nghiệp cũng không đi đâu, mở một quán cà phê ngay cạnh công ty anh.

Sao mắt anh có thể mù như vậy chứ?

Nếu chỉ coi anh là anh trai, sao có thể hi sinh nhiều như vậy được?

“Quan trọng là, thiếu gia thích Hân Á sao?” Thật ra đáp án Phúc bá đã sớm biết rõ, nhưng ông vẫn cố ý hỏi, dù sao loại chuyện này phải chính người trong cuộc nghĩ thông suốt mới có tác dụng.

Phó Thực Ân nhớ tới lời tỏ tình của Hân Á ngày đó, không thể phủ nhận khi anh nghe thấy vậy tim đập nhanh hơn, hơn nữa sự phiền chán bởi trước đó thấy cô ôm người đàn ông khác cũng trở thành hư không, thay vào đó là cảm giác vui vẻ mừng rỡ.

Mà tối nay, nụ hôn ngoài ý muốn mất không chế kia cũng làm anh gần như chìm đắm.

“Tôi nghĩ..... có đi.” Phó Thực Ân nghĩ nghĩ, rốt cục thừa nhận.

Có lẽ khi còn quá trẻ phải nhận lấy áp lực tiếp quản công ty, nhiều năm như vậy rồi anh đã có thói quen để công việc chiếm toàn bộ cuộc sống cùng tất cả suy nghĩ, đối với phụ nữ, anh cũng không phải không có khát vọng, chỉ là công việc luôn bận rộn tách sự chú ý khỏi anh.

Cho nên tối nay anh chưa một lần nói chuyện yêu đương.

Nhưng mà anh biết, khi anh đang liêu mạng làm việc, vất vả vượt mọi chông gai, bên người luôn có một bóng dáng trắng nõn, luôn luôn ở nơi nào đó quan tâm chú ý đến tất cả mọi thứ của anh.

“Hân Á là một cô bé rất ngoan, nếu thích, hy vọng thiếu gia có thể xác định tâm ý của mình, trân trọng cô bé. Nếu thiếu gia không thích, nên sớm nói rõ cho cô bé một chút, để cô bé tìm người đàn ông yêu mình, quý trọng cô ấy.” Phúc bá nói rất trực tiếp. “Thanh xuân của con gái rất đáng quý, đừng để cô bé chậm trễ mới tốt.”

Trong đầu Phó Thực Ân thoáng chốc hiện lên một màn Hân Á cùng một người đàn ông khác, cảm giác buồn bực lại lần nữa xông vào tim anh.

Có lẽ từ lần đầu tiên thấy cô, anh đã quyết định “Người kia” chính là cô, không có ai khác.

Chỉ là công việc nhiều cùng thói quen lâu năm, khiến anh quên cô đang ở đây chờ một đáp án.

Hân Á là của anh, vẫn luôn là vậy.

Vĩnh viễn là vậy.

Cơn bão đầu tiên trong năm nay đã đến rồi.

Hiện tượng La Nina nuốt lấy tất cả bão mùa hè, thảng đến khi vào thu rồi cực xuất hiện cơn bão đầu tiên. Thế bão tới rào rạt, thời sự buổi tối liền thông báo ngày mai ngừng đi làm đi học.

Quán cà phê ngày mai không phải mở cửa, tất cả áp lực của Lục Hân Á nhất thời được dỡ xuống, đây chứng tỏ ngày mai cô không cần dậy sớm mở cửa, không cần duy trì sự tỉnh táo, không cần đối mặt với bất kì kẻ nào.

Đương nhiên, lại càng không phải đối mặt với nụ hôn sai lầm trước đó của Phó đại ca.

Nhớ tới sự kích động, vẻ mặt hối hận của Phó đại ca sau khi hôn mình, cô cảm thấy trái tim hoàn toàn bị đập vỡ.

Thừa dịp mưa gió còn chưa lớn, Lục Hân Á đi cửa hàng tiện lợi mua một đồng rượu cùng hai hộp kem lớn, khóa mình trong quán cà phê. Trên tivi đều diễn như vậy, thời điểm quá thương tâm, mức ăn từng miếng kem to, là có thể vui vẻ lên, hoặc là liều mạng uống rượu, là có thể quên đi sự mất ngủ cùng cảm giác đau lòng.

Cô muốn hạnh phúc, muốn vui vẻ lên.

Nhưng mà kem ngọt cùng nước mắt tiến vào trong miệng cô, như thế nào cũng không làm dịu được sự đau đớn tận trong đáy lòng, nước mắt cô vẫn như cũ không ngừng rơi xuống, nỗi đau lòng không có điểm cuối cùng.

Quăng kem vào tủ lạnh, tiếp đó cô uống rượu.

Mua về không phải là bia, bia sẽ không say, cho nên cô mua rượu Whisky tầm 40 độ, mỗi một ngụm Whisky đều thật nồng thật cay, bởi vì quá nồng, cho nên nước mắt chảy xuống cũng thật tự nhiên.

Trái tim giống như bị khoét một mảng, cô không biết nên làm gì mới có thể tốt lên được.

Phó đại ca đáng ghét..... Nếu năm ấy không gặp anh, thì hiện tại cô nhất định sẽ không đau như vậy, nhưng mà, cho dù vậy, cô vẫn muốn gặp được anh.

Bởi vì anh đã cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới cùng mười năm đẹp nhất, ngọt ngào nhất.

Chỉ là mười năm giống như cảnh trong mơ, mười năm cam tâm tình nguyện kia, khiến lòng cô..... Đau quá đau quá.

Lục Hân Á ôm chai rượu, rúc thân mình trong ghế lô chuyên dụng của Phó Thực Ân, muốn bắt lấy một chút hơi thở thuộc về anh. Cô không tiếng động khóc, càng ngày càng khó chịu, giống như một đường chỉ vụng về khâu lấy miệng vết thương, không cẩn thận một chút liền bị đứt rời, máu lập tức trào ra thật nhiều.

Làm sao bây giờ? Tim đau như vậy phải làm sao bây giờ?

Cô cúi đầu thật thấp khóc lên, hồn nhiên không biết ban đêm mưa sa gió giạt, bên ngoài quán cà phê nhỏ, đang có người mở cửa tiến vào.

Người tới bị mưa gió khiến một thân ẩm ướt, cầm trong tay chìa khóa dự bị mượn được, chậm rãi đi tới góc truyền ra tiếng khóc.

Từng bước tới gần, tiếng khóc kia càng lúc càng rõ ràng, cũng càng lúc càng khiến người ta đau lòng.

Tay vươn ra, nhẹ nhàng đẩy rèm vải khu ghế lô, bóng dáng quen thuộc kia chính là đang cuộn mình bất lực khóc.

Nhìn cô nhỏ bé như vậy, thương tâm như vậy..... Thật giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Trái tim truyền đến từng cơn quặn thắt đau đớn, anh vươn tay, nhẹ nhàng xoa trán cô.

Lục Hân Á hai mắt nhắm lệ mông lung ngẩng đầu, có lẽ do chất cồn của rượu làm thần kinh tê dại, phản ứng của cô trở nên chậm chạp, sau khi kinh ngạc nhìn anh một lúc, mới nhận ra anh.

“Phó đại ca.....” Cô hít mũi, mặt khóc chặt vật, làm thế nào nước mắt cũng không ngừng được. “Sao anh lại ở trong này?” Nhất định là do cô uống rượu, mệt mỏi, cho nên xuất hiện ảo giác.

“Anh lo cho em, A Thác đưa chìa khóa cho anh, cho nên anh đến đây.”

Anh mặc một thân quần áo đen, ở trong ảo giác mà vẫn anh tuấn cao ngất như vậy, khiến người ta vừa động tâm lại đau lòng.

“Đừng khóc.” Phó Thực Ân nghiêng người ngồi xổm xuống bên cạnh cô, ngón tay dài thay cô lau đi nước mắt, ai ngờ nước mắt cô giống như đoạn trân châu bị đứt dây càng lúc càng nhiều, khóc đến tim anh cũng hoảng lên, dứt khoát duỗi tay ôm cô vào lòng.

“Xuyt, đừng khóc được không? Là anh không tốt, thực xin lỗi.”

“Anh..... Anh không có lỗi.” Mặc kệ là hiện thực hay cảnh trong mơ, cô đều muốn nói rõ với Phó đại ca.

“Là em rất..... Yếu ớt, cho em..... Cho em một chút thời gian, em..... em sẽ tốt lên nhanh thôi.”

“Không, anh có lỗi.” Anh đau lòng vì sự ngốc nghếch của cô. “Năm ấy mang em về nhà họ Phó, ý định ban đầu là muốn bảo vệ em, để em vĩnh viễn sẽ không phải khóc nữa.”

“Anh chỉ là..... anh chỉ là không yêu em, anh không có lỗi.” Cô khó khăn nói lời này ra miệng, nước mắt thật vất vả mới khắc chế được lại vỡ òa lần nữa.

“Hân Á, em đừng khóc, anh đi rót chén trà nóng cho em. Em bình tĩnh một chút, sau đó hãy nghe anh kể một câu chuyện xưa được không?” Phó Thực Ân kéo cô ra khỏi ngực mình, nghiêm túc nhìn cô.

Lục Hân Á hai mắt nhắm nghiền nhìn anh, mặc dù đầu có chút mê man, nhưng biết Phó đại ca muốn cùng cô nói chuyện quan trọng, vì thế khẽ cắn môi dưới gật đầu.

Phó Thực Ân vừa lòng xoa xoa tóc cô, rời khỏi ghế lô.

Lục Hân Á lúc này mới rút ra mấy tờ giấy, sửa soạn bản thân cho sạch sẽ. Một bên lau nước mắt, chùi nước mũi, cô cũng chậm rãi tỉnh táo lại.

Chỉ chốc lát sau, Phó Thực Ân bưng một chén trà nóng tiến vào ghế lô, dịu dàng đặt vào tay cô, ngồi xuống bên người cô.

Mặc dù hai bên ghế lô đều là sofa dành cho hai người, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ sóng vai ngồi cùng một bên.

Trong lúc bất chợt, ghế lô dường như trở nên nhỏ đi, không khí cũng trở nên mờ ám.

Thấy cảm xúc của cô đã chậm rãi khôi phục lại, anh mới nhẹ nhàng mở miệng. “Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đang suy tính chuyện tự sát.”

Mở đầu như vậy khiến Lục Hân Á cả kinh, trợn lớn đôi mắt còn mang theo ẩm ướt, hoang mang bất ổn nhìn anh.

“Không nghĩ tới đi?” Phó Thực Ân cười khổ. “Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, cũng là lần duy nhất anh có suy nghĩ coi thường mạng sống của mình.” Anh dừng một chút, tiếp tục nói: “Một năm đó thật gian nan, cha và mẹ kế đột nhiên gặp tai nạn xe cộ qua đời, anh trở thành người phải gánh vác trách nhiệm nhà họ Phó, mặc dù cha đã vì anh là người nối nghiệp mà bồi dưỡng từ nhỏ, nhưng mà đối với anh còn đang học năm ba đại học mà nói, vẫn quá sớm rồi. Anh còn chưa kịp chuẩn bị tốt. Lúc ấy, anh chỉ cảm thấy năng lực của bản thân không đủ để đảm nhiệm người nối nghiệp nhà họ Phó mà thôi, lại không biết rằng tình huống của công ty còn phức tạp hơn so với anh tưởng.”

“Mới đầu anh ngây thơ cho rằng sau khi vào công ty, nhóm lão thần luôn một mực cung kính với cha sẽ diễn như trên phim truyền hình, trung tâm phụ tá thái tử sắp kế vị, nhưng trên thực tế, mỗi người đều tìm cơ hội nuốt lấy Phó thị, phe phái đấu tranh thật sự nghiêm trọng, căn bản không có người thật lòng muốn giúp anh. Thậm chí một lần có kẻ điên cuồng muốn giết anh.”

“A?” Nghe đến mất hồn, Lục Hân Á thở nhẹ ra tiếng, vội vàng nhìn anh. “Sau đó thì sao?”

Tuy rằng biết sau đó nhất định không có việc gì, anh mới có thể xuất hiện trước mặt cô, nhưng cô vẫn không nhìn được kinh hãi.

“Đối phương không thành công, nhưng anh lại sợ hãi, bởi vì lo lắng đối phương cũng sẽ thương tổn Ngô Hi, vì thế anh không thể không dùng kế nghĩ biện pháp mang Ngô Hi ra khỏi vòng bão tố, vì chuyện này, Dư Phi cũng rời khỏi nhà họ Phó. Cuối cùng, nhà họ Phó chỉ còn lại một mình anh.” Phó Thực Ân nhẹ nhàng băng quơ kể lại đoạn gian khổ đã qua. “Khi đó mỗi ngày chạy hai đầu trường học cùng công ty, hơn nữa ở trong công ty, anh còn phải đối mặt với sự bôi nhọ cùng công kích của phe phái bất đồng, anh biết mỗi người bọn họ đều đợi anh gây ra lỗi hoặc làm hỏng chuyện, mà anh quả thật cũng bị buộc đến cực hạn.”

“Tiệc rượu xuân tối hôm đó, anh đợi ở trong thư phòng không muốn xuống tầng, bởi vì anh biết năm đó là tiệc rượu xuân náo nhiệt nhất từ trước tới nay của nhà họ Ngụy, tất cả các nhân vật cao cấp trong công ty khó thấy được đều đến đông đủ là một loại tỏ thái độ rõ ràng, nếu anh còn không lập tức biểu hiện cái gì đó, thì quyền kinh doanh Phó thị chân chính sẽ rất nhanh rơi vào trong tay nhà họ Ngụy.”

“Anh ở trong thư phòng nghĩ rằng, đây là một cuộc chiến hoàn toàn không có phần thắng, anh lại không có năng lực, cũng không có tư nguyên, chỉ có thể đem vương quốc xí nghiệp tự tay cha tạo ra dâng tặng cho người khác.”

Lục Hân Á không khỏi nhẹ nhàng cầm lấy tay anh.

“Có một khoảnh khắc, anh tuyệt vọng đến cực điểm, tâm lý cô đơn cùng một môi trường kỳ khiến anh có ý nghĩ tự sát. Anh nghĩ nếu anh đi rồi, tất cả sẽ chấm dứt. Cho dù có người chế nhạo anh không đánh mà chạy, anh cũng coi như không biết, như vậy xong hết mọi chuyện.”

“Nhưng ngay tại thời điểm cái ý nghĩ tự sát ấy càng lúc càng mạnh mẽ, đột nhiên có người ôm lấy anh từ phía sau khốc lóc sụt mướt làm nũng.” Phó Thực Ân nhìn không được cười khẽ. “Anh biết cô gái nhỏ đó nhận nhầm người, nhưng cái ôm của cô ấy toàn tâm toàn ý tràn ngập tin tưởng với anh, cũng đúng tại khoảnh khắc đó, anh được kéo lại từ trong bước đường cùng.”

“Nhưng mà..... em chỉ là nhận nhầm người mà thôi.....”

“Anh biết, nhưng đối với anh mà nói, cái ôm của em cũng chính là sức mạnh tái sinh.” Anh ôn hòa nói. “Sau khi anh nghe em khóc nói nhiều những chuyện không công bằng như vậy, cảm thấy chúng ta giống nhau, cũng vì không có năng lực thay đổi thực tại mà bị bức đến không có đường lui. Nhưng mặc dù như vậy, cuối cùng em vẫn khóc nói rằng, em khóc xong sẽ có sức mạnh mà tiếp tục, sẽ không bỏ cuộc..... Khi đó, anh liền quyết định thay thế anh họ của em, trở thành người quan trọng nhất, có thể toàn tâm toàn ý cho em dựa vào.”

“Anh cảm thấy chỉ khi có người chỉ còn lại anh để dựa vào, anh mới có sức thuyết phục bản thân tiếp tục bước đi, không được ngã xuống, bởi vì nếu anh ngã xuống, sẽ không thể bảo vệ em được nữa.” Anh nhìn cô mang theo sự áy náy nói; “Cho nên em nghĩ rằng anh rất tốt bụng, thật ra đều là biểu hiện giả dối, khi đó anh chỉ là ích kỷ, tuyệt vọng muốn tìm cái lý do để tiếp tục bước đi.”

“Phó đại ca....” Lục Hân Á kích động muốn nói gì đó, lại bị Phó Thực Ân chặn lại.

“Để anh nói hết đã.” Anh cười cười cầm tay cô. “Chỉ là anh không nghĩ tới lần đánh cược tuyệt vọng đó lại thật sự chống đỡ được sự yếu ớt của anh. Thời điểm công tác bận rộn, thấy em dùng MSN gửi đến cho anh, cùng anh nói chuyện, trong lòng anh có thể trở nên mạnh mẽ, về nhà rõ ràng đã mệt đến không chịu nổi, nhưng thấy em ở nhà chờ anh cùng ăn khuya, liền cảm thấy tất cả sự mệt mỏi đột nhiên trở nên thật đáng giá.”

Nghe Phó Thực Ân nói những lời này, sự trống rỗng lúc trước trong lòng Lục Hân Á đột nhiên nhanh chóng được lấp đầy.

Không sao cả, cho dù Phó đại ca không yêu cô cũng không sao cả.

Biết bản thân rất quan trọng trong cuộc đời anh, cho dù chỉ là đã từng, như vậy cũng đã đủ rồi.

“Vài năm này có em, anh càng ngày càng an tâm nỗ lực làm việc, có lẽ bởi quá nhập tâm vào công việc, cho nên tình yêu ở trong sinh mệnh của anh mới trở nên không quan trọng như vậy, anh vốn nghĩ có lẽ anh

không cần tình yêu đến vậy, nhưng sau cái ngày em tỏ tình với anh, anh mới biết được, không phải anh không cần, mà là anh đã có được rồi, cho nên mới không đi tìm nữa.” Anh nghiêm túc nhìn cô, đôi mắt đen sâu kiên định cực kì dịu dàng. “Anh không phải không yêu em, cũng không thể không yêu em.”

Lục Hân Á đột nhiên lại cảm thấy mũi ê ẩm, nước mắt làm tầm mắt cô trở nên mờ hồ, cô không xác định mở miệng hỏi; “Có ý gì?”

“Những năm gần đây anh luôn chỉ biết công việc, mà em bởi vì anh, chưa từng trải qua một lần yêu.

Hiện tại, chúng ta bắt đầu lại. Phó Thực Ân nhìn cô, đáy mắt mang theo ý cười “Lục Hân Á, anh thích em, làm bạn gái anh được không?”

Bọn họ thật sự chưa từng yêu đương qua.

Ngay lúc tình yêu đang muốn phát triển ngọt ngào lần nữa, hai người đồng thời gặp vấn đề này –

Thời điểm hẹn hò yêu đương, mọi người thường đi đâu?

Lục Hân Á lên mạng google thật lâu, phần lớn mọi người đều tới nhà hàng cao cấp ăn cơm, xem phim, xem ca nhạc, đi dạo phố, ca hát, nếu nói xa hơn một chút, thì chính là đi biển, đi leo núi, đi ngâm suối nước nóng.

Những ý kiến này cô đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, đi nhà hàng cao cấp ăn cơm thì có thể, dù sao con người luôn cần ăn cơm, nhưng nếu nói đi xem phim hay xem ca nhạc, đều cảm thấy với thân phận của Phó Thực Ân mà đi tới mấy chỗ như vậy hình như không tiện lắm. Lại nói nhà của anh có một căn phòng nghe nhìn siêu xa hoa, cho dù là muốn vòng quanh âm hưởng hay hưởng thụ thị giác 3D rung động đều có thể, anh căn bản không cần ra khỏi cửa đâu.

Xem kịch ấy à..... Cô sợ bản thân không chịu được, ngủ luôn mất.

Đi dạo phố, cô cảm thấy sẽ lãng phí thời gian và bạc khó mua được của Phó Thực Ân.

Nếu là hoạt động ngoài trời, đi biển cũng không tệ, nhưng cô không biết bơi, ngược lại leo núi có thể xem xét, chẳng qua..... Phó viên ở ngay trên núi Dương Minh, công viên quốc gia giống như vườn sau nhà từ lúc đầu có thể tới, mỗi ngày thấy núi rồi còn chưa đủ sao? Rất cực còn muốn đi leo ở đâu chứ?

Lục Hân Á phiền não nửa ngày cuối cùng vẫn không nghĩ được cái gì, khi thấy lần đầu tiên hẹn hò sẽ tuyên cáo khó hoàn thành, Phó Thực Ân đã tới rồi.

Khó được ngày cuối tuần không phải đi làm, anh mặc một chiếc áo Polo thoải mái cùng quần dài kaki, đơn giản có hình, hơn nữa dáng người anh cao ngất cùng khuôn mặt tuấn lãng, quả thực tựa như người mẫu nam trong mục lục trang phục.

“Chúng ta hôm nay..... đi đâu ạ?” Ngồi trên xe, Lục Hân Á cái gì cũng chưa chuẩn bị chợt dạ hỏi.

“Chúng ta đi ăn cơm, xem phim, đi dạo phố, ngắm cảnh đêm.” Phó Thực Ân vẽ mặt ngày thường tao nhã nghiêm cẩn hôm nay có vẻ đặc biệt thả lỏng sung sướng.

“À?” Không dự đoán được hành trình của anh sẽ bình dân hóa như vậy, cô không khỏi kinh ngạc, xem phim với đi dạo phố đó! Thật hay giả vậy?

“Từ từ thôi.” Anh giống như nhìn thấu lòng cô. “Chúng ta còn rất nhiều lần hẹn hò khác.”

Lục Hân Á nghe anh cam đoan như vậy, bên tai nhất thời nóng ran, dù đỏ mặt, nhưng nụ cười ngọt ngào trên mặt sắp ỉ ra cả mặt rồi.

Hành trình hơn nửa ngày sau đó, bọn họ quả nhiên giống như một đôi tình nhân bình thường, làm những chuyện đi hẹn hò nên làm.

Phó Thực Ân đầu tiên đưa cô đi ăn đồ Nhật, dùng cơm xong, hai người đến rạp chiếu phim báo danh.

Vừa đến rạp chiếu phim, cô mới biết được Phó Thực Ân đã đặt vé ở khu khách quý, hơn nữa không chỉ là hai chiếc, mà toàn bộ khu đó đều bị anh bao hết, miệng cô kêu lãng phí, nhưng trong lòng bởi vì anh tốn tâm tư sắp xếp chuyện hẹn hò mà cảm thấy ngọt ngào.

Cho đến khi cùng anh xem phim cô mới hiểu được tại sao các đôi tình nhân khi hẹn hò thích xem phim.

Bởi vì tại đây trong hơn hai tiếng đồng hồ, chỗ nào hai người cũng không được đi, chỉ có thể ngồi ở vị trí dựa vào nhau, chia xẻ đồ ăn, cảm thụ thị giác cùng tim đập, khi buồn cười cùng nhau cười, khi hồi hộp có thể ở trong bóng tối lặng lẽ cảm tay nhau, hai trái tim đột nhiên trở nên thật gần.

Xem xong phim, Phó Thực Ân mang cô đi ăn kem, cùng đi công ty bách hóa dạo phố.

Chỉ là khí chất cùng diện mạo của anh thật sự rất đáng chú ý, cho dù ăn mặc đã khiêm tốn rồi, nhưng ở trong đám đông vẫn khiến người khác chú ý.

Anh đưa cô đi dạo cửa hàng tinh phẩm nhân hiệu nổi tiếng, cô nhìn nhìn giá, le lưỡi liền lôi anh ra ngoài.

“Đồ đắt tiền như vậy, em cũng không cần mấy. Một đôi giày ba vạn đồng, cho dù có cả chức năng gọi điện thoại, cầm lên có thể nói chuyện điện thoại em cũng không thấy bắt ngờ.”

Mặc dù cái gì cũng không mua, hai người lượn trong công ty bách hóa một vòng, cũng tốn gần 3 tiếng đồng hồ.

Lần này, Lục Hân Á lại hiểu được nguyên nhân các đôi tình nhân muốn đi dạo phố.

“Đi dạo phố có thể biết yêu cầu vật chất cùng sự thưởng thức khác biệt của nhau.” Cô thẳng thắn chia xẻ bí mật nhỏ cô phát hiện ra với anh. “Tuy rằng không mua gì, nhưng ít nhất anh biết em không thích đôi giày nào giá ba vạn đồng trở lên lại không có chức năng gọi điện thoại.”

Phó Thực Ân dịu dàng nở nụ cười.

Đi dạo phố xong, bữa tối anh đặc biệt đặt chỗ một quán nhỏ nổi tiếng không có thực đơn trên núi Dương Minh.

Tuy nói lúc lên núi Dương Minh, cô quả thật có loại ảo giác chuẩn bị phải về nhà, nhưng càng đi sâu vào núi, thì vẫn có chút hi vọng, thấy được phong cảnh mới.

Quán cơm nhỏ tên là “Vân gian”, khách không đông lắm, mỗi khu ghế lô đều có tính kín đáo và cảnh đêm bên cửa sổ đáng thưởng thức, không khí yên tĩnh tươi đẹp, quả thực giống nơi thế ngoại đào nguyên, hơn nữa sau khi đồ ăn được mang lên, món ăn càng khiến cô kinh ngạc.

Mỗi món đồ ăn đều giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy, tinh xảo lại có từng tầng cảm xúc dồi dào.

“Phó đại ca, anh thường ăn những thứ thế này sao còn thích đến quán ăn đồ em nấu chứ?” Ném thử hương vị của người ta, nghĩ lại tay nghề của mình, tuy nói tay nghề của cô không đến nỗi nào, nhưng ở trước mặt đầu bếp chân chính căn bản không lên được mặt bàn đâu.

“Thứ nhất, anh đã sửa rất nhiều lần xưng hô của em rồi.” Anh đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Lục Hân Á sững sốt một chút, lập tức cố ý ngọt ngào kêu lên một tiếng, “Ân” Giọng điệu rất giống mấy cô đi làm ở quán rượu.

Phó Thực Ân tức giận lườm cô một cái, nhưng vẫn nở nụ cười. “Anh thích dùng cơm ở quán cà phê của em, bởi vì nơi đó thuộc về em, là nơi anh có thể hoàn toàn thả lỏng.”

“Anh hình như không có trả lời vấn đề của em đâu?” Tuy lời nói của anh khiến lòng cô thật ảm áp vui vẻ, nhưng cô vẫn khôn khéo bắt được lỗi trong lời nói.

“Tay nghề của em còn muốn trả lời thế nào? Không phải mỗi lần anh đều ăn hết sao.” Anh ôn hòa cười cười.

“Đây tính là đáp án gì chứ? Thật vô lại.” Cô cười chu miệng làm nũng.

Phó Thực Ân ngưng mắt nhìn dáng vẻ xinh đẹp động lòng người của cô, rốt cục không nhịn được khom người hôn lên cánh môi mềm mại ngọt ngào của cô.

Hơi thở anh ảm áp, kiên định triền miên khẽ mở môi cô ra, đầu lưỡi thông thả mềm nhẹ công thành chiếm đất, khiến toàn thân cô như nhũn ra.

Thật lâu sau, anh mới mê luyến không thôi lấy ra. “Anh biết những năm gần đây em vẫn luôn thích anh.” Anh đột nhiên nghiêm túc nhìn cô nói.

“Làm gì vậy chứ.....” Bị nói vậy, khuôn mặt Lục Hân Á hơi nóng lên, xấu hổ lại thẹn thùng cúi xuống.

“Cho dù là thật cũng.....” Cũng không cần phải nói ra đi?

“Nếu có một ngày, em phát hiện ra anh không hoàn mỹ như em nghĩ thì làm sao đây?” Về mặt anh thoát nhìn có chút phiền não.

“Em đâu có nghĩ anh đến hoàn mỹ như vậy đâu.” Cô liếc mắt một cái, hừ nói: “Gì mà tự kiêu vậy chứ.”

“Vậy sao?” Anh bị cô chọc cười.

Lục Hân Á bị khuôn mặt anh tuấn tươi cười kia làm mềm nhũn, tay ôm lấy mặt anh, cố ý phụng phịu nghiêm túc mở miệng, “Anh quả thật không hoàn mỹ đâu, là tình yêu khiến em mù quáng, mới thoát cho rằng anh hoàn mỹ. Cho nên anh không cần sợ bản thân có khuyết điểm, chỉ cần liên tục khống chế sự mù quáng của em là được rồi.”

Phó Thực Ân rốt cục không nhịn được cười ra tiếng, ôm chặt cô vào lòng.

Anh hy vọng sẽ mãi mãi như thế này, cô vĩnh viễn sẽ không cũng không cần phát hiện ra mặt đen tối kia của anh.....

8. Chương 8

Có lẽ không ai nghĩ tới, nói đến chuyện yêu đương Phó Thực Ân sẽ thoát khỏi hình tượng anh minh thần võ, cơ trí nho nhã bình thường, năm tháng này, sự thay đổi của anh có thể nói là mọi người quá rõ ràng.

Đương nhiên ngày thường khi ở công ty làm quyết sách hay giặt điện người, anh vẫn là cái dáng vẻ văn đạm phong khinh giết người trong vô hình, nhưng ngoại trừ lúc tất yếu đó, gần đây anh có chút vị người hơn, thậm chí còn có thể cùng công nhân viên chào hỏi tán gẫu vài câu, hòa ái dễ gần không còn giống như một vị thần trên mây nữa.

Nhóm chủ quản cao cấp đối với sự thay đổi của ông chủ lớn đều nghị luận sôi nổi, nhưng cuối cùng không ai có được đáp án chính xác. Nếu nói tổng giám đốc đang yêu, nhưng anh làm việc nghỉ ngơi vẫn như bình thường như trước, vẫn là mỗi ngày làm việc tới hơn mười giờ, dùng cơm cũng chỉ đến quán cà phê gần đó mà thôi, hơn nữa đối tượng là ai cũng không có ai biết.

Trong khi mọi người còn đang xôn xao suy đoán, rất nhanh đã tới tháng một, tiệc rượu xuân mỗi năm một lần lại tới rồi.

Kể từ khi Phó Thực Ân lại một lần nữa nắm quyền, tiệc rượu xuân nhà họ Ngụy liền xuống dốc, sự kiện lớn nhất trong năm cử hành ở Phó viên như cũ, mặc kệ là bạn bè chính thương hay công ty cao cấp, hôm nay tất cả đều sẽ mặc thịnh trang* tham dự.

*thịnh trang: lễ phục/trang phục hoa lệ, lộng lẫy

Mà nay năm cũng như năm vừa rồi, bạn gái Phó Thực Ân bên người tuyệt đối không lặp lại, chỉ là bạn gái lần này của anh khác với những lần trước, cũng không phải khuôn mặt lạ nào. Các chủ quản cao cấp giai đoạn đầu thường qua lại nhà họ Phó đều gặp qua cô gái này, đại lão nhà họ Ngụy tự nhiên càng vô cùng quen thuộc, bởi vì ngồi bên người Phó Thực Ân, chính là đứa con gái thân thích bọn họ đầu đầu nhất, Lục Hân Á.

Lần đầu lấy thân phận nữ chủ nhân tham gia tiệc rượu cỡ lớn, Lục Hân Á có vẻ vô cùng bất an, cô giữ chặt lấy Phó Thực Ân, giống như sợ anh sẽ gãy ra vậy.

“Đừng căng thẳng, cho dù bọn họ có muốn ăn thịt người, cũng sẽ xông về phía anh.” Phó Thực Ân dịu dàng vỗ vỗ tay cô.

“Sao em lại phải ở trong này?” Cô nhỏ giọng hỏi vấn đề giống nhau lần thứ một trăm.

“Em cần phải làm quen đi.” Anh cười đáp. “Tập sớm một chút có vẻ tốt hơn, tương lai còn có bao lần tiệc hội em phải đứng bên người anh đấy.”

Lục Hân Á trong lòng ngọt ngào muốn chết, nhưng vẫn không nhận được e lệ mặt hơi đỏ, chẳng qua cô không oán trách nữa, cố gắng trưng lên dáng vẻ đoan trang, ngoan ngoãn sắm vai bình hoa bên cạnh Phó Thực Ân, một bên vụng trộm quan sát một con người khác của anh cô chưa từng thấy qua.

Phó Thực Ân ở trong hội trường đón nhận những ánh nhìn mang theo sự tôn kính, sợ hãi hoặc ghen tỵ của mỗi người, nhưng vẫn bình thản ung dung, trò chuyện vui vẻ, xem ra đó chính là người lãnh đạo hoàn mỹ trời sinh, khí phách thông dong tiêu sái kia, không hổ là người nổi nghiệp được huấn luyện từ nhỏ.

Hơn nữa lợi hại nhất là mặt nạ giả treo trên khuôn mặt kia của anh, cánh tay bị cô bóp chặt vì căng thẳng cũng không kêu đau, luôn bảo trì phong độ cười ôn nhã.

Điểm tuyệt đối! Lục Hân Á trong lòng vụng trộm chấm điểm cho anh, không ngờ khéo mắt bắt được bóng dáng khiến sắc mặt cô thoáng chốc cứng đờ.

Hôm nay dù sao cũng là tiệc lớn của Phó thị, người nhà họ Ngụy đương nhiên sẽ không vắng mặt, Ngụy Văn Bá cùng Ngụy Văn Trọng giờ phút này chính là đi tới phía bọn họ, trong tay đều tự cầm ly rượu.

“Thực Ân, năm nay đổi bạn gái đi cùng à?” Ngụy Văn Bá cười trêu chọc, ánh mắt nhìn Lục Hân Á lại trầm xuống.

“Bác Ngụy.” Phó Thực Ân giờ ly rượu lên, gật đầu chào hỏi.

“Bác cả, bác hai.” Nhìn thấy trưởng bối gia tộc, Lục Hân Á hiển nhiên phải chào hỏi trước.

“Hân Á, đã lâu không thấy cháu? Tốt nghiệp rồi chứ?” Ngụy Văn Trọng mở miệng hỏi, không biết thật sự đã quên đợt trước vừa gặp mặt trong hôn lễ của nhị thiếu nhà họ Phó, hay là căn bản không để cô vào mắt.

“Vâng, cháu tốt nghiệp đã lâu rồi.” Lục Hân Á cười tủm tỉm trả lời, chỉ là ngón tay càng bám chặt lấy cánh tay Phó Thực Ân.

Cảm giác được cô lại phòng bị cùng căng thẳng, Phó Thực Ân dứt khoát vươn tay, nhẹ ôm lấy thắt lưng cô, hoàn toàn nhét cô vào dưới cánh chim của mình, cho cô một chút cảm giác an toàn.

“Vậy tốt nghiệp xong đang làm gì rồi?” Ngụy Văn Bá hỏi theo. “Làm việc tốt chứ?”

“Có ạ.” Lục Hân Á gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, nhìn cháu không làm chuyện gì xấu, có thể đi theo quỹ đạo là bác an tâm rồi.” Về mặt khoan dung kia của Ngụy Văn Bá rất chân thật, người không biết chuyện có lẽ nghĩ rằng cô đã từng làm ra chuyện tày trời nào đó.

“Đúng vậy, đời này chỉ cần cháu làm người cho tốt, không bước theo vết xe đổ của mẹ cháu, nơi đâu cũng quyền rũ đàn ông, lừa tiền chung quanh, như vậy tổ tiên tích đức rồi.” Ngụy Văn Trọng cũng xướng theo.

“Bác Ngụy không cần lo cho Hân Á.” Phó Thực Ân nhìn tất cả vào mắt, lộ ra nụ cười tao nhã lợi hại trên thương trường khiến kẻ địch phải khiếp đảm. “Mắt nhìn người của cháu rất tinh chuẩn, nếu đã xem cô ấy là đối tượng kết hôn trong tương lai, đại biểu Hân Á hiển nhiên vô cùng ưu tú.”

“Đối tượng kết hôn?” Ngụy Văn Trọng kinh ngạc lặp lại.

“Thực Ân, cháu đang nói đùa sao?” Phó Thực Ân không nói đạo lý chướng mắt con gái nhà họ Ngụy bọn họ, ngược lại đi thích đùa con gái cha chạy trốn, mẹ không đứng đắn này. Ngụy Văn Bá nói tiếp: “Hân Á từ nhỏ không cha, mẹ nó lại –”

“Gia cảnh Hân Á không tốt cháu biết rõ, chẳng qua không liên quan gì đến Hân Á.” Phó Thực Ân thần nhiên nói, trong giọng nói mang ý cảnh cáo khiến không khí đột ngột trở nên đông cứng.

Đang lúc Ngụy Văn Trọng tự hỏi nên khuyên thế nào để Phó Thực Ân thay đổi tâm ý, xa xa thấy Ngụy Như Oánh cùng con gái Giai Hâm đi tới, ông ta vội vàng nháy mắt với con gái.

“Hân Á, các chị họ của cháu đều tới đây rồi, chị em mấy đứa lâu không gặp mặt, không bằng qua tâm sự với nhau đi.”

Chỉ cần Lục Hân Á rời đi, có lẽ có thể nhân cơ hội khuyên nhủ Phó Thực Ân.

“Cháu.....” Vừa nghe thấy nhóm chị họ đến đây, Lục Hân Á có chút bất an. Chẳng qua chuyện đó không có liên quan với Phó Thực Ân, cô đã sớm biết lúc trước mình hiểu nhầm chuyện giữa anh và chị họ Giai Hâm.

Chỉ là bằng vào kinh nghiệm của mình, cô biết ở chung với nhóm chị họ là một chuyện thực đáng sợ.

“Hân Á, em cũng tới rồi?” Ngụy Giai Hâm nhận được ám hiệu của cha, vẻ mặt vốn ghen ghét rất nhanh chuyển sang tươi cười, ngay cả giọng nói cũng cao lên mấy độ.

“Chị họ.....” Lục Hân Á chỉ có thể kiên trì nở nụ cười.

“Lâu rồi không gặp, chúng ta đừng ầm ỹ mấy người đàn ông bàn chuyện công việc, ra chỗ khác nói chuyện con gái chúng mình đi.”

Ngụy Như Oánh sau khi kết hôn vẫn độc tài như trước, gả ột tên đàn ông chương mắt có điều kiện, cả ngày oán giận. Giờ phút này thấy bên cạnh người đàn ông mình ngưỡng mộ nhất lại là một con quỷ đáng ghét, trong lòng cũng rất không thoải mái.

“Em.....” Lục Hân Á muốn cầu cứu Phó Thực Ân, lại lo lắng bọn họ thật sự có việc muốn nói.

Quên đi, dù sao đi theo chị họ ra ngoài bị ghét bỏ, ở trong này cùng các cậu cũng bị ghét bỏ, không có gì khác nhau cả. Hơn nữa cô chậm chạp ngốc nghếch, đến mãi tận bảy giờ mới biết được hai người chị họ vì sao từ nhỏ đến lớn vừa gặp chuyện của Phó Thực Ân liền nhầm hết vào cô.

Còn về sóng ngầm mãnh liệt giữa cô và chị họ, cô cũng không thể trốn mãi được, dù sao nhà họ Ngụy còn đang phục vụ Phó thị, tương lai mọi người còn rất nhiều lần gặp nhau, vẫn là đau dài không bằng đau ngắn, giải quyết một lần cho xong.

Ai! Lục Hân Á ở trong lòng than nhẹ một tiếng, coi như lợn chết không sợ nước sôi đi.

“Thực Ân, em đi cùng chị họ lấy chút đồ ăn.” Cô nhẹ giọng nói.

“Em xác định?” Anh hơi nhướn mày.

Lục Hân Á chỉ lộ ra nụ cười ngọt, đáp lại sự săn sóc quan tâm của anh.

Hai người mất đi mày lại ngọt ngào với nhau khiến Ngụy Như Oánh cùng Ngụy Giai Hâm nhìn mà nổi trận lôi đình, trong lòng châm ghim người rơm Lục Hân Á hơn mấy nghìn lần rồi.

Mang Lục Hân Á rời khỏi phạm vi tầm mắt của Phó Thực Ân, giọng nói bọn họ cay nghiệt trở lại.

“Cô rất lợi hại đó. Bám Phó đại ca nhiều năm như vậy rồi còn âm hồn bất tán.” Ngụy Như Oánh hai tay khoanh ngực, lạnh lùng nói.

“Chị họ, em không bám anh ấy.” Lục Hân Á hít sâu một hơi, còn nghiêm túc chỉ ra chỗ sai, “Bọn em chính là đang kết giao.”

“Kết giao?” Không dự đoán được Lục Hân Á dám đồng ý phản bác, Ngụy Như Oánh biết ván đã đóng thuyền, ghen tị trong lòng tăng vọt không khống chế được. Cô ta chính là không thể nhận thất bại bởi một con quỷ đáng ghét gia thế, diện mạo không có này.

“Buồn cười? Các người sao có thể kết giao được? Phó đại ca là người nào chứ, mà cô có cái thân phận gì?”

“Hân Á.” Ngụy Giai Hâm tuy cũng ghen tị cuộn cuộn, nhưng bày ra dáng vẻ lý giải nói với Lục Hân Á: “Tôi biết Phó đại ca là người đàn ông hấp dẫn, cô trẻ tuổi khó tránh khỏi bị lầm lạc, nhưng đứng ở lập trường chị họ tôi muốn nhắc nhở cô, cha tôi đã bàn chuyện hôn nhân của chúng tôi với Phó đại ca..... Hy vọng cô có thể hiểu được.”

“Chuyện hôn nhân?” Lục Hân Á thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

“Đúng vậy, hai nhà chúng tôi môn đăng hộ đối, Phó đại ca cũng thích tôi, cho nên.....” Ngụy Giai Hâm cố ý nói đến điểm đậm lại đáng yêu. “Hy vọng cô có thể buông tha Phó đại ca.”

“Buông tha anh ấy? Em có thể nào với anh ấy đâu?” Hiện tại là chiêu gì đây? Lục Hân Á biết chị họ vẫn luôn mến mộ Thực Ân, nhưng cô là người từng trải, từng nếm qua tư vị đau khổ yêu mến không thành công, liền không muốn lên tiếng châm chọc, chỉ chân thành nhìn Ngụy Giai Hâm nói: “Chị họ, em không biết bác hai nói thế nào với chị, nhưng quả thật em đang cùng Thực Ân hẹn hò, bọn em giống như đôi tình nhân bình thường vậy, rất nghiêm túc về đoạn tình cảm này.”

“Cô nói vậy!” Khuôn mặt Ngụy Giai Hâm mờ rùi còn đoan trang đáng yêu đột nhiên trở nên vắn vẹo, giọng nói còn bén nhọn hẳn lên.

“Phó đại ca sẽ không hẹn hò với cô đâu!”

“Chị họ.....” Tình hình có chút không ổn, chị họ giống như không không chế được. Lục Hân Á hơi hơi lui từng bước.

“Ngay cả mẹ ruột mình cũng ném đi mặc kệ, đứa con gái tâm địa sắt đá như vậy, Phó đại ca mới không thích cô đâu!”

Ngụy Giai Hâm lớn tiếng nói.

“Mẹ?” Nghe thấy lời cô ta, Lục Hân Á trở nên khấn trương, bất chấp sợ hãi vừa rồi trong lòng, tiến lên vội vàng hỏi: “Chị họ, chị biết mẹ em ở đâu sao? Mau nói cho em biết.”

“Sao tôi phải nói cho cô? Ban đầu không phải cô bỏ lại mẹ cô chạy tới bên Phó đại ca sống những ngày sung sướng sao? Sao còn có thể nghĩ tới bà mẹ nghèo khổ kia?” Thấy mình đạp lên chân đau của cô, Ngụy Giai Hâm đắc ý nở nụ cười.

“Chị họ, chị làm ơn nói cho em biết, mẹ em đang ở đâu đi?” Nghe những lời chị họ nói, mẹ hẳn là có liên lạc với bọn họ, Lục Hân Á càng hoảng. “Xin chị đó, em vẫn không tìm thấy bà ấy.”

Từ khi vào nhà họ Phó, cô vẫn muốn liên lạc với mẹ, cũng từng xin Thực Ân mang cô đi gặp mẹ, nhưng lần đó tốn công vô ích. Bọn họ đến nơi mới của mẹ, mẹ lại bởi vì nợ tiền thuê nhà mà thừa dịp ban đêm bỏ trốn, ngay cả chủ cho thuê nhà cũng không biết bà chạy đi đâu, sau lần đó, cô cũng không thấy tin tức của mẹ nữa.

“Mẹ cô thật đáng thương, con gái không cần mình, đành phải tùy tiện theo một tên đàn ông, bị lừa tiền thì thôi, còn bị đánh tới hủy dung..... Đáng thương quá! Con gái chỉ nghĩ tới vinh hoa phú quý cho riêng mình.” Ngụy Giai Hâm nhìn đáng vẻ gấp đến độ sắp khóc ra, trong lòng có khoái cảm trả thù.

“Mẹ bị hủy dung?” Lời của chị họ khiến trong lòng Lục Hân Á không ngừng trầm xuống, cô thất thần nỉ non, không thể tưởng tượng được người mẹ yêu cái đẹp nhất bị hủy dung thì sống sót như thế nào. Cô đau lòng không kìm nén được, nước mắt rơi xuống. “Chị họ, làm ơn nói cho em biết được không? Xin chị đấy!”

“Đừng có kéo tôi!” Ngụy Giai Hâm hất tay cô ra. “Sao tôi phải nói cho cô? Bằng không cô không được quần lấy Phó đại ca nữa, tôi liền nói cho cô.” “Em.....” Lục Hân Á có chút chần chừ, đồ dẫn lắc đầu. “Không được.”

“Xem đi! Vì đàn ông ngay cả mẹ mình cũng không cần.” Ngụy Như Oánh ở bên cạnh thêm mắm thêm muối nói.

“Không phải.....” Không phải như thế, như vậy không công bằng với Thực Ân!

Lục Hân Á muốn giải thích, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói ôn hòa khiến người ta vững vàng.

“Tin đồn đều là những lời nhảm nhí.” Phó Thực Ân không biết từ khi nào đã nói chuyện xong với trưởng bối nhà họ Ngụy, đi đến phía sau Lục Hân Á, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. “Tôi nghĩ lấy năng lực của tôi, còn không đến mức không tìm được mẹ vợ tương lai.”

“Phó đại ca?” Ngụy Giai Hâm cả kinh, lại nhìn thấy thái độ tìm mọi cách che chở của anh với Lục Hân Á, sắc mặt lập tức hết xanh lại trắng.

“Hai vị tiểu thư nhà họ Ngụy, sự nhấn nại của tôi có giới hạn, mời các cô tự lo cho tốt đi, về sau đừng để tôi nhìn thấy các người ức hiếp vợ chưa cưới của tôi.” Giọng nói Phó Thực Ân lạnh lẽo, trong đó có cả ý tứ cảnh cáo khiến người ta không thể bỏ qua, anh thản nhiên nhìn chị em nhà họ Ngụy một cái, rồi ôm lấy Lục Hân Á đang cúi đầu khóc xoay người rời đi.

Tiệc rượu còn chưa kết thúc, Lục Hân Á liền trốn vào phòng, thân là chủ nhân Phó Thực Ân không thể rời vị trí, chỉ có thể nhanh chóng chấm dứt tiệc rượu.

Thời điểm anh vào phòng, cô đã thay lễ phục rửa mặt chải đầu xong, chỉ là ánh mắt còn hồng hồng sưng đỏ, ngồi một góc ngẩn người.

Dáng vẻ uể oải yếu ớt của cô khiến lòng anh chợt đau, anh đi tới nhẹ nhàng đè lên bả vai cô.

Cảm nhận được sức mạnh ổn định quen thuộc từ trên vai truyền đến, Lục Hân Á quay đầu ôm lấy thắt lưng Phó Thực Ân, trán đặt lên chiếc bụng rắn chắc của anh, thì thào nói nhỏ, “Em thật sự tội tệ..... Mẹ xảy ra chuyện như thế, vậy mà em cũng không biết.....”

“Được rồi, trước đừng khổ sở.” Phó Thực Ân vỗ vỗ cô, dịu dàng khuyên bảo. “Hai người nhà họ Ngụy kia nói không chừng chính là muốn bắt nạt em mới nói bậy nói bạ, em trước đừng lo lắng.”

“Không, anh không biết đâu.....” Lục Hân Á ngẩng đầu, trong mắt phấp phất ánh lệ, nhìn anh tha thiết. “Thời điểm cuộc sống không ổn, mẹ sẽ tìm đàn ông để dựa vào, những người đó rất nhiều người không yên phận..... Các chị nói..... không phải chưa từng xảy ra.”

Những năm gần đây cô lớn lên dần dần thành thực, gặp qua rất nhiều người, mới bắt đầu hiểu được mẹ không ngừng đổi đàn ông bên người là vì cảm thấy không an toàn, cô thấy mẹ thật đáng thương, dù sao hồi còn ở cùng mẹ, trong cuộc sống cũng không có gặp ai như Phó Thực Ân có thể kéo bà lại.

“Đừng tự dọa mình như vậy.” Phó Thực Ân ngồi xuống bên cô, ôm cô vào lòng.

“Em thật sự không xong rồi.” Hai má dán vào ngực anh, khăn giấy trong tay đã bị nước mắt cô thấm ướt. “Khi đó một lòng muốn chạy khỏi nơi đó, liền bỏ mẹ lại.....”

“Không phải như thế, em biết là không phải mà.” Anh nắm lấy bả vai nhỏ yếu của cô khiến cô đối mặt với mình, trịnh trọng mở miệng, “Em cũng không bỏ lại bà ấy.”

Nhìn đôi mắt đen của anh, Lục Hân Á nhớ tới năm ấy, ngày đó Phúc bá và luật sư muốn dẫn cô đi, mẹ quả thật chưa từng mở miệng muốn giữ cô lại.

“Nhưng mà mẹ..... vẫn là mẹ em.” Ít nhất trước đó, mẹ vẫn mang cô theo bên người, cố gắng nuôi cô lớn, không phải sao? “Một mình mẹ không thể sống được..... em lại không có cách giúp đỡ, ngay cả cách liên lạc cũng không có.....”

“Bà ấy có phương thức liên lạc với luật sư Cố, nếu bà ấy thật sự muốn tìm em, sẽ không phải không có cách.” Phó Thực Ân chỉ hy vọng không phải nhìn về tự trách của cô nữa, nhưng sự thật tàn khốc như vậy, vẫn tàn nhẫn tựa như con dao sắc bén.

Nếu không phải cô bỏ mẹ lại, thì chính là mẹ bỏ cô, mặc kệ sự thật là thế nào, đều đủ khiến cô tan nát cõi lòng.

“Nhiều năm vậy rồi, em tưởng rằng sẽ không đau nữa.....” Cô ghen ngào nói.

“Xuyết.” Ánh mắt ôn hòa thâm thúy dừng trên cô, anh hôn lên khuôn mặt mềm mại đầy nước mắt của cô, dịu dàng nói nhỏ: “Mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng không phải lỗi của em. Đừng tự trách mình được không?”

Nụ hôn của anh trân trọng mềm nhẹ, khiến Lục Hân Á cảm thấy thật ấm áp.

“Chuyện mẹ em anh sẽ xử lý, em không cần lo lắng.” Anh nhỏ giọng cam đoan, hôn lên môi cô.

“Thực Ân.....”

“Xuyết, đừng khóc.” Anh muốn cô quên đi tất cả sự thương tâm, vì thế dịu dàng hôn môi cô. “Anh đã nói sẽ bảo vệ không để em đau lòng nữa, không được hại anh nuốt lời.”

Trong nụ hôn nóng bỏng dịu dàng của anh, sự thương thâm, mát mát cùng đau đớn vì bị vứt bỏ của cô, giống như từng chút từng chút một nhạt dần.

Cô muốn nhiều hơn, cô muốn anh. Cô khát vọng tình yêu của anh bỏ khuyết cho sợ hãi cùng khuyết điểm trong cuộc đời cô.

Khi nụ hôn dần trở nên cuồng nhiệt, anh nhẹ nhàng âu yếm đường cong nữ tính của cô, gần như không thể khắc chế được sự xúc động của mình, hơi thở ồ ồ hỗn loạn.

Anh hôn rồi lại hôn, rốt cục nhịn xuống dục vọng sắp bùng nổ, thở gấp bên tai cô nói nhỏ, “Không thể tiếp tục..... em không biết sẽ xảy ra chuyện gì.....”

Lục Hân Á mở đôi mắt mờ sương xinh đẹp, nhìn thật sâu vào người đàn ông đang bị dục vọng tra tấn, đây là người đàn ông cô yêu.

Người đàn ông luôn dịu dàng, trân trọng cô.

Cô biết cô sẽ không hối hận.

Nở nụ cười ngọt ngào với anh, thân thể mềm mại của cô tiến lên, e lệ mà chủ động hôn anh.

“Em biết.” Cô dụ dỗ nhẹ nhàng cắn môi anh. “Em yêu anh, hơn nữa..... em cũng muốn.”

Lời cho phép giải phóng tia lí trí cuối cùng của người đàn ông.

Ban đêm dịu dàng nồng nhiệt, bữa tiệc riêng tư của đôi tình nhân, rốt cuộc lặng lẽ tới rồi.....

Nắng trời mùa đông ấm áp chiếu vào trong phòng, trên chiếc giường đơn, thân thể mềm mại pháp phồng nằm trên đó, khuôn mặt ngọt ngào giờ phút này ngủ say lộ vẻ ngây thơ, lông mi thật dài thỉnh thoảng nhẹ rung động.

Phó Thực Ân chống khuỷu tay nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, khuôn mặt tuần nhả hiện lên nụ cười nhẹ.

Trải qua nhiều năm vất vả như vậy, ông trời cuối cùng cũng không quên hạnh phúc của anh, hơn nữa từ thật lâu trước đó, đã đưa thiên sứ đến bên người anh.

Nửa năm qua chính thức hẹn hò với Hân Á, anh mới hiểu được cuộc sống tự cho là phong phú bận rộn đã thiếu mất cái gì, cũng mới biết được trong đêm khuya thức đêm tăng ca, anh muốn dùng công việc thay cho giấc ngủ trống rỗng là từ đâu mà đến.

Mười năm trước người anh muốn bảo vệ, sau một đường mưa gió anh gắng sức đi qua, cuối cùng nghỉ lại trong lòng anh.

Ngón tay anh lướt qua ngũ quan khéo léo của cô, lại duỗi tay nhéo nhẹ hai má cô, không nhịn được cúi người xuống hôn, không muốn một mình tỉnh dậy, muốn đánh thức cô dậy làm bạn với anh.

Trong lúc ngủ mơ, Lục Hân Á cảm thấy có người nhẹ nhàng hôn cô, thương tiếc âu yếm da thịt mẫn cảm, cảm giác tê dại vọt lên, cô nháy mắt mấy cái, mở đôi mắt sương mù vô tội.

“Chào buổi sáng.” Đôi môi đang quấy rầy cô rời đi, Phó Thực Ân cúi đầu nói.

“Sớm.....” Sao Thực Ân lại ở trong này? Trong khoảng thời gian ngắn Lục Hân Á còn có chút chưa tỉnh táo, vẻ mặt mê mang.

“Ngủ ngon không? Có chỗ nào không thoải mái?”

Lòng bàn tay ấm áp len lén trượt lên bụng cô, nhẹ nhàng mát xa, rõ ràng anh hỏi rất dịu dàng, nhưng động tác lại mờ ám khiến thiên hạ dưới chăn nóng hết cả người.

Cô đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng che mặt, không muốn đối mặt với kí ức xấu hổ kia.

Trời ạ! Cô vậy mà cùng Thực Ân.....

Lục Hân Á trốn ở trong chăn đến sắp không hô hấp được, trong đầu lại còn liều mạng truyền tới hình ảnh nhiệt liệt triền miên tối hôm qua. Tai cô nóng rực, cảm thấy bản thân nóng đến muốn bốc hơi rồi.

Nghe thấy ngoài chần tiếng cười nặng nề, cô tức giận kéo chần xuống, quả nhiên nhìn thấy con sói chiếm hết tiện nghi hôm qua, giống như mèo trộm được cá đặc ý nhìn cô cười.

“Không cho cười nữa!” Cô đỏ mặt hét lên, tay muốn che miệng anh, lại bị anh nắm lấy.

Ánh mắt anh trầm xuống, yên lặng nhìn cô, nhẹ nhàng cắn ngón tay cô.

Đầu ngón tay nhảy cảm khiến toàn thân cô tê dại, ngón chân cuộn lên, rất nhanh liền không cách nào ngăn cản được. “Không được..... Không chơi nữa, phải dậy thôi.”

“Trước khi dậy, anh có chuyện muốn nói với em.” Phó Thực Ân ấn nhẹ cô về giường, vẻ mặt có chút thần bí, có chút căng thẳng.

“Chuyện gì?” Lục Hân Á thấy bất an.

Sẽ không phải Thực Ân thay đổi suy nghĩ, không thích cô đâu chứ?

“Tiến triển tới qua xảy ra nhanh hơn so với anh nghĩ, vậy nên anh cũng không thể không suy tính chuyện có thể sẽ xảy ra.” Anh còn nghiêm túc nói.

“Xảy ra chuyện gì? A.....” Lục Hân Á vừa hỏi xong, đôi mắt sắc bén của anh nhẹ nhàng quét về phía bụng cô, cô lập tức nhận ra điểm ấy, nhẹ hít một hơi.

Xong đời, không tránh thai!

“Bởi vì chuyện này liên quan đến danh dự nhà họ Phó bọn anh, cho nên.....” Anh từ dưới gối lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, ngón tay thon dài thoải mái mở nắp hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh lập tức hiện ra trước mắt cô.

“A?” Anh mua từ khi nào? Lục Hân Á kinh ngạc nói không ra lời.

“Đây là chiếc nhẫn anh chuẩn bị cầu hôn em, cho em biết trước.” Phó Thực Ân mỉm cười. “Chẳng qua anh chưa định đưa em, bởi vì anh còn có chuyện cần giải quyết, em cũng cần thời gian suy nghĩ một chút. Anh chỉ muốn cho em biết, em nhất định là của anh.go siorai, vĩnh viễn.”

Lục Hân Á sửng sốt, anh biết ý nghĩa tên quán cà phê..... Cô đỏ mặt, tim đập thật nhanh.

“Lục tiểu thư, kể tiếp một ngày nào đó, anh sẽ lại cầu hôn với em lần nữa, hy vọng khi đó em sẽ ột câu trả lời tốt lành.”

Cách làm của Phó Thực Ân đến tốt cùng là xấu hay lãng mạn, Lục Hân Á cũng không biết, cô chỉ biết bản thân vui tới mức sắp bay lên trời rồi.

“Được rồi, chuyện quan trọng đã thông báo xong.” Phó Thực Ân đem hộp nhẫn đặt ở đầu giường, một bên kéo chần ra, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra nụ cười xấu xa. “Anh đã bày tỏ thành ý của mình rồi, hiện tại là em.”

“Oa a!” Chần bị kéo đi, Lục Hân Á sợ hãi kêu một tiếng, vừa cười vừa tránh xin khoan dung. “Không được, phải dậy thôi, không thể quá muộn.....”

“Hôm nay vẫn là ngày nghỉ tết âm lịch, chúng ta có cả một ngày.” Cánh tay dài duỗi ra, ôm cô vào lòng, anh xoay người một cái liền đặt cô dưới thân, vững chắc cương dương thuộc về đàn ông dán lấy từng tấc mềm mại của cô, anh cúi người cắn thận hôn nhẹ da thịt cô, chậm rãi di động xuống.....

Đột nhiên, một bàn tay trắng ngọc nhỏ bé ngăn lại thế tấn công của anh.

Lục Hân Á đỏ mặt, lời lẽ chính nghĩa mở miệng, “Không được, em đã đồng ý với bác Phúc sáng sớm đi sửa sang nhà thờ họ với bác rồi, anh cũng không được lười biếng, chúng ta phải dậy thôi.” Nói xong, cô bọc chần lại xoay người một cái muốn chạy trốn vào phòng tắm, nhưng mới được hai bước đã bị kéo trở về.

Cô vừa quay đầu lại, chỉ thấy một góc chần đang bị Phó Thực Ân mỉm cười nắm trong tay.

Anh nhàn nhã, dùng chút lực, cô giống như con quay bị kéo lại về giường.

“Không vội.” Phó Thực Ân thoải mái kéo cô lên giường, tựa lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Chúng ta làm chuyện tốt, các cụ sẽ tha thứ cho chúng ta.”

9. Chương 9

Các cụ đến tốt cùng có tha thứ chuyện như vậy hay không, chắc phải trăm năm sau mới biết được.

Nhưng hôm nay Phúc bá rõ ràng tha thứ chuyện Lục Hân Á thất hẹn, chẳng những tha thứ, còn mặt mày hớn hỏ, nở gan nở ruột mà tha thứ, mà dường như mọi người đều thống nhất quan điểm đó vậy.

Trong quán cà phê GS, phong cách âm nhạc hôm nay thay đổi, không phải ca sĩ Ireland u buồn nữa, thay vào đó là I'm yours của Jason Marz, làn điệu ngọt ngào được phát ra trong quán khiến người ta ngửa răng, nóng rất –

Tôi sẽ không chần chừ, không do dự nữa, tôi là của em..... Cuộc sống ngắn ngủi, chúng ta đã định trước yêu nhau, tôi là của em?

Chủ quán phát loại nhạc này rồi cuộc đang tuyên bố cái gì đây?

A Thác nhìn cửa hàng trưởng lúc thì cười ngây ngô lúc thì thờ dài, “một cô nàng đang trong tình yêu cuồng nhiệt” rõ ràng xuất hiện ở đây, ai cũng đều nhìn ra đi?

Cũng đã nửa năm rồi, cửa hàng trưởng yêu đương thế nào mà càng lúc càng nóng lên vậy.

“Cửa hàng trưởng, sắc mặt chị hôm nay rất quái nha.” Thấy tâm tình cửa hàng trưởng không tệ, A Thác chạy tới đâm chọc một chút.

“Lúc thì cười lên như đũa ngọc, lúc thì muốn khóc lại không khóc, rốt cuộc là hai người đang ngọt ngào hay cãi nhau vậy?”

“Liên quan gì tới cậu?” Lục Hân Á lườm cậu ta một cái, nhưng khóe mắt vẫn mỉm cười. “Muốn la liếm thì sang một bên ngủ đi, đừng âm ỹ tới tôi.”

“Hừ, keo kiệt, hỏi chút thôi cũng không được sao?” Có quỷ có quỷ! Nhất định có quỷ.

Lục Hân Á không thèm để ý cậu ta nữa, tự mình lau ly thủy tinh.

Kể từ lúc biết được Phó Thực Ân quyết định cầu hôn cô, cô cảm thấy bản thân giống như bị hòa tan vậy, mà hai người gần đây không biết tiết chế hành vi thân mật, khiến cô nhớ tới khuôn mặt liền nóng lên. Chỉ tiết lửa nóng lại ngọt ngào kia, chỉ cần không cẩn thận tiến vào đầu đều có thể khiến cô mặt đỏ tim đập, ngón chân cuộn lại.

Hóa ra, thời điểm thân mật nhất giữa hai người yêu nhau, là cảm giác như vậy à.....

Cô rất thích. (aoi: sắc nữ detected =))

Không chỉ thích cảm giác triền miên khi được yêu thương, còn thật thích cảm giác tâm linh tương hợp.

Nếu mẹ cũng có thể gặp được người đàn ông như vậy, thì có phải vận mệnh của bà sẽ khác không?

Không cần thận nhớ tới mẹ, mi tâm Lục Hân Á lại nhiễm một tann ưu sầu.

Ngay sau đó, tiếng chuông gió đong đưa vang lên, khách hàng tiến vào cửa, một người đàn ông hơi gầy thân cao trung bình phong trần mặt mũi xuất hiện trong cửa hàng.

Người kia quen thuộc như vậy, Lục Hân Á nhất thời kinh ngạc nói không ra lời, nửa ngày mới vui vẻ vội vàng chạy tới nhào vào lòng đối phương.

“Anh họ!”

“Hello! Anh đã về.” Ngụy Thanh Nguyên cười vỗ vỗ cô.

Lục Hân Á dùng sức bế anh họ một chút, sau khi dặn A Thác đang trộn mắt há mồm mang trà lên, liền dẫn anh họ vào trong ghế lô ngồi, một bên giống như trẻ con líu ríu nói không ngừng.

“Anh rốt cục đã trở lại! Trời ạ! Bao năm rồi, gần mười năm. Không! Đã mười năm rồi, sao anh không nói tiếng nào đã chạy sang Mỹ? Sau lại không liên lạc được với anh, cũng không e-mail về cho em, cũng không lên msn nói chuyện với em. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhìn xem, nói chuyện vẫn dài dòng như vậy.” Ngụ Thanh Nguyên nhìn cô, còn rất nghiêm túc đánh giá. “Em họ tôi trưởng thành rồi, trở nên rất xinh đẹp.” “Không nói đùa nữa.” Lục Hân Á ngượng ngùng cười cười, “Anh họ, mấy năm qua anh thế nào?”

Thân thể anh có tốt hơn chút nào không? Cậu chỉ nói anh đi Mỹ tu dưỡng làm phẫu thuật, em không hỏi được tin tức của anh. Hiện tại anh đã hồi phục tốt rồi sao?”

“Cũng không tệ lắm.” Ngụ Thanh Nguyên gật đầu. “Sau khi phẫu thuật xong, hiện tại có vẻ linh hoạt hơn.”

“Thật tốt quá. Vậy anh về Đài Loan rồi có đi nữa không? Trời ạ! Mấy năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, em có rất nhiều thứ muốn nói cho anh.....”

Ở trước mặt anh họ, Lục Hân Á giống như trở lại khi còn bé, chỉ muốn nói hết các thứ, nhưng trong phút chốc lại bị Ngụ Thanh Nguyên đánh gãy.

“Hân Á, thật ra lần này anh tới là có chuyện muốn nói với em.” Ngụ Thanh Nguyên sắc mặt ngưng trọng mở miệng.

Lục Hân Á không khỏi sửng sốt, cũng chậm chậm thu lại vẻ hưng phấn.

“Anh nghe Như Oánh nói, em đang nghe ngóng tung tích của mẹ em?”

Cô gật gật đầu, vội vàng hỏi: “Anh họ, chẳng lẽ anh cũng biết mẹ em ở đâu sao?”

“Ừ. Hơn nữa anh có chuyện quan trọng khác muốn nói với em trước.” Ngụ Thanh Nguyên nói.

“Chuyện gì?” Lục Hân Á hoang mang hỏi, cô rất ít khi nhìn thấy vẻ nghiêm túc thể này của anh họ.

“Rời khỏi Phó Thực Ân đi.” Ngụ Thanh Nguyên nghiêm túc nói, gần từng tiếng gần như là nghiến răng nghiến lợi. “Cậu ta không phải là người tốt.”

“Anh họ..... Anh đang nói gì vậy?” Cô nhăn mày, nghi hoặc khó hiểu.

“Em có biết năm đó vì sao mẹ em cùng Trần Anh Cường chỉ trong một đêm liền thiếu nợ phá sản không? Tất cả đều là do một tay Phó Thực Ân khống chế.” Ngụ Thanh Nguyên lên án, “Cậu ta chính là đầu sỏ hại em phải tách khỏi mẹ.”

“Có ý gì?”

“Cậu ta vì muốn bức mẹ em đến bức đường cùng, khiến bà vứt bỏ em, cố ý bố trí dụ dỗ Trần Anh Cường kia đầu tư sai, sau đó để mình trở thành chủ nợ của ông ta, bức mẹ con em chia lìa.” Ngụ Thanh Nguyên lòng đầy căm phẫn nói.

“Không.” Lục Hân Á theo phản xạ phủ nhận, lập tức vội vàng giải thích thay Phó Thực Ân, “Không phải như thế, anh họ hiểu lầm anh ấy rồi, Thực Ân không phải người như thế.”

Thực Ân là vì muốn cứu cô thoát khỏi tình cảnh tồi tệ đó, anh cũng không phải loại người như lời anh họ nói.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ngụ Thanh Nguyên lạnh lùng nói. “Nếu không phải cậu ta bố trí, mẹ em sao có thể lưu lạc đi ở chung với gã đàn ông gia bại, còn bị đánh tới hủy dung?”

“Đó là thật sao?” Lần thứ hai nghe chuyện đó từ miệng anh họ, Lục Hân Á biết đây tuyệt đối là sự thật, cô sốt ruột hỏi: “Mẹ em đâu? Bà hiện giờ đang ở đâu?”

“Đó đã là chuyện của bốn năm trước, hiện tại cũng không có ai biết bà ấy ra sao.” Ngụ Thanh Nguyên qua quýt lướt qua, lại đem đề tài quay về hồi Phó Thực Ân. “Nhưng em phải nhìn cho rõ, Phó Thực Ân là người như thế nào. Cậu ta không từ thủ đoạn khiến người khác phải sợ hãi, bốn năm trước mẹ em bị đánh thương nặng như vậy, vẫn muốn tìm em, lại bị cậu ta cản trở, nên mới bất đắc dĩ liên lạc với nhà anh.”

“Anh họ..... Không phải như thế, Thực Ân không phải người như thế.” Lục Hân Á biện giải, lại không biết đánh tan sự phần nộ trong mắt Ngụy Thanh Nguyên như thế nào.

“Hân Á, em quá ngây thơ rồi, cậu ta đáng sợ hơn nhiều so với em tưởng đó.” Ngụy Thanh Nguyên nắm chặt tay, trong nháy mắt, Lục Hân Á dường như nhìn thấy tia oán độc trong mắt hắn. “Em cho rằng vì sao anh lại ở nước ngoài lâu như vậy không về? Còn không phải bởi vì cậu ta uy hiếp cha anh, cố ý tống anh xuất ngoại, không cho anh gặp em, không được liên lạc với em. Cậu ta có bệnh! Hân Á, em không thể cứ ngây thơ như thế được.”

“Không phải, Thực Ân không thể như thế được.” Lục Hân Á cầm tay anh họ, muốn trấn an hắn. “Anh nhất định hiểu lầm anh ấy, không bằng giờ em tìm Thực Ân, hai anh giáp mặt nói chuyện gỡ bỏ hiểu lầm được không?”

Cô nhớ rõ Thực Ân và anh họ là bạn rất thân của nhau mà, sao lại có thể cãi nhau thành thế này?

Thực Ân là người tốt, anh họ cũng là người tốt, bên trong nhất định có chuyện gì đó không đúng, mới có thể khiến anh họ hận Thực Ân nghiêng răng nghiêng lợi, giống kẻ thù như vậy được.

“Không được, em nhất định không thể nói cho cậu ta biết anh tìm em, nếu không không biết cậu ta còn có thể làm ra chuyện đáng sợ gì nữa.” Ngụy Thanh Nguyên đứng lên, không muốn ở lại lâu hơn nữa.

“Anh họ, cho anh ấy cơ hội giải thích được không? Nhất định có hiểu lầm.....” Cô cũng gấp đến đứng lên.

“Anh cũng hi vọng là hiểu lầm.” Ngụy Thanh Nguyên nhìn ánh mắt cô, chậm rãi nói, “Nhưng Phó Thực Ân thật sự là kẻ đáng sợ. Anh tin rằng rất nhanh cậu ta sẽ nói đã tìm được mẹ em, bởi vì cậu ta đã sớm biết mẹ em ở đâu, chỉ là cố ý giấu em, không cho hai người gặp mặt. Đến lúc hai người gặp mặt, nói không chừng mẹ em còn bị bắt nói tốt cho cậu ta, em nhất định không được tin thật.”

Lục Hân Á nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh họ, kinh ngạc nói không ra lời.

“Anh chỉ có thể nói đến đây, tự em suy nghĩ cẩn thận.” Ngụy Thanh Nguyên nói xong, xoay người rời đi.

Lục Hân Á đứng tại chỗ nhìn hắn rời đi, không có ngăn cản, rơi vào trầm tư.

Toàn bộ buổi chiều, tâm trạng đang tốt của Lục Hân Á biến mất không còn chút gì, trong đầu đều là đáng về phần nộ cùng lời nói kì quái của anh họ.

Nếu nói cô không có chút nào nghi ngờ hay dao động vậy cũng quá không phù hợp nhân tính, dù sao anh họ cũng là người cô từng toàn tâm toàn ý ỷ lại.

Chỉ là ở chung mười năm, cô thế nào cũng không tin được Phó Thực Ân là người như vậy.

Buổi chiều hơn bốn giờ, khi cô còn đang phiền não, Phó Thực Ân lại đột ngột đến quán cà phê tìm cô, thần bí nói muốn đưa cô tới một nơi, sau đó cô liền ù ù cạc cạc bị kéo lên xe đi.

Phó Thực Ân lái xe, một đường đi ngày càng lệch khỏi quỹ đạo trong thành phố, hướng tới phía núi.

“Chúng ta rốt cuộc đi đâu vậy?” Cô không nhịn nổi tò mò hỏi nhiều lần.

“Sắp tới rồi, đừng nóng vội.” Phó Thực Ân khước miệng khe cong, trấn an cô, nhưng mà sâu sắc như anh, cũng đã nhận ra tâm tình cô có vẻ không tốt lắm. “Làm sao vậy, có tâm sự?” Anh một tay cầm bánh lái, tay phải nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Tay anh dày rộng, ngón tay thon dài dễ nhìn, nắm lấy tay cô ấm áp như vậy.....

Lục Hân Á mở rộng bàn tay, giao mười ngón với anh.

Người đàn ông đã để cô sống lại lần nữa vô điều kiện, dịu dàng, cho cô tình yêu, sao có thể tổn thương cô được?

Mười năm dài như vậy, cô tin tưởng ánh mắt mình nhìn những gì chân thật nhất, mỗi ngày ở chung với nhau, cô đã thấy qua mặt kiên cường cùng yếu ớt nhất của anh, không ai hiểu anh hơn cô, cô có lý do gì để dao động đây?

“Thực Ân, em rất yêu anh.” Cô nhìn anh chuyên chú lái xe, khuôn mặt tuần tú thỉnh thoảng lại quay sang lo âu nhìn cô, không khỏi cảm động nhẹ nhàng nói.

Miệng anh bắt giắc cong lên, vẽ mặt dịu dàng lại ngọt ngào, nắm chặt lấy tay cô. Anh không giỏi biểu đạt, chỉ nói qua lời yêu một lần, chỉ biết kín đáo biểu đạt tâm ý của mình.

Nhưng đối với cô mà nói, như vậy là đủ rồi.

Xe đi được hơn nửa giờ, mặt đường gập ghềnh, vòng qua mấy khúc quanh lớn, rốt cục tiến vào một con đường nhỏ, cuối đường nhỏ có một hộ gia đình.

“Nơi đây là đâu?” Lục Hân Á xuống xe, một luồng không khí tươi mát lạnh như băng xông vào mũi, cô thoải mái ngửa đầu hít sâu một hơi, mọi phiền muộn trong lòng đột nhiên biến mất vô tung. “Ông chủ à, anh đặc biệt đưa em tới đây là để thả lỏng ngắm phong cảnh sao?”

Phó Thực Ân cười tiến lên, giữ lấy tay cô, tay chỉ vào xa xa, “Anh mang em đến xem người em muốn gặp kìa.”

Lục Hân Á ngẩn ra, không thể tin nhìn theo phương hướng anh chỉ, có một người mặc quần áo đơn giản, dáng người có lẽ là một phụ nữ có chồng đang ngồi trong vườn rau.

Làm sao có thể? Cô nghi hoặc đến gần vài bước.

Bóng dáng kia vĩnh viễn không thuộc về mẹ – người luôn kiểm soát sức ăn, kiên trì giữ gìn dáng người thon thả; người phụ nữ kia trang phục nông dân, tuyệt đối cũng không phải kiểu người thích hàng hiệu như mẹ sẽ mặc vào.

Nhưng mà, vì sao cử chỉ một động tác nhỏ của người phụ nữ đó thoát nhìn quen mắt như vậy?

Lục Hân Á càng đi càng tới gần, thẳng đến khi thấy người phụ nữ ngẩng đầu lau mồ hôi trên sườn mặt quen thuộc, rốt cuộc không nhận được mà chạy tới.

“Mẹ!” Cô đứng trước vườn rau, hốc mắt đã sớm ướt.

Người phụ nữ nghe thấy tiếng la của cô, dừng động tác lại, xoay người nhìn phía cô, kinh ngạc đứng dậy.

“Hân Á?”

“Mẹ.....” Lần này xuyên qua tầm mắt mờ mịt, cô nhìn thấy khuôn mặt của mẹ.

Kia đã không còn là khuôn mặt tinh xảo luôn luôn xinh đẹp trong trí nhớ của cô nữa, mũi mẹ không còn thẳng nữa, môi ngoài bị lật, có dấu vết thương bị khâu qua, răng cũng bị thiếu, trên má bên phải có có dấu vết màu đỏ bị bỏng.

Lục Hân Á đầu tiên kinh hãi, lập tức không nhận được mà khóc lên.

“Được rồi, đừng khóc, cũng không phải đã chết, khóc thành như vậy làm gì?” Đối mặt với con gái đã lâu không gặp, mẹ Lục cứng ngắc đưa tay trấn an cô, miệng vẫn như trước không khoan dung cho ai cả.

“Mẹ, mẹ.....” Lục Hân Á lau đi nước mắt, cố gắng muốn nói, lại đau lòng không nói thành lời.

“Thế nào? Xấu rồi sẽ không phải là mẹ con nữa sao?” Mẹ Lục nở nụ cười.

“Rất đau đi.....” Muốn đưa tay sờ vết thương trên mặt mẹ, lại sợ hãi làm đau bà, Lục Hân Á cảm thấy rất khổ sở, muốn tự trách bản thân. Vì sao mình không bảo vệ được ẹ?

“Không đau, đã sớm không đau nữa rồi.” Mẹ Lục lộ ra nụ cười thiếu răng. “Con trưởng thành vậy rồi còn thích khóc như vậy, thích khóc sẽ khiến người ta chán ghét đó,”

Nghe giọng nói thoải mái của mẹ, dù trong lòng Lục Hân Á khổ sở, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười.

“Bên ngoài lạnh, vào đây đi.” Mẹ Lục tiếp đón hai người, cầm trong tay một bó hành lá mới hái, nhàn nhả phủi bùn đất, mang theo hai người vào nhà.

Phòng ở không lớn, thiết bị bên trong đơn sơ, chỉ có bàn ghế đồ dùng đơn giản, bên cạnh bàn, một người đàn ông dưới ánh đèn đang cúi đầu khắc gỗ.

Nghe thấy tiếng bọn họ vào nhà, người đàn ông ngẩng đầu lên.

“A Tiến, đây là con gái em, Hân Á.” Mẹ Lục giới thiệu, để hành lá lên bàn, hai tay tùy ý xoa xoa lên người, lại có chút ngại ngùng, “Hân Á, A Tiến về sau chính là cha con.”

“Mẹ, mẹ kết hôn?” Lục Hân Á rất kinh ngạc, từ nhỏ mẹ đều nói bên miệng rằng công dụng của đàn ông là cái máy rút tiền, tuyệt đối không được kết hôn với bọn họ, đàn ông không đáng tin, chỉ có tiền là đáng tin nhất.....

Không nghĩ tới, mẹ luôn giắt chuyện kết hôn bên miệng, thế nhưng lại kết hôn?

“Không được sao? Chê mẹ vừa già vừa xấu không có ai muốn sao?” Mẹ Lục tức giận nói.

“Không phải.” Lục Hân Á vội vàng lắc đầu, cao hứng nói: “Con rất vui, chúc mừng mẹ.”

“Được rồi, đã kết hôn ba năm rồi có cái gì mà chúc mừng chứ.” Khuôn mặt phờ đen của mẹ Lục thoáng chút ửng đỏ.

Người đàn ông tên A Tiến thay ba người châm nước trà, trầm mặc gật đầu với Lục Hân Á, thoáng cười một chút.

Lục Hân Á vụng trộm quan sát người đàn ông bình thường tráng kiện này, ông khoảng chừng sáu mấy tuổi, thoát nhìn hàm hậu không nói nhiều lời.

Cô thấy ông săn sóc thay mẹ châm trà, nhẹ giọng nhỏ lời nói với mẹ, đáy mắt nhìn mẹ cũng rất dịu dàng, tựa như khi Thực Ân nhìn cô vậy.

Mẹ rất cục tùm được đúng người, cô thật sự mừng thay ẹ.

“A Tiến à, anh đưa Phó tiên sinh ra ngoài đi dạo quanh chút, em có lời muốn nói với Hân Á.” Mẹ Lục giao phó.

“Được, được.” A Tiến rót cục mở miệng nói chuyện, chẳng qua chỉ nói hai chữ. Ông hướng nhìn Phó Thực Ân, hai người liền rời đi.

Trong phòng đột nhiên lâm vào trầm mặc, yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng nước rỉ ra từ vòi.

“Mẹ.....” Lục Hân Á mở miệng trước, hỏi ra nút thắt vẫn luôn ở trong lòng không tháo ra được, “Vì sao không liên lạc với con?”

Mẹ Lục nhìn cô nửa ngày, ánh mắt không còn đắc ý phần chần như hồi còn trẻ, góc cạnh đã mài đi, mềm mại khoan dung rất nhiều. Tay bà sờ sờ mặt con gái, lộ ra nụ cười kiêu ngạo chỉ khi người mẹ nhìn con mình mới có.

“Thật tốt, con gái mẹ đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp như vậy, giống mẹ.” Bà tạm dừng một chút, mới chậm rãi nói tiếp: “Liên lạc với con làm gì chứ? Không có mẹ, con mới có thể sống tốt như vậy, không phải sao?”

“Không phải.....” Lục Hân Á dùng sức lắc đầu, “Mẹ..... lúc bị thương vì sao không nói cho con biết? Con có thể chăm sóc mẹ mà.”

“Chăm sóc mẹ? Mẹ không liên lụy đến con đã là tốt rồi, thế nào lại cần chăm sóc.....” Mẹ Lục thở dài. “Lại nói tiếp, có lẽ mẹ nên cảm ơn tên súc sinh đã đánh tỉnh mẹ kia, sau khi con bị nhà họ Phó mang đi, không lừa con đâu, khi đó mẹ cảm thấy thực nhẹ nhàng, đứa con gái riêng là con cục tùm đã đi rồi, mẹ có thể tìm được kẻ giàu khác tốt hơn.”

Lục Hân Á rũ mắt xuống, dù cô từng nghĩ qua như vậy, nhưng mà từ chính miệng mẹ nói ra, trong lòng cô vẫn có chút bị tổn thương.

“Con không cần cảm thấy khổ sở, là người làm mẹ này ích kỷ, trước kia chỉ muốn sống qua ngày thật tốt.” Tay mẹ Lục vỗ vỗ lưng cô, “Khi đó mẹ tìm được tên nhà giàu lắm tiền, cho hắn bao dưỡng làm vợ bé, mới đầu đương nhiên hắn đối xử với mẹ tốt lắm, ra tay lại hào phóng, cho nên khi hắn bắt đầu động thủ với mẹ, đau thì đau thật, mẹ còn rất luyện tiếu phải buông tay con cá lớn. Khi đó mẹ nghĩ, chỉ cần mẹ lấy đủ tiền từ hắn là có thể đi rồi, trải qua những ngày lạnh của mình.”

Lục Hân Á hoàn toàn có thể tưởng tượng được, trước kia quả thật mẹ luôn nghĩ như vậy.

“Không nghĩ tới hân ra tay càng lúc càng hăng, thẳng đến lần cuối cùng hân uống rượu, rốt cục hoàn toàn mất đi không chế.” Mẹ Lục nhẹ vuốt vết thương xấu xí trên mặt mình, xem ra trong lòng vẫn còn sợ hãi. “Lần đó thiếu chút nữa bị đánh chết, thời điểm được đưa tới bệnh viện, mẹ một mực suy nghĩ, đời này mẹ biến thành như vậy rốt cục là vì cái gì? Chỉ vì quần áo xinh đẹp, những thứ kiểu cách kia, đồ xa xỉ kia, có thể mua được sự tôn trọng sao? Mẹ phát hiện mình đã quá sai lầm, sau đó đột nhiên thấy may mắn con không ở bên mẹ, may mắn con được đưa đi rất xa, nếu không chúng ta sẽ cùng nhau chịu khổ.”

Mũi Lục Hân Á chưa xót nắm chặt lấy tay mẹ.

“Sau khi bị thương, tên đàn ông kia sợ tội không dám tìm mẹ, tiền cũng cầm đi hết, một xu cũng không để lại. Mẹ thiếu chút nữa bị bệnh viện đuổi đi, cuối cùng đành phải trở về cầu các cậu con.” Mẹ Lục cười khổ nói: “Dù sao cúi đầu theo chân bọn họ cũng không phải lần đầu, mẹ không cần bọn họ nghĩ thế nào, nhưng mẹ lại không muốn kéo con xuống nước cùng, cho nên mới không muốn liên lạc với con.”

“Mẹ.....”

“Mẹ có liên lạc với luật sư Cố, cậu ta nói nhà họ Phó đối xử với con rất tốt, mẹ cũng an tâm.” Mẹ Lục nói tiếp: “Sau khi mẹ qua khỏi, liền thành cái dạng này, ai nấy nhìn đều sợ, vốn muốn dứt khoát mà chết đi, dù sao con cũng đã được sống tốt, mẹ lại không có lối thoát, cứ như vậy thôi. Cuộc đời mẹ đã sai lầm một lần, kiếp sau sẽ không lặp lại nữa.”

Đây là lần thứ hai Lục Hân Á nghe được người thân bên cạnh mình có ý niệm tự sát trong đầu, khiến cô lại kinh hãi.

“Chẳng qua ông trời đối với mẹ cũng không tệ, để A Tiến tới cứu mẹ.” Mẹ Lục nói hai ba câu liền qua đoạn năm tháng đau khổ ấy, dù sao đối với bà mà nói cũng không phải cái gì đáng để nhắc lại, “Tóm lại hiện giờ mẹ rất tốt, thực thỏa mãn. Còn con? Phó tiên sinh kia đối xử tốt với con chứ?”

“Vâng.” Lau đi nước mắt, Lục Hân Á nở nụ cười, “Anh ấy rất yêu con.”

“Vậy là tốt rồi.” Mẹ Lục vui vẻ gật đầu, tay nhẹ nhàng xoa má cô. “Con gái mẹ xinh đẹp giống mẹ, mệnh lại tốt hơn, mẹ có chút ghen tỵ đâu! Nhưng so với chuyện xảy ra trên người khác thế này vẫn tốt hơn.”

Nhìn thấy nụ cười rộng lượng sáng sủa trước đây không thấy được trên mẹ, dù hiện giờ mẹ không còn đầy đà, cũng không còn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy nữa, nhưng mà Lục Hân Á rất thích mẹ của bây giờ.

“Mẹ, mẹ đến ở với con được không?” Nắm chặt lấy đôi tay vì lao động mà thô ráp của mẹ, Lục Hân Á chân thành tha thiết nhìn bà. Xa cách nhiều năm như vậy, cô hy vọng có thể được hiểu thuận với mẹ.

“Đùa gì thế? Mẹ ở chỗ này không khí tốt lại được tự do, mới không cần tới thành phố làm khổ thân đâu.” Mẹ Lục một vẻ đánh chết cũng không theo, liên tục xoa tay nói: “Nói cho con này, điều kiện chỗ con không tốt bằng nơi đây đâu, mẹ không muốn tìm con là vì sợ con bảo chuyển đi đấy.”

Lục Hân Á nở nụ cười.

“Được rồi.” Mẹ Lục cũng cười. “Nhìn thấy con như vậy mẹ cũng an tâm, con thấy mẹ như vậy cũng yên tâm rồi chứ? Đi thôi, cùng Phó tiên sinh kia sống qua ngày của con đi. Trừ phi muốn lên núi nghỉ phép, nếu không không được đến quấy rầy mẹ biết chưa?”

“Mẹ.” Lục Hân Á nhìn mẹ, thành tâm nói: “Cám ơn mẹ.”

Cô thật lòng cảm ơn mẹ rốt cục không buông tha bản thân, cuối cùng có được hạnh phúc đáng quý nhất thuộc về mình. Mà cô cuối cùng đã có thể buông xuống chuyện thấp thỏm nhất trong lòng.

“Không phải cảm ơn mẹ, là cảm ơn con đã gặp cậu ấy.”

Lục Hân Á cùng Phó Thực Ân ở nhà mẹ ăn cơm xong mới lưu luyến không rời trở về, cả một buổi tối, khoe miệng cô luôn cong lên vui vẻ.

“Em cuối cùng không còn lý do gì để khóc đi?” Thấy cô tâm tình tốt, Phó Thực Ân cũng mừng thay cô.

“Thực Ân, cám ơn anh.” Dùng sức ôm chặt lấy anh, cô thật cảm ơn anh đã cho cô tất cả.

“Đứa ngốc.” Anh hôn môi cô, ánh mắt tràn đầy cương chiều.

“Thực Ân, thật ra hôm nay.....” Nhìn ánh mắt dịu dàng thẳng thắn của anh, Lục Hân Á cảm thấy mình nên kể chuyện hôm nay gặp anh họ ra cho anh.

Lúc cô đang do dự, tiếng di động đột nhiên vang lên, trên màn hình hiện dãy số lạ, nhưng cô lại cảm thấy người gọi tới là anh họ.

“Em nhận điện thoại trước đi.” Thấy cô do dự, tưởng cô đang nghĩ tới chuyện có nhận điện thoại hay không, Phó Thực Ân sẵn sàng nói chuyện: “Anh còn có email muốn gửi đi, em nói chuyện xong lên giường nghỉ ngơi trước.”

Lục Hân Á có chút không yên bất an nhận điện thoại, quả nhiên, giọng nói của Ngụy Thanh Nguyên truyền đến từ bên kia.

“Hân Á.”

“Anh họ.” Lục Hân Á có chút căng thẳng xác nhận Phó Thực Ân đã rời đi, nói có chút vội vàng: “Em nói với anh này, anh thật sự hiểu lầm Thực Ân rồi, Thực Ân thật sự không phải loại người như anh nói. Hôm nay em đã gặp được mẹ, bà rất tốt, Thực Ân chưa từng gây khó xử cho bà.”

“Anh biết.”

Ngụy Thanh Nguyên đáp vậy khiến Lục Hân Á ngạc nhiên, khẩu khí bình thản của hắn cùng ngữ điệu tràn ngập phần nộ chiều nay hoàn toàn khác nhau.

“A?”

“Anh chỉ là muốn biết tên kia có tốt với em hay không?” Ngụy Thanh Nguyên cười cười, “Nếu cậu ta đối với em đủ tốt, em nhất định có thể tin tưởng cậu ta vô điều kiện.”

“Anh họ?” Cô càng nghe càng mơ hồ. “Em không hiểu.”

“Nếu anh nói, những chuyện anh kể với em hôm nay không phải chưa từng xảy ra, em có thể tha thứ cho cậu ta, tiếp tục ở chung với cậu ta không?” Ngụy Thanh Nguyên hỏi.

Lục Hân Á nghĩ nghĩ, dứt khoát mở miệng, “Nếu anh ấy từng vì kéo em ra khỏi ngôi nhà đó mà làm ra chuyện sai lầm gì, vậy em cũng không cách nào oán trách anh ấy.”

Câu trả lời của cô khiến Ngụy Thanh Nguyên ở đầu điện thoại bên kia nở nụ cười.

“Được rồi, anh đây sẽ nói với em một bí mật.” Hắn thần bí hề hề mở miệng, “Khi đó, cậu ta quả thật vì muốn trừng phạt tên đàn ông kia, sắp đặt cạm bẫy, dụ dỗ ông ta mắc mưu, chỉ là cậu ta không đoán trước được tiền của mẹ em cũng ở trong đó. Vì để giải quyết vấn đề, cậu ta đã gánh khoản nợ của mẹ em, nhưng không động đến tiền của tập đoàn Phó thị để trả, mà dùng chính tiền cậu ta kiếm được.”

“Hả?” Lục Hân Á kinh ngạc, cô vẫn cứ nghĩ mẹ thoát được món nợ là do lợi dụng đặc quyền của Phó thị, không nghĩ tới là dùng tiền của Thực Ân.....

Khi đó Thực Ân vẫn còn là sinh viên, cho dù đã tới thực tập ở công ty, sao có thể có tiền được chứ? Chỉ là áp lực kế nghiệp cũng khiến anh đủ bận rộn rồi, vậy mà anh lại còn vì cô mà đeo trên lưng món nợ lớn như vậy?

“Cậu ta giống như em nghĩ, tuổi trẻ làm những việc ngu ngốc, kết quả gánh nợ đến mấy năm mới trả hết.”

“A.....” Ngu ngốc, vì sao phải làm vậy chứ? Đã nói sẽ không khóc nữa, Lục Hân Á vẫn không nhịn được mà mũi ề ầm. “Nhưng mà..... anh họ, sao anh lại nói với em những chuyện đó?”

“Bởi vì đây là anh nợ cậu ấy.” Giọng nói Ngụy Thanh Nguyên trở nên mông manh. “Cha mẹ cậu ấy mới mất đi năm ấy, cha mẹ anh vẫn luôn muốn đoạt Phó thị, cho nên mỗi ngày bất kể ngày đêm lập kế hoạch, mà anh vì muốn lấy lòng ông, cho nên ý đồ lái xe..... đâm chết cậu ấy.....”

“Làm sao có thể?” Anh họ thiện lương trong cảm nhận của cô sao có thể làm ra chuyện đó, “Chẳng lẽ Thực Ân từng nói người gây bất lợi với anh ấy chính là anh?”

“Đúng vậy.” Hân thần nhiên thừa nhận, đối với quyết định sai lầm ngay xưa mà thở dài.

“Nhưng hai người rõ ràng là bạn tốt, vì sao lại.....”

“Cũng bởi vì như vậy, anh mới càng ghét cậu ta.” Ngụ Thanh Nguyên thẳng thắn nói ra sự đê hèn của mình. “Cậu ta cái gì cũng có, cái gì cũng không thiếu, về ngoài tốt, suy nghĩ thông minh, thân thể khỏe mạnh, ngay cả sau khi cha mẹ chết còn để lại tài sản khiến người ta hâm mộ.”

“Anh họ.....”

“Ai! Nói cái đó cũng không còn ý nghĩa gì, vài năm này anh ở Mỹ không chịu về, cũng là bởi không có mặt mũi gặp cậu ấy, hơn nữa rõ ràng cha anh đối với Phó thị vẫn luôn có dã tâm, cho nên mới không muốn bị cuốn vào chuyện này nữa. Tuy rằng anh mắc nợ sự tin tưởng của cậu ta, nhưng cậu ta cũng nên cảm ơn anh đưa em cho cậu ta.” Ngụ Thanh Nguyên thanh thoát nói: “Lần này trở về nghe được tin em ở cùng cậu ấy, anh rất cao hứng, anh nghĩ cậu ta nhất định phải vô cùng dụng tâm với em, mới có thể khiến em tình nguyện nghỉ ngơi anh cũng vẫn lựa chọn tin tưởng cậu ấy.”

“Anh họ, em chỉ là.....” Lục Hân Á lắp bắp muốn giải thích.

Ngụ Thanh Nguyên lại sáng sủa nở nụ cười. “Không cần áy náy, đây là chuyện tốt, trên thế giới này người có thể vô điều kiện tin tưởng đối phương không nhiều, nếu không thì chính là kẻ ngốc, nếu không nữa thì chính là yêu sâu sắc. Anh rất vui em tìm được người thật lòng yêu mình, ‘dịch đắc vô giá bảo, khó đắc hữu tình lang’*, nhìn thấy cô em họ anh yêu thương nhất có được hạnh phúc, anh thật sự rất vui.” Anh nói rõ ràng, tạm dừng vài giây mới thoải mái lớn tiếng nói: “Được rồi, cũng sắp đến giờ rồi, anh nên lên máy bay.”

*đại khái là bảo vật vô giá dễ dàng có được, nhưng muốn tìm người thật lòng yêu mình thì rất khó

“Đợi chút, anh muốn về Mỹ sao? Anh không nói chuyện với Thực Ân sao? Em tin rằng anh ấy đã sớm không còn trách anh nữa.” Lục Hân Á có chút lo lắng, cô hy vọng hai người con trai cô quan tâm nhất trên đời này có thể hòa hảo như lúc ban đầu.

“Tình cảm đã có vết rách muốn phục hồi như cũ rất khó, nếu không thể toàn tâm tin tưởng, làm bạn bè sẽ không có ý nghĩa gì cả.” Ngụ Thanh Nguyên thực tiêu sái nói. “Vài năm tiếp nữa, có lẽ chờ bọn anh già đến độ quên đi chuyện này có lẽ sẽ làm bạn trở lại đi.”

Trong lòng biết anh họ nói những lời này biểu hiện lần này hân đi sẽ lại không có tin tức nhiều năm, Lục Hân Á nhịn không được mũi lại xót. “Vậy, anh phải bảo trọng, chú ý thân thể, nếu như có thể, hãy giữ liên lạc với em.”

Ngụ Thanh Nguyên đáp vài tiếng, điện thoại liền cắt đứt.

Lục Hân Á nắm di động ngăn người hồi lâu, chuyện cũ khi còn trẻ hiện lên trước mắt.

Giống như mới ngày hôm qua cô vẫn là cô gái bất lực lo lắng sau khi tan học làm thế nào để không phải về nhà, chỉ chớp mắt, hiện tại lại rất hạnh phúc ở trong này, cùng một anh ngốc mới gặp mặt lần đầu đã nguyện ý tin tưởng vô điều kiện yêu nhau sâu đậm.

“Em lại ngăn người gì thế?” Phó Thực Ân từ thư phòng trở về, thấy cô nắm di động không nhúc nhích, kỳ quái nhìn cô một cái, thở dài. “Tiểu thư, sao em lại khóc nữa rồi? Không phải đã nói sẽ không khóc nữa sao?” Tay anh ôm cô vào lòng, nâng khuôn mặt tinh tế đoan trang của cô lên, dịu dàng lại vô cùng bắt mắt hỏi: “Làm sao vậy? Vì sao khóc?”

Cô nâng lên hai mắt đầm lệ, đáy mắt là ý cười cảm động, nhìn chăm chú vào mắt anh, cô nghiêm túc mở miệng. “Phó Thực Ân, anh hãy cưới em được không?”

“Cái gì?” Lời của anh lại bị giành trước? Phó Thực Ân không khỏi sửng sốt.

“Em biết anh muốn theo kế hoạch giải quyết xong hết mọi việc mới nguyện ý kết hôn với em, nhưng mà em chờ không kịp rồi.”

Anh ngạc nhiên nhìn về phía bụng cô. “Nhanh như vậy đã biết rồi sao?”

“Không phải.” Lục Hân Á nín khóc mỉm cười.

“Vậy là vì sao?” Kinh ngạc qua đi, Phó Thực Ân thần sắc nhu hòa, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều ngọt ngào.

“Em hy vọng anh trở thành người sẽ cùng em chia sẻ hết tất cả.” Cô nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Tất cả là chỉ cái gì?” Anh hiểu ý, mỉm cười hỏi.

“Tất cả của em.” Lục Hân Á ngược nhìn người đàn ông vì cô mà nâng cả bầu trời. “Chỉ nộ ái ố, mọi thứ của em.”

“Sao em có thể biết anh có thể trở thành người sẽ cùng em chia sẻ hết tất cả?” Phó Thực Ân học sự bướng bỉnh của cô khi còn nhỏ, sung sướng hỏi.

“Em biết anh có thể.” Cô kiên định mở miệng, kéo lấy cổ anh dâng lên nụ hôn cam kết. “Vẫn luôn là anh.”

10. Chương 10: Kết Thúc

Năm năm sau trong sân nhà tràn ngập sắc xanh của Phó viên, thanh âm tranh cãi của mấy người bạn nhỏ phá vỡ sự yên tĩnh.

“Bác Phúc, cháu muốn chơi điều.” Một cô bé buộc nơ con bướm màu đỏ cười đến ngọt ngào, rất lễ phép xin.

“Được được, chúng ta chơi điều.” Ông quản gia thấy cô bé cười, cả trái tim cũng hòa tan, cười theo.

Nhưng phía sau có người bất mãn, một cánh tay nhỏ bé kéo kéo ống quần ông lớn tiếng kháng nghị.

“Không cần điều, cháu muốn chơi ô tô điều khiển từ xa cơ.” Cậu bé bốn tuổi mặc bộ hải quân nho nhỏ, cầm ô tô điều khiển từ xa hô to.

“Tiểu thiếu gia, chúng ta chơi điều trước, con trai phải nhường con gái.” Bác Phúc có ý đồ giảng đạo lý.

“Không cần, không ai quy định cả.” Hiên nhiên đạo lý không thích hợp.

“Tôi chơi wii đi, ngu ngốc!” Một cô bé khác mi thanh mục tú, xinh đẹp vô cùng, vừa mở miệng nói liền vênh váo tự đắc, cũng không biết là giống ai.

“Tiểu thư nhỏ, không thể mắng chửi người thế được.” Bác Phúc đau đầu. “Cháu cùng em trai chơi điều trước được không?”

Tiểu thư nhỏ đáng vẻ thanh tú, tính tình sao lại không dịu dàng giống mẹ, ngược lại bá đạo giống nhị thiếu gia đâu?

“Nghe cháu nói là được rồi.” Cô gái nhỏ quay đầu, ra lệnh nói với cậu nhóc cầm ô tô điều khiển: “Chơi wii hiểu hay không?”

Cậu bé nhìn ô tô, mím mím miệng, lắc lắc đầu, “Không hiểu. Em muốn chơi ô tô điều khiển từ xa, ô.....”

“Tiểu thiếu gia đừng khóc a..... con trai không được khóc.....” Bác Phúc nóng nảy.

Ai biết được cô bé buộc nơ con bướm màu đỏ lúc này lại kéo ống quần bác Phúc.

“Bác Phúc, em gái lại khóc rồi.” Cô bé dịu dàng nhắc nhở. “Lỡ tai cháu sắp điếc rồi.”

“Được được. Ông đến ôm em gái.” Bác Phúc vội vàng đi qua, ôm lấy cô bé trên thảm ăn cơm đã ngoại.

“Đợi đợi chơi điều trước đã.”

Lời này vừa nói ra, tranh chấp vừa rồi lại lần nữa nổi lên.

“Không cần, em muốn chơi ô tô điều khiển.”

“Chơi wii! Ngu ngốc!”

“Bác Phúc, em gái lại khóc rồi.....”

Nhìn ông quần gia phía xa bị bốn đứa nhỏ cuốn lấy luống cuống tay chân, cha mẹ đang trộm nhàn rồi nửa ngày không có lấy một chút đồng tình.

“Bác Phúc rốt cục là đang hưởng thụ hay rất khổ nhiều đây?” Lục Hân Á chống cằm, còn nghiêm túc nghiên cứu hình ảnh nơi xa kia.

“Em không biết, nhưng em rất hưởng thụ.” Phó Ngộ Hi chân dài vắt lên, lùi về sau một chút, tay còn không quên mò lên thắt lưng vợ. “Rốt cục bên tai cũng yên tĩnh.”

“Cậu nói giống như đứa trẻ đang rất phiền vậy? Rõ ràng đều là chị Dư Phi nuôi mà.” Lục Hân Á nhận lấy miếng quýt chồng đã bóc vỏ nhét vào miệng, giúp đỡ Tôn Dư Phi dụ ngoan kháng nghị.

“Chính bởi vì cô ấy nuôi mới phiền muốn chết. Lãng phí thời gian của cô ấy, bảo cô ấy mời bảo mẫu lại không chịu.” Tuần mâu lạnh xuống, xem ra thực khó chịu. “Khiến thời gian ở chung của bọn em đều không còn nữa rồi.”

“Con mình tự mình nuôi có vẻ yên tâm hơn mà.” Tôn Dư Phi nhịn không được vì bản thân mà nói.

“Đúng vậy.” Chị Dư Phi khó có lúc cho ý kiến, Lục Hân Á mừng rỡ hát đệm.

“Ngừng! Không được tẩy não vợ em nữa.” Phó Ngộ Hi khó chịu lôi kéo vợ yêu đi ra ngoài. “Anh không chịu nổi những người không liên quan này rồi, chúng ta ra ngoài dạo một chút.”

“A..... Đây.....” Tôn Dư Phi áy náy nhìn hai người, vừa lo lắng nhìn đôi bé gái song sinh đang chơi đến quên trời đất, cuối cùng vẫn bị tha đi mất.

“Thật ân ái nha.” Lục Hân Á cắn ống hút, cười nhìn bọn họ đi xa.

“Em vừa nói con mình tự mình nuôi sẽ yên tâm hơn phải không?” Phó Thực Ân dường như không có việc gì mở miệng. “Vậy buổi tối em có thể tắm cho con không?”

“Ha ha ha.” Lục Hân Á chột dạ nở nụ cười. “Đàn ông sức lớn, anh làm đi.”

“Vậy buổi tối em có thể ở bên giường kể chuyện cổ tích cho con nghe không?”

“Ha ha.” Không xong, đến tính sổ. “Giọng anh dễ nghe hơn, bọn nhỏ thích nghe anh đọc.”

“Cái gì cũng lấy có được.” Thật sự vừa tức vừa bất đắc dĩ.

“Không có biện pháp, anh thương em mà.” Cô gái làm nũng đúng tình hợp lý.

Phó Thực Ân chỉ có thể chấp nhận, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Cách đó không xa bác Phúc quần gia ôm cô bé hai tuổi, nhìn hai đôi ân ái, lộ ra nụ cười vui mừng.

Mười lăm năm trước, nhà họ Phó từng chịu qua sự bi thương sâu sắc, Phó viên một dạo vắng lạnh giống như phế tích. Mười lăm năm sau, hai vị thiếu gia nhà họ Phó chẳng những có được hạnh phúc, còn khiến cho Phó viên tìm lại được sự vui vẻ náo nhiệt ngày xưa.

Tương lai sẽ luôn trở nên tốt hơn.

Nhìn nhóm tiểu thiếu gia cùng tiểu thư nhỏ giành đồ chơi vừa tranh vừa khóc, xem ra quần gia già ông đây còn chưa thể về hưu, còn phải nhìn nhà họ Phó bọn họ hưng thịnh đâu.....

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-nha-giau-nuoi-vo>